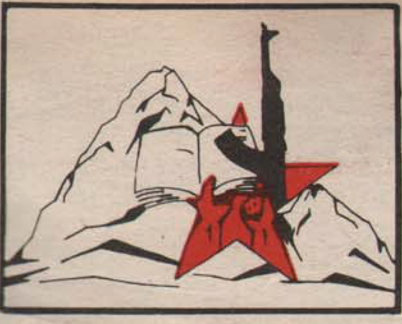


SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 67 / Temmuz 1987 / 3.-DM

SAVAŞ BÜTÜN CEPHELERDE SÜRÜYOR

SÖMÜRGECİLERE BÜYÜK KAYIP VERDİRİLDİ

Savaşın bir aylık bilançosu: 200'ü aşkın subay, özel tim, er, polis ve köy korucusu öldürüldü, bunun 2-3 katı ise ağır yaralandı. Düzenlenen ekonomik sabotajlarda onlarca kamyon, dozer, greyder ve treyler yakıldı. Sömürgecilerin askeri amaçlı olarak yapmak istediği bütün yol yapım çalışmaları sabote edildi. Odun deposu ve maden ocaklarına karşı yapılan sabotajlarda ise yüzmilyonlarca lira maddi zarar verdirildi. Yüzlerce köyde yapılan toplantılarda, çok sayıda savaşçı ARGK saflarına katıldı. Büyük bir çıkmaz içerisine giren Türk sömürgecileri, işbirlikçilik ve köy koruculuğu sisteminin dağılmasını önleyemedi. Birçok köyde muhtarlar istifa etti. Boşalan muhtarlıklara yeni adaylar bulamayan sömürgeciler, köy korucularının da peşpeşe silahlarını bırakması üzerine büyük bir çıkmazı yaşıyor. Bütün Kürdistan'a yayılan savaşta, hemen her gün birçok cephede devrimci halk kurtuluş ordumuz ARGK'nin birlikleri ile sömürgeci güçler arasında çatışmalar meydana gelmektedir.

Saatlerce ve hatta günlerce devam eden bu çatışmalarda, Türk ordu birlikleri, özel timleri ve köy korucuları yüzlerce zırhlı aracın, helikopterin ve uçakların desteğine rağmen, kayıp vermekten kurtulamamaktadır.

İşte, son bir ayın savaş bilançosunun kısa özeti böyle. III. Kongre ile başlayan ve **özgürlüğe yürüyüş** hamlesi olarak tarihimizin altın sayfalarına yaldızlı harflerle yazılacak olan, yeni dönem direniş mücadelemizin Haziran ve Temmuz aylarında yoğun olarak katettiği gelişmeler, sömürgeci Türk devletini büyük bir çöküş ile karşı karşıya getirmiştir. Türk sömürgecileri, devrimci savaşımızın bütün Kürdistan'a yayılması ve ARGK birliklerinin daha da büyümesi karşısında yenilgilerini açıktan itiraf etmeye başladılar. Ulusal kurtuluş savaşının bütün şiddeti ile devam ettiği ve giderek yoğunluğunu arttırdığı yaz aylarında, sömürgeciler yaşadıkları korkunç çıkmaz içerisinde *"TC tarihinde hiç böyle bir olay ile karşılaşmadık. Ülke tarihimizde böyle bir dönem yaşamadık..."* değerlendirmelerini yapmaktalar. Evet, yaşananlar savaşan her iki güç açısından da yenidir. Günümüze kadar Kürdistan'daki isyanları 3-4 ay içerisinde bastırabilen TC, bugün 3 yıldır süren silahlı direnişe ve 15 yıldır devam eden bağımsızlık mücadelesine karşı bütün gücünü



seferber etmesine rağmen, başarısızlık üzerine başarısızlık almaktadır. Kürdistan halkı ise, tarihinde ilk kez böylesi bir savaşı yürütmekte, bağımsızlığı ve özgürlüğü için ülkenin dört bir alanında binlerce yurtsever aktif olarak savaşın içinde yer almaktadır. İşte, bu nedenden dolayı, sömürgeci Türk devlet yetkilileri, tarihlerinin en ciddi tehlikesi ile karşı karşıya olduklarını söylemektedirler. Açıkça görüldüğü gibi, tehlikenin boyutu sanıldığından daha da büyüktür. Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan üzerinde yıllardır yürüttüğü egemenliği sadece sarsılmakla kalmıyor; bu egemenlik bir daha gelmemek üzere bir yıkımı yaşamaktadır. Zaten TC'yi de korkutan ve büyük bir panik içerisine sürükleyen nedenin kendisi de budur.

Ulusal kurtuluş savaşımızın son bir aylık bilançosu bile, TC'nin korkmakta haklı olduğunu göstermektedir. Çünkü, her gün ensesinde hissettiği ölümün nefesini duymak, onlar için hiç de kolay değildir. Ortaya atılan bütün iddiaların hiçbir anlam ifade etmediği de çok açık bir şekilde görülmektedir. Alınan önlemler değil mücadelemizi engellemek, sömürgeci ordu birlikleri ile özel savaş kuvvetlerinin ARGK güçleri karşısında tutunmalarını bile sağlayamamaktadır.

Savaş haberleri s. 2, 3, 4, 5'de

III. KONGRE BELGELERİNDE
Silahlı Mücadele ve Ordu

"... Bizdeki savaş bir halk savaşıdır. Halk savaşı, Kürdistan'daki gibi bir halkın sosyal, siyasal, kültürel ve tarihsel zeminde kaybettiği her şeyi kendisi için kazanması demektir... Halkımızın savaşı, halkımızın ihtiyaç duyduğu tüm uzun vadeli çıkarlarının gereklerini elde etmekle mükellef olduğu bir mücadele biçimidir. Yani, özellikle onun siyasal, kültürel, ulusal gelişmesini sağlamak için tüm gücünü seferber ederek doğru olan biçimi sonuna kadar kullanmasıdır..."

YAZISI 10. SAYFADA

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Karşısında Çözülen Türk Politik Egemenlik Sistemi, Çırpınan Yerli İşbirlikçilik ve Yeni Çözüm Arayışları

Kürdistan'da son birkaç ay içerisinde pek çok kimsenin tahmin edemeyeceği kadar büyük gelişmeler yaşandı. 15 Ağustos devrimci atılımından bu yana Kürdistan üzerinde sürüp giden savaşta, sonucu kendi lehine çevirmek isteyen faşist-sömürgeci Türk devleti, başvurduğu sayısız karşı-devrimci yönteme ve giriştiği çeşitli manevralara rağmen, amaçlarına ulaşmakta başarılı olamadı. Faşist ordu gücünün ağırlıklı bir bölümü Kürdistan üzerine sürülmüş ve bizzat rejimin kimi sözcülerinin ağzıyla Kürdistan'da bir savaşın yaşandığı itiraf edilmiş olsa bile, Türk burjuvazisi Kürdistan sorununa ilişkin klasik yaklaşımını esas itibarıyla olduğu gibi devam ettirdi. Tümüyle inkar mantığına dayanan ve Kürdistan sorununun yeniden gündeme getirilmesini kesinlikle kabul etmeyen bu yaklaşımın sonucu olarak, sorunun çözümü açısından seçilen yöntem ve hep tek ve seçeneksiz olarak kaldı. Alternatif bir yönteme pek de gereksinim duyulmadı. Uzun yıllardan bu yana ülkemiz üzerinde hükmünü icra eden Türk sömürgeciliği, halkımızın ulusal ve insan hakları için en ufak bir kıpırdanışı karşısında daima insanlıkdışı terör ve soykırım uygulamalarını gündeme getirdi. Yakın geçmişte Kürdistan'da yaşanan ciddi siyasal gelişmelere ve Kürdistan sorununun uluslararası politika merkezlerinin temel ilgi alanlarından biri haline gelmesine rağmen, klasik yaklaşımının başarısından umudunu kesmeyen TC, yakın zamana kadar da politikasını değiştirmemekte ısrarlı davrandı. Ancak Pınarcık direnişi ile birlikte yükselen yeni dönem devrimci direniş atılımımız düşmanın bu konudaki bütün umutlarını suya düşürdü. Üzerinde yaşadığı topraklarla birlikte bir ulusu inkar eden mantığın en basit deyimiyle gülünç niteliği ve bunun faşist-sömürgeci rejimin en aktif destekçilerini bile zor duruma düşürmesi durumu karşısında, eski yaklaşımda biraz olsun yumuşamaya gidildi. Türk burjuva basını tepede Evren-Özal kliğinden aldığı icazetle, Kürdistan sorunu üzerinde sınırları çizilmiş bir tartışma başlattı. Eski yaklaşımın çözüm gücü olamadığı ve bu

Devamı 8. sayfada

Mersin, Malatya, Eskişehir, Sağmalcılar ve Bursa Cezaevlerinde
SÜRESİZ AÇLIK GREVİ

Diyarbakır ve daha sonra Mersin cezaevinde PKK'li devrimcilerin önderliğinde başlayan açlık grevi direnişleri, Malatya, Eskişehir, Sağmalcılar, Antep ve Bursa cezaevlerinde de kapsayarak devam etmektedir. Diyarbakır cezaevinde tutukluların istemlerinin kabul edilmesi üzerine sona eren açlık grevleri halen diğer cezaevlerinde devam etmektedir. Açlık grevleri dışarıda tutuklu yakınlarının yürüttüğü eylem ve gösterilerle de desteklenmektedir.

Devamı 6. sayfada

PKK Önderlik Gerçeği, Doğuşu ve Gelişim Sorunları

"... Kürdistan halkı da bugün böylesi tarihsel bir çıkışın içine girmiştir. Yaşanılan yüzeysellik, darlık, düşkünlük ve apolitiklik ne kadar fazla olursa olsun, yine toplumsal anlamda ne kadar geri ölçüler içerisinde bulunulursa bulunulsun, hiçbir arkadaş bu gerçeği yadsıyamaz. İçerisinde bulunduğumuz dönem, eğer gerekleri yerine getirilmezse kişiyi adeta ezip geçecek bir süreçtir. Bu akışın önünde durmak isteyen hiçbir şikayet, sızlanma vb. gibi tutumlar kişiyi kurtaramaz... Tarihin bu döneminin karşımıza çıkardığı görevleri yerine getirirken, hiçbir kaçamağa, sahteliğe fırsat tanımadan herkes layık olduğu yeri alacaktır..."

YAZISI ORTA SAYFADA

BASIN AHLAK YASASI VE TÜRK BASINININ AHLAKSIZLIĞI

Çağdaş Toplumda Basının Yeri

Çağdaş toplumsal yaşamda kitle iletişim araçlarının ve bu arada basının vazgeçilmez bir yeri ve önemi vardır. Toplumların ekonomik düzeyi ve buna bağlı olarak sosyal-kültürel düzeyleri yükseldikçe, basının siyasal alandaki etkisi de giderek artmaktadır. Bu yerini, güncel olayları ve gelişmeleri yorumlayıp değerlendirerek okuyucu kitlelerine sunabilme özelliğinden ötürü edinmiştir. Düşünceleri oluşturma ve açıklamada önemli bir araç olan basının, kamuoyu oluşturma ve yönlendirme gücü ve özelliği genelde onun "dördüncü kuvvet" olarak değerlendirilmesi ve kabul edilmesi görüşünü yaygınlaştırmıştır. (Bilindiği üzere, ilk üç kuvvet olarak yasama —meclis—, yürütme —hükümet— ve yargı —mahkemeler— kabul edilmektedir.) Dördüncü kuvvet olarak basının, siyasal iktidarı sürekli olarak denetleme, böylelikle iktidarın kötüye kullanılmasını önleme gibi bir işlevi de vardır; yani bir "baskı grubu"dur basın. Burjuva demokratik ülkelerde, devletin kişi üzerindeki baskılarının sınırlandırılması ve özgürlüklerin korunmasındaki önemli etkisinden

Devamı 14. sayfada

Olağanüstü Hal Bölge Valisi mi Kürdistan Sömürge Valisi mi?

19 Temmuz '87 tarihinde sıkıyönetimin sözde kaldırılmasından sonra Kürdistan'ın tümü sayılacak düzeyde Diyarbakır, Siirt, Mardin, Hakkari, Van, Dersim, Bingöl, Elazığ illerini kapsayan alanı Olağanüstü Hal Yasaları ile yönetecek Koordinatör Valilik kuruldu. Türk basını hemen harekete geçti. Yeni denen ama önceden denenen formülü kurtarma simidi ilan etti. Genel valiliğe atanan MİT uzmanı Hayri Kozakçıoğlu'nu "süper vali", "terörün kökünü kurutacak vatan kurtaran aslan" ilan etmeye başladı...

Kürdistan sömürge valisinin özellikleri ya da kişiliği önemli değildir. Yine de Türk faşist-sömürgeci devletinin ne denli çaresizleştiğini göstermek açısından, faşist valinin özelliklerini ve yetkilerini koyalım:

1960-70 yılları arasında ağırlığı Kürdistan olmak üzere değişik yerlerde kaymakamlık yapan H. Kozakçıoğlu, 1970-78 arasında içişleri bakanlığında uzmanlaştırıldı. 1978'de Erzurum valiliğinden sonra aynı yıl İstanbul emniyet amirliği yaptı. K. Evren'e yakınlığı ile bilinen Kozakçıoğlu'nun şansı yaver gitti. Tırmanmaya devam etti. 1980-83 dönemi Adana, 1983-87 döneminde Sakarya, 1987 Ocak'ından beri de Diyarbakır valiliği yapmaktadır. İtinayla yetiştirilen bu faşist uzman, iki yıl süreyle İngiltere'de karşı-devrim metodları üzerinde uzmanlık eğitimi görmüştür.

Devamı 21. sayfada

SAVAŞ BÜTÜN CEPHELERDE SÜRÜYOR

TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN ÖZEL SAVAŞI İFLAS ETTİ



Emperyalizmin gündeminde ve Özel Harp Dairesi eliyle Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğinin yürüttüğü özel savaş uygulamaları bir bütün olarak boşa çıkarıldı. Ulusal kurtuluş savaşımızı engellemek için, NATO ve diğer emperyalist karargahların askeri merkezleriyle birlikte oluşturulan planlar doğrultusunda, Kürdistan'da yürütülen özel savaş uygulamaları, ARGK'nin Haziran ve özellikle de Temmuz aylarında yoğunlaştırdığı gerilla savaşı karşısında tutunamayarak iflas etti.

Bilindiği gibi, Özel Harp Dairesi eliyle Kürdistan'da özellikle de 15 Ağustos 1984'ten itibaren yoğunlaştırılarak uygulanmaya başlanan özel savaş, esas olarak ulusal kurtuluş savaşını durdurmayı hedeflemekle birlikte, aynı zamanda Kürdistan gerçekliğini bir bütün olarak, tarih sahnesinden silmeyi de amaçlamaktadır. Bu amaca yönelik olarak da günümüze kadar çeşitli uygulamalar geliştirildi. Emniyet bölgelerinin oluşturulması, köylerin boşaltılması, sürgünler, ev yakmalar, pişmanlık yasası, köy korucuları kanunu, özel timler oluşturma vb. daha birçok uygulama; işte bu özel savaşın birer parçası olarak geliştirildi. Hala, en yoğun bir biçimde uygulanan bu yöntemlerden, faşist Türk sömürgecileri günümüze kadar bekledikleri sonuca ulaşmış değiller. Zaten işlemez bir durumda olan özel savaş uygulamaları, yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşımızın karşısında tutunamamakta.

Haziran ve Temmuz ayları içerisinde, faşist Türk sömürgecilerinin özel savaş birliklerine karşı geliştirilen eylemlerle, adeta bu yapı işlemez hale getirildi. Nitekim, faşist sömürgecilerin kendileri bile bu gerçekleri kabul etmek zorunda kaldılar.

Pınarcık eylemi ile adeta doruğa çıkan ve giderek yükselen bir ivme ile devam eden ulusal kurtuluş savaşımız karşısında özel savaş birlikleri olan, özel timler, kontr-gerilla birlikleri, özel komando ordusu ve köy korucuları büyük darbeler aldılar. Savaşın yaygın olarak sürdüğü her cephede ağır darbe alan bu birliklerin, gerilla savaşı karşısında tutunamayacakları, bizzat sömürgeci Türk devletinin en yetkili ağızları bile itiraf etmek zorunda kaldılar.

Temmuz ayı içerisinde Midyat-Yuvalı, İdil-Peçenek, Şemdinli-Ormancık, Hani-Kirmeli, Kurtalan-Erguvan, Pülümür-Kayabal-Şampaşa, Adıyaman-Ulaklı, Nusaybin-Karabayır, Uludere- Işıkveren, Hakkari-Umurlu, Kığı-Yoncalı, Genç-Güzeltepe, Selim-Toygun, Ovacık-Yokuştarla, Mazgirt-Ali-beyi vd. alanlarda geliştirilen eylemlerde 100'ü aşkın milis-çete cezalandırıldı. Yoğun olarak geliştirilen bu eylemlerin ardından çok sayıda köy korucusu istifa ederken, birçoğu da evlerini çeşitli alanlara götürdüler. Yine bunun yanında çok sayıda köy muhtarı istifa etti. Boşalan muhtarlıklara hiç kimse adaylığını koymadı. Bunun yanısıra, Dersim şehir merkezi, Nazimiye, Susuz, Uludere işgal edilerek, saatlerce devrimci birliklerin denetimi altında tutuldu. Özel timlere ve operasyon birliklerine karşı geliştirilen eylemlere ise, yüzü aşkın özel tim, kontr-gerilla mensubu ve asker öldürüldü. Yine, sömürgecilerin özel savaşı geliştirmenin bir aracı olarak uyguladıkları yol yapımı çalışmaları da büyük oranda engellendi.

Savaşın her alanında faşist düşmana vurulan darbeler özel savaşın iflasını da birlikte getirdi. Bu gelişmeler üzerine büyük bir paniğe kapılan sömürgeciler telaşla yeni uygulamalar içerisine girmeye başladılar. Korku ve panik öyle bir düzeye vardı ki, birçok gazete, *"Bir zamanlar adından sık sık söz edilen kontr-gerilla birlikleri vardı"* diyerek, *"Sahi şimdi bunlara ne oldu?"* sorusunu sormaya başladı. Sanırsak, faşist rejimin has uşakları olan bu baylar, kontr-gerilla birliklerinin akibetini öğrenmek istemekte. Aslında bunların akibeti belli: ARGK gerillaları karşısında canlarını kurtarmayla meşgullar. Yani, faşist Türk cuntasının yaşatılması için, bu birliklerin de gücü yetmemekte. "Kahraman, komando" vs. isimlerle alabildiğine şişirilen, fakat daha silaha bile hakim olamayan "mehmetçik"in bilinen akibetini soran bile yok. Çünkü, herkes de şu gerçeği çok iyi gördü: Generallerin altından kalkamadığı bir savaşta "kahraman" veya "komando mehmetçik" ne yapabilir? Nitekim, fazla bir şey yapamayacağını çok geçmeden ortaya koydu.

Faşist Türk sömürgecileri son günlerde yaşadıkları çıkmazın ardından yeni uygulamalar gündeme getirdi. TC, bundan sonra da hem de daha fazla bir şekilde özel savaşa ağırlık verecektir. Bu anlamda, faşist düşmanın bundan sonra uygulayacağı yöntemler, özel savaşın derinleştirilmesinden başka bir şey olmayacaktır. Çünkü, bunun dışında elinde başkaca bir kozu kalmamıştır.

Son günlerde Kürdistan'a çok sayıda yeni kontr-gerilla birlikleri gönderildi. Bunun yanısıra, Kayseri özel komando tugayı ve daha birçok birlik Kürdistan'a sevkedildi. Bu birliklerin yanısıra, bir de özel bir kolordunun örgütlendirileceğinden bahsedilmeye başlandı. Görülen odur ki, faşist Türk cuntası kendi yıkımını engellemek için yoğun bir çaba sarfetmektedir.

Sıkıyönetimin kaldırılması ve yönetimin sivil yetkililere devredilmesi hususu da bir sonuca bağlanmış ve "Olağanüstü Hal Bölge Valiliği" adı altında yeni bir örgütlenmeye gidildi. Diyarbakır Valisi Hayri Kozakçıoğlu'nun bölge valisi olarak atandığı bu yeni örgütlenmede savaşın yönetimi, bu valide toplanacak. Ordunun mücadelede başarısızlığı karşısında, tamamen profesyonel olarak eğitilmiş kontr-gerilla elemanlarından bir özel kolordu kurulmak isteniyor. Böylece, oldukça yıpranan ve bütün cilaları dökülen Türk ordusu, daha geri bir hizmete çekilecek. Ama, ordu bir bütün olarak da savaşın dışında tutulmayacaktır. Zaten buna imkan da yoktur.

Bunun yanısıra, birçok alanda ise, köylerin sürgününü gündemleştirecek, bir kısmını ise stratejik köyler biçiminde bir araya toplayacaklardır. Bakanlar Kurulunun aldığı bir kararla da açık olarak belirtilen "teröre karşı terör"ün anlamı ise, halkımız üzerinde katliamları yoğunlaştırmaktır. Burada bilinen bir noktayı hatırlatmak istiyoruz. Söz konusu bu uygulamalara, TC yeni başlamıyor. Bilindiği gibi eskiden beri uyguladığı yöntemlerdir. Ancak, bu son gelişmeler karşısında daha da yoğunlaştırmak istemektedirler.

Şimdiye kadar ciddi bir savaş ile karşı karşıya gelmemiş olan Türk ordusunun, ulusal kurtuluş savaşımız karşısındaki durumu gözler önünde. Faşist orduda yoğun bir biçimde ortaya çıkan bunalım, hiçbir savaş tecrübesi yaşamamış olan ordunun yanısıra, generallerin de çöküşünü getirmektedir. Nitekim, bunun bir sonucu olarak, Genelkurmay Başkanlığına düşünülen N. Öztorun emekliye sevkedildi.

Faşist Türk sömürgecileri özel savaş uygulamalarının, bu son gelişmeler çerçevesinde bazı yeni yöntemlerle de destekleyerek, yoğunlaştıracaktır. TC bu savaşı, teknik donanımı ve sayısal üstünlüğüne dayanarak yürütmek istemektedir. Ancak, meşru ve haklı bir mücadele karşısında en gelişmiş teknikler ve en kalabalık sayılar bile tutunamamaktadır. Bu anlamda, faşist düşman özel savaşın her türlüsüne başvurabilir ve hatta yenilerini de ekleyebilir. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da halkımızın kahraman ordusu ARGK birliklerinin yürüttüğü gerilla savaşı karşısında tutunma şansı hemen hemen hiç yoktur. Belki, TC birazcık daha ömrünü uzatabilir. Ama asla kendisini yaşatma olanağına sahip olmayacaktır.

BOTAN CEPHESİNDE

DÜŞMAN BÜYÜK BİR HEZİMETE UĞRADI

Uludere'ye Baskın: Özel Tim ve Köy Korucularına Darbe

Uludere, Botan alanının önemli bir stratejik noktasında bulunmaktadır. Gerek gerilla savaşına elverişliliği, gerekse de yurtseverliğin yoğun olması nedeniyle, Uludere, Botan alanının olduğu kadar Kürdistan'ın da önemli bir savaş mıntıkasıdır. Bu nedenle, ulusal kurtuluş mücadelemizin yanısıra, faşist düşman da bu alana epey önem vermektedir.

Ulusal kurtuluş savaşının Uludere'de yoğunlaşması, köy korucuları ve sömürgeci silahlı güçlerin daha fazla imha edilmeye başlanması üzerine faşist düşman artan bir şekilde gücünü Uludere'ye yığdı. Ulusal kurtuluş savaşımızın bu mıntıkada gelişmesini önlemek için, en seçme birliklerini bu alana yığan faşist sömürgeciler, büyük bir korku ve panik içerisinde bulunuyor. Uludere alanında yoğunlaşan direniş savaşımız düşmana peşpeşe büyük kayıplar verdirdi.

24 Temmuz'u 25'e bağlayan gece bir ARGK birliği, Uludere ilçe merkezine baskın düzenledi. Kısa bir süre içerisinde şehri denetim altına alan ARGK gerillaları bildiri dağıttılar, afiş ve pul yaptılar, ayrıca kitlelerle birlikte gösteri düzenlediler. Sömürgeci orduların karşı koyamadığı eylemde adliye binası ve faşist yetkililere ait bir eve karşı da saldırı düzenlendi. Saldırıda adliye binası ve ev bombalandı ve ateşe verildi. Sömürgeci birliklerin korkudan saklandığı eylemi başarı ile tamamlayan ARGK gerilla birliği, daha sonra şehirden ayrıldı. Sömürgecilerin 1 asker yaralı biçiminde verdikleri kayıplarına rağmen, ancak ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu bildirilmektedir.

Uludere'de gerçekleştirilen diğer eylemlerde ise 3 köy korucusu ve 2 özel tim mensubu öldürüldü.

Uludere-Işıkveren köyüne karşı düzenlenen baskında 3 köy korucusu cezalandırıldı. Gece köye gelen ARGK birliği uzun bir süreden bu yanadır, milis-çete olarak faaliyet yürüten 3 hain toplantı yapılarak teşhir edildi. Köylülerin de onayı ile kurşuna dizilen çeteler, bütün uyarılara rağmen hainliklerinde vazgeçmemişlerdi.

Temmuz ayının ortalarında Uludere alanında gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, özel timlerin de içinde yer aldığı bir operasyon birliğine pusu kurulmuştur. Pusuda 2 özel tim mensubu öldürüldü, ayrıca çok sayıda yaralı da bulunmaktadır.

Şemdinli'de Düşman Panik İçinde

Doğu, Güney ve Kuzey Kürdistan parçaları arasındaki üçgende yer alan Şemdinli, ulusal kurtuluş savaşımızın yoğunlaştığı diğer bir mıntıkadır. Temmuz ayı içerisinde Şemdinli'de gerçekleştirilen eylemler ve köy toplantılarında düşman birlikleri önemli oranda etkisizleştirildi; bunun karşısında ARGK birliklerinin gücü 2-3 katına çıktı.

Temmuz ayı başlarında Şemdinli-Ormancık'ta gerçekleştirilen baskında 3 hain kurşuna dizildi. ARGK birliklerinin bütün uyarılarına rağmen, suç işlemekte ısrarlı olan bu hainler işledikleri cezanın karşılığı olarak kurşuna dizildiler. Ormancık köyünü kuşatarak, köyde toplantı yapan ARGK birliği bu hainlerin suçunu açıkladıktan sonra kurşuna dizdi. Bu eylem üzerine Şemdinli mıntıkasında zaten sınırlı bir sayıda bulunan köy koruculuğu adı altındaki milis-çete örgütlenmesi iflas etti. Bir kısmı ARGK birliklerine teslim olurken, geriye kalanları ise, silahlarını bırakarak alanı terketmişlerdir.

23 Temmuz gecesi, Şemdinli'nin Umurlu köyü Akdemir mezrasına baskın düzenleyen ARGK birliği Cemil Kaya adlı hainin evine karşı saldırı düzenledi. Saldırıda köy korucusu evde bulunmadığı için kurtulurken, yakınlarından 5 kişi ise ölümden kaçamadı. Ayrıca, birçok yaralının bulunduğu eylemde, köy korucuları ve özel timlerle de çatışma çıktı. Çatışmanın uzun sürdüğü haber verilmekte. Ayrıca çıkan çatışmada, 3 ARGK savaşçısı da şehit düştü. Düşmanın ısrarla kayıplarını gizlediği eylemde milisçete ve özel timlerden ölü ve yaralı sayısının bir hayli kabarık olduğu bildirilmektedir.



Şemdinli'nin Derecik ve Koçyiğit köylerinde yoğun arama ve operasyonları sürdüren iki ayrı operasyon timine karşı pusu kuruldu. ARGK gerilla birliğinin, düşmanın operasyon birlikleri hakkında aldığı istihbarata dayanarak gerçekleştirdiği pusu eylemlerinde, düşman gücü büyük bir korku ve panik içerisinde savaş cephesini bırakarak kaçtı.

Köy korucuları ile birlikte gündüz operasyon sürdüren özel tim birliğine Derecik köyü yakınlarında pusu kuruldu. Pusudan açılan yoğun ateş çemberi içinde kalan düşman birliği dağıldı. ARGK gerillalarının seri ve yoğun ateşi altında bir tek mermi patlatma ve toparlanma fırsatı bile bulamayan düş-

man birliğinden çok sayıda ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Koçyiğit köyü yakınlarında ve gece saat 20.00 sıralarında gerçekleştirilen diğer bir pusu eyleminde ise, 2 özel tim görevlisi olay yerinde öldü, ayrıca çok sayıda yaralı veren düşman birliğinden birçoğunun da yolda veya hastanede öldüğü söylenmektedir.

ARGK gerillalarının yaklaşık yarım saat devam eden yoğun ateşi karşısında, düşman birliğinin hareket edemediği ve gizlenmeye çalıştığı bildirilmektedir.

Bütün bu eylemlerin yanısıra birçok köyde ise toplantı yapılmış ve onlarca savaşçı ARGK saflarına katılmıştır.

Eruh Operasyon Birliklerine Pusu

Eruh'un Fındık bucağı Çelik karakoluna bağlı bir operasyon birliğine Fındık bucağı yakınlarında pusu kuruldu. Sömürgeci faşist rejimin büyük bir güçle alanda yürüttüğü operasyonlara rağmen, ARGK birlikleri karşısında başarılı olmak bir yana varlığını bile koruyamamaktadır. Binlerce düşman gücü halen Eruh'ta operasyonlara katılmaktadır.

10 Temmuz akşamı saat 20.00 sıralarında gerçekleştirilen pusuda 2 asker ölürken, çok sayıda asker ise ağır yaralandı.

Eruh'ta gerçekleştirilen ikinci bir eylemde ise, düşmanın ölü ve yaralı olarak çok sayıda kayıp verdiği bildirilmektedir. Eruh ve çevresinde operasyonlarını sürdüren özel jandarma piyade tümenine bağlı bir birliğe, Eruh ilçe merkezi yakınlarında pusu kuruldu. Pusu sonucu çıkan çatışmada düşman ısrarla gizlemesine rağmen, kayıplarının daha fazla olduğu söylenmektedir.

Şırnak-Uludere yolunda Propaganda

Şırnak ve Uludere'yi birbirine bağlayan karayolu, Şenoba bucağı yakınlarında, jandarma karakoluna 500 metre mesafede barikat kurularak kesildi.

Oldukça işlek olan yol üzerinde, gece saat 10.00 sıralarında gerçekleştirilen eylemde, yolda geçen bütün arabalar durduruldu. Bildiri, afiş ve pulların dağıtıldığı eylemde, ayrıca ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi ve yurtsever Kürdistanlılara düşen görevler üzerinde bir konuşma yapıldı. Yolcuların büyük bir ilgi ile dinlediği konuşma sonunda "Bijî PKK" ve "Bijî Serok Apo" sloganları atılarak, ayrıca bir de gösteri düzenlenmiştir.

Karakolun çok yakın bir mesafede bulunmasına ve hatta eylemden haberdar olmasına rağmen, olay yerine gelemediği bildirilmektedir. Aynı gece büyük bir paniğe kapılan karakolda bulunan birliğin sabaha kadar alarmda tutulduğu söylenmektedir.

Şemdinli-Örencik'te Bir Şantiye Tamamen Yakıldı

Şemdinli'de yoğunlaşan savaş, sömürgecilerin korkusunu arttırmakta, yeni tedbirler almaya zorlamaktadır. Coğrafik olarak alanın yüksek ve geçit vermez dağlarla kaplı olması, düşmanın manevra kabiliyetini sıfıra indirmiştir. Kürdistan'ın birçok yerinde olduğu gibi Şemdinli'de de sömürgeciler bu dezavantajı ortadan kaldırmak için dağlara yol açmaya başladılar. Bu şekilde manevra gücünü arttırıp, mıntıka üzerinde denetim kurmaya çalışmakdırlar.

Düşmanın askeri amaçlı bu planını boşa çıkarmak için, ARGK gerillaları, yol yapım çalışmalarını yürüten şantiyeleri de önemli bir hedef olarak seçmektedirler. Bu amaçla Şemdinli'nin Ortaklar köyü yakınlarındaki Örencik mezrasında yol açma çalışmalarını yürüten bir şantiyeye baskın düzenlendi. Eylemde şantiyede bulunan 2 dozer ve 2 kamyon ateşe verilerek yakıldı. Bütün araçların kullanılmaz hale geldiği bildirilmektedir.

Baskında işçilerle bir de toplantı düzenleyen gerilla birliği, daha sonra eylem yerinden ayrılmıştır.

MARDİN'DE ARGK BİRLİKLERİ DURUMA HAKİM

Mardin'in İdil, Nusaybin, Midyat, Gercüş ilçeleri başta olmak üzere, bölgenin birçok alanında sömürgeci birliklerle devam eden savaşta, ARGK birlikleri savaşa egemen durumda. Savaş insiyatifini ellerinde bulunduran ARGK gerilla birlikleri, sömürgecilerle giriştikleri her muhaberede düşman güçlerine büyük kayıp verdirmekteler. Düşmanın özel savaş birliklerinin büyük bir çıkmaz içinde olduğu Mardin'de her gün yeni katılımlarla daha da büyüyen ARGK birlikleri, düşmanla gün boyu devam eden çatışmalara girişmekte ve sömürgecilere kayıp verdirerek geri çekilmektedir.



Temmuz ayı içerisinde yoğunlaşarak devam eden ulusal kurtuluş savaşı karşısında düşman birlikleri birçok alanda gece ve gündüz hareket edememektedirler. Yine yöreden haberlere göre, birçok alanda ARGK birlikleri ile karşılaşan faşist düşman birliklerinin çatışmaya girmedikleri ve hızla alandan uzaklaştıkları görülmüştür. Son bir ay içerisinde, elimize ulaşan bilgilere göre savaşın Mardin alanındaki bilançosu şöyledir:

Türk Ordusu Cehennem Deresi ve Çelik Dağına Giremedi

Pınarcık eylemi ile birlikte alanda yoğun bir şekilde gelişen ulusal kurtuluş savaşımızın açtığı yeni cephelerde, sömürgeci birliklerle hemen her gün çatışmalar meydana gelmektedir. Bunun üzerine, 10.000 özel tim görevlisini, özel hava indirme tugayı ve daha birçok komando birliği ile yoğun bir polis gücünü Mardin'e seferber eden Türk faşist devleti, bu kadar yoğun gücüne rağmen darbe almaktan kurtulamamakta. Gercüş yakınlardaki Maval ve Çelik dağlarında, yine İdil yakınlarındaki Cehennem deresi ve daha birçok alanda meydana gelen çatışmalarda sömürgecilere büyük kayıp verdirildi.

İdil yakınlarındaki Cehennem deresinde üslenen ARGK gerilla müfrezesine karşı helikopterlerin, zırhlı araç, top, roketatar ve sayıları 5000'i aşan özel tim elemanı ve binlerce asker desteğinde saldırıya geçen Türk faşist ordu birlikleri büyük bir kayıp vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. Bölgeden aldığımız haberlere göre, birçok kere saldırıyı tekrarlayan sömürgeciler Cehennem deresine girmeyi başaramadı.

ARGK gerilla müfrezesinde yer alan savaşçıların büyük kahramanlık örneği sergileyerek gösterdiği direniş karşısında bozguna uğrayan düşman birliği, Cehennem deresini ele geçiremeyeceğini anlayınca, top atışları, roketatar, helikopter ve uçaklarla uzaktan bombalamaya başladı. Bir anda binlerce mermi yağdıran sömürgeciler yeniden bir saldırıya geçtiler. Ancak, sağlam bir mevziye sahip olan ve alandaki tahkimini güçlü bir şekilde yapan ARGK gerilla müfrezesi düşman birliğine yeniden karşı koydu ve bir kez daha saldırıyı püskürttü. Cehennem deresine giremeyen sömürgeciler, aldıkları büyük darbe karşısında alanı terketmek zorunda kaldılar.

Bölgeden aldığımız haberlere göre, Cehennem deresine zaman zaman uzaktan top atışları devam etmekte, ayrıca uçak ve helikopterler de bombalama saldırılarını yürütmektedirler.

Gercüş yakınlarında meydana gelen diğer çatışmada ise, düşman birliklerine büyük kayıp verdirildi. Alanda devrimci çalışmalarını yürüten ARGK gerilla birliği ile düşmanın bir operasyon timi Maval dağında karşılaştılar. 1 gün boyu süren çatışmada düşman 70 helikopter desteğinde onbinlerce askerini dağlık alanın çeşitli yerlerine yerleştirdi. Çatışmayı sürdürerek Çelik dağlarına doğru hareket eden ARGK gerilla birliğinin yolunu kesmek için atılan çeşitli pusular da boşa çıkarıldı. Düşmanın büyük kayıplar verdiği çatışma daha sonra Çelik dağlarında gün boyu devam etti.

Çelik dağlarına karşı çeşitli kollardan özel timleri harekete geçiren düşman, ARGK gerillalarının pususu ile karşılaştı. Kendilerini kuşatma altına almak isteyen düşman birliğine açtığı yoğun ateşle karşılık veren ARGK birliği, düşmanın geri çekilmesi karşısında Çelik dağının çeşitli stratejik noktalarına yerleşti. Düşmanın toparlanarak yeniden saldırıya geçmesi karşısında yeniden karşı koyan ARGK gerilla birliği elinde tuttuğu stratejik noktalardan düşmanı yoğun bir ateş altına aldı. Bunun karşısında yeniden dağılan düşman birliği bir daha saldırıya geçmeye teşebbüs etme gücünü kendisinde göremedi.

Bölgeden gelen diğer bir haberde ise Gercüş'ün Palamutlu köyü yakınlarında da çatışma çıktığı bildirilmektedir. Çatışma hakkında ayrıntılı bilgi elde edilemedi. Ancak, yöreden gelen haberlerde çatışmada çok sayıda askerin ölü ve yaralı olduğu, düşman birliğinin ise çatışmada tamamen dağıldığı bildirilmektedir.

İdil, Midyat ve Nusaybin'de Köy Korucularına Büyük Darbe

8 Temmuz günü, İdil-Peçenek ve Midyat-Yuvalı köylerinde gerçekleştirilen iki ayrı eylemde köy korucuları adlı hain-milis çetelere büyük bir darbe indirildi.

Pınarcık eyleminin ardından büyük bir çıkmaz ve korku içerisine giren faşist ordu ve özel birlikler, ancak kendilerini korumakla uğraşmaktadırlar. Faşist Başbakan T. Özal'ın Pınarcık'ta bulunduğu bir saatte, bu köye çok yakın bir mesafede bulunan Yuvalı ve Peçenek köylerinin basılması büyük bir korku yarattı.

Turgut Özal, 10.000'e yakın özel tim, onlarca helikopter, zırhlı araç ve binlerce komando birliği eşliğinde 10 Temmuz günü Pınarcık'a geldi. Pınarcık'ta, bilinen sözlerini tekrar eden Turgut Özal, *"Eşkıya için tek yol gelip teslim olsunlar, canları tehlikededir"* diyerek tehditlerde bulundu. Ancak Peçenek ve Yuvalı'da gerçekleştirilen iki ayrı eylemde ise, gerçekte kimin tehlikede olduğu daha açık bir şekilde gözler önüne serildi.

İdil-Peçenek ve Midyat-Yuvalı köylerine iki ayrı gerilla birliği tarafından baskın düzenlendi. Baskında, her iki köyde bulunan 40'a yakın köy korucusu yakınları ile birlikte imha edildi.

Yuvalı köyüne 300 metre mesafede Yuvalı-Midyat yoluna kurulan tuzaklı bombanın patlaması sonucu ise, 9 özel tim mensubu öldü, 15 kişi ise ağır yaralandı. Bubi tuzağının yerleştirildiği alanda ayrıca Başbakan T. Özal, üst düzey ordu, MİT ve emniyet yetkilileri ile daha birçok faşist yetkilinin de bulunduğu dikkate alınınca gerçekleştirilen eylemin büyüklüğü kendiliğinden anlaşılmaktadır.

24 Temmuz günü ise, Peçenek'e giden SHP Genel Başkanı Erdal İnönü'ye karşı bir bubi tuzağı yerleştirildi. Tahrip gücü çok yüksek olan bomba Erdal İnönü gelmeden önce mayın arayıcılar tarafından bulunarak tahrip edildi. Çevrede başka mayınların da olacağından kuşkulanan ve bunun üzerine büyük bir paniğe kapılan sömürgeci yetkililer, yoldan yürümeyerek dağdan Peçenek'e gittiler.

1 aylık süre içerisinde Nusaybin'de gerçekleştirilen eylemlerde ise 1 muhtar öldürüldü, çok sayıda köy korucusu ise silahsızlandırıldı.

Nusaybin-Karabayır köyü muhtarı, ARGK birliğinin gerçekleştirdiği eylem sonucu kurşuna dizildi. Ayrıca Akarsu bucağına bağlı Eskimağara köyünde yapılan toplantıda köy korucularında bulunan silah ve telsizlere el kondu. Köy korucularının düşmana işbirlikçilik yapmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine affedildiler. ARGK gerilla birliğine söz veren korucuların, aynı zamanda faşist düşmana karşı savaşmak istediklerini belirttikleri de gelen haberler arasında.

Sabotaj Eylemlerinde Yüzmilyonlarca Lira Zarar Var

Köy korucularına, operasyon birliklerine ve özel timlere karşı geliştirilen eylemlerin yanısıra, düşmanın özel savaşın bir parçası olarak geliştirdiği yol yapım çalışmalarına ve yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarımızın talanına da müsaade edilmemektedir.

İdil, Midyat, Nusaybin vd. alanlarda yoğunlaştırılan çeşitli eylemlerde faşist Türk sömürgecilerinin Mardin alanına yönelik olarak geliştirdiği ekonomik talan ve yol yapım çalışmalarına büyük bir darbe vuruldu.

Haydarpaşa-Bağdat demiryoluna düzenlenen bir sabotajda, "Alman köprüsü" olarak adlandırılan demiryolu köprüsü büyük bir hasar gördü. Nusaybin şehir merkezinde bulunan köprüye bubi tuzaklı bomba yerleştiren ARGK sabotaj timi, faşist sömürgecilerin yoğun denetimine rağmen son derece zor olan bu görevi başarı ile gerçekleştirdi.

Antep'ten gelecek olan ve içerisinde binlerce ton ihracat ürünü bulunan posta treni köprüye ulaşmadan 3-4 dakika erken patlayan bomba sömürgecilerin daha büyük kayıptan kurtulmasına yol açtı. Tümüyle yüklü olan posta treninde bulunan malların değerinin yüzmilyarlarca lirayı bulduğu belirtilmektedir.

Demiryoluna döşenen bombanın köprüde büyük bir hasara yol açtığı ve sömürgecilere verilen maddi zararın büyük olduğu bildirilmektedir.

Midyat-Nusaybin arasında bulunan Taşlı köyünün Çınarlık mezrasındaki şantiyede bulunan ve yol yapım çalışmalarında kullanılan bütün dozer, greyderler yakıldı. Ayrıca şantiyede bulunan çok sayıda malzeme de ulusal kurtuluş savaşında kullanılmak için kamulaştırıldı. Aldığımız haberlere göre, yakılan araçlar arasında 1 greyder, 1 dozer, 1 taşdelme makinası, 2 kompresör ve 1 silindir tamamen kullanılmaz hale getirilmiştir. Diğer birçok malzemenin ise, kısmen tahrip olduğu bildirilmektedir.

Bu eylem üzerine yol yapım çalışmalarını sürdüren müteahit firması, bu işi bırakarak alanı terketti. Devletin kendilerini yeterince koruyamadığını söyleyen müteahit, can güvenlikleri olmadığı gerekçesi ile işi bıraktı. *"Bugün makinaların, yarın ise sıranın kendilerine geleceğini"* söyleyen müteahit, bir daha bu bölgede çalışmayacağını da belirtti. Böylece, düşmanın önemli bir oyunu daha boşa çıkarıldı.

10 Temmuz günü ise, Midyat'ın Kerboran nahiyesinde bulunan Mardin Orman İşletmesine ait bir odun deposu yakıldı. Gece saat 20.00 sıralarında depoya gelen ARGK gerillaları depoda bulunan ve değeri 20 milyonun üzerinde olan odunları ateşe verdi. Depoda bulunan kantar ve diğer eşyaları da ateşe atan ARGK birliği geri çekilirken, Kerboran merkezinde bir gösteri de düzenledi.

Düzenlenen gösteriye halkın da katıldığı ve ARGK gerillaları ile birlikte çeşitli sloganlar attığı görüldü. Şehirde bildiri dağıtan, afiş ve pul asan ARGK birliği, kitlelere yönelik bir de propaganda konuşması yaptı. Bu esnada yurtseverlere, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş ile şehit devrimcilerin posterleri de verildi.

İdil ilçesinde ise, işbirlikçi bir haine ait olan ve operasyonlarda sık sık kullanılan bir minibüs yakılarak tamamen kullanılmaz hale getirildi. Benzin dökülerek yakılan minibüsten geriye iskeleti kaldı.

Bunların yanısıra Mardin alanından yeni eylem haberleri de gelmektedir. Bölgede yapılan onlarca köy toplantısına binlerce yurtseverin katıldığı bildirilmektedir. ARGK saflarına yoğun olarak katılmaya başlayan yurtseverlerin, özellikle de Midyat, İdil, Ömerli ve Gercüş alanlarında çoğaldığı söylenmekte. Şimdiye kadar ARGK saflarına 150'yi aşkın yurtseverin katıldığı haber verilmekte.

BİNGÖL-DİYARBAKIR-SİİRT ÜÇGENİNDE SAVAŞ ŞİDDETLENDİ

Ulusal kurtuluş savaşımızın yoğunlaştığı diğer bir alan ise, Bingöl-Diyarbakır-Siirt üçgenidir. Sömürgeci ordu birliklerine, köy korucularına ve ekonomik kaynaklarına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerde son bir ay içerisinde yoğun gelişmeler ortaya çıktı. Alanda büyük bir hezimete uğrayan sömürgeciler, yoğunlaşan gerilla eylemliliği karşısında ağır bir çıkmazı yaşamaktalar.

Bingöl-Kaplıca ve Kiğı-Ayanoğlu Karakollarına Saldırı

Bingöl'e bağlı Kaplıca bucağında bulunan jandarma karakoluna karşı düzenlenen bir baskında çok sayıda düşman askeri öldü ve yaralandı.

Gece saat 22.00 sıralarında karakolu kuşatan ARGK birliği çapraz ateş açmış ve el bombaları ile saldırmıştır. Düşmanın karşı koyma gücünü kendisinde bulamadığı ve oluşan panikten birçok düşman askerinin kendisini yaraladığı görülmüştür. Kısa bir süre ama yoğun bir şekilde süren mermi ateşinin ardından ARGK birliği geri çekilerek, üs alanına ulaşmıştır.

Kiğı'ya bağlı Ayanoğlu karakoluna da, bu eylemden birkaç gün sonra saldırı düzenlenmiştir. Kaplıca karakolu saldırısından dolayı alarmda tutulan Ayanoğlu karakolu, alınan tüm önlemlere rağmen baskından kurtulamamıştır. Askerlerin tek tek mevzilere yerleştirildiği Ayanoğlu karakolunda, açılan yoğun ateş karşısında ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Kiğı ve Genç'te İşbirlikçi-Hainler Panik İçinde

Kiğı'ya bağlı Yoncalı köyünde düşmanla işbirliği içerisinde olan bir hain çeteye vurulan darbede 1 kişi öldü, 3 kişi ise ağır yaralandı.

Kısa bir süre önce 5 devrimcinin şehit düşmesinde büyük bir rol oynayan bu işbirlikçi haine karşı gerçekleştirilen eylemde evi tamamen yakılırken, aynı aileden 3 hain



de ağır yaralandı. Yaptığı ihbar sonucu ARGK savaşçılarına karşı pusu kurulmasına ve 5 devrimcinin bu çatışmada şehit düşmesine yol açan hain ise, işlediği suçun cezası olan ölümü, kurşuna dizilerek aldı.

Gerçekleştirilen diğer bir eylemde ise, Genç ilçesine bağlı Güzeltepe köyünde işbirlikçi hainlere ait 11 ev ile 300'ü aşkın küçükbaş hayvan yakıldı. ARGK birliği tarafından çembere alınan Güzeltepe köyünde, daha sonra giren ARGK sabotaj timleri hainlere ait ev ve ahırları ateşe verdiler. Yangının kısa sürede büyümesi sonucu evlerle birlikte, hayvan yemi olarak kullanılan 20'ye yakın ot harmanı ile hayvanlar tamamen imha oldular. Zararın milyonlarca lirayı bulduğu bu eylem, işbirlikçi hainlere bir ihtar niteliğinde gerçekleştirilmiştir.

Bunun üzerine Güzeltepe köyünü işbirlikçi hainler terkettiler. 5 ihbarcı aileden 70 kişinin köyden ayrıldığı bildirilmektedir. Yine bölgeden alınan haberlerde, Kiğı'ya bağlı Haktanır, Şenköy ve Çatalkaya köylerinde boş bulunan muhtarlıklara da hiçbir adayın çıkmadığı söylenmekte. Bu nedenle yapılması düşünülen muhtarlık seçimleri aday bulunmadığından dolayı yapılmadı.

Kiğı'da İki Şantiye de Basıldı: Zarar 500 Milyonu aştı

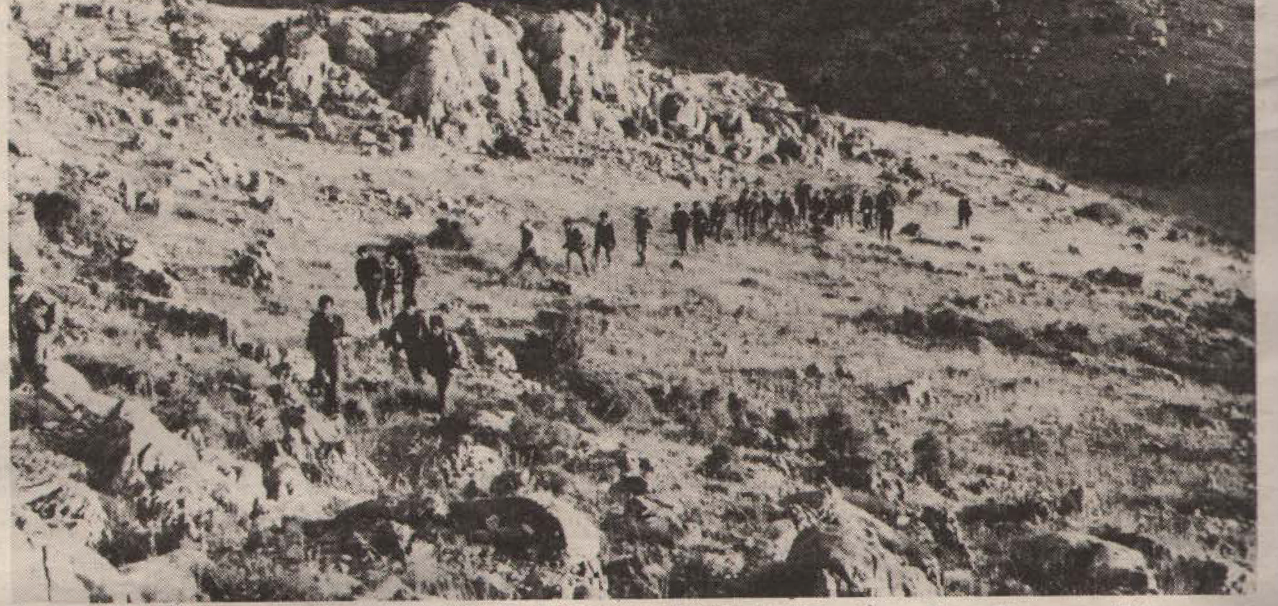
Sömürgeci Türk devletinin yol yapım çalışmalarına ağırlık verdiği diğer bir alan ise, Kiğı'dır. Sömürgeci askeri birliklerin hareket olanaklarını oldukça sınırlı olduğu Kiğı'da, askeri amaçlı yol yapım çalışmalarına hız verilerek, askeri birliklerin manevra kabiliyetini boşa çıkarmak ve manevra kabiliyetini yok etmek için, yol yapım çalışmalarına müsaade eilmemektedir.

Kiğı'ya bağlı Selenk yakınlarında yol yapım çalışmalarını yürüten şantiyeye düzenlenen baskında 1 kamyon ve greyder yakıldı. Yine, Kiğı'ya yakın bir alanda şantiyelere kum taşıyan iki kamyon durdurularak yakıldı. Köy işleri müdürlüğüne bağlı olan iki kamyon, ARGK timi tarafından yol kesilerek durduruldu. Şoförlere eylemin amacını açıklayan gerillalar kamyonlara el koyarak, şoförleri geri gönderdiler. Daha sonra her iki aracın mazot deposunu boşaltarak ateşe verdiler. Çıkan yangın sonucu her iki kamyon tamamen yandı.

Diyarbakır'da Eylemler Yoğunlaşıyor

Diyarbakır şehir merkezinde yaygın bir şekilde afiş ve pullama yapıldığı haber verilmektedir. Şehit devrimcilerin anısına yapılan pullama ve afişler şehir merkezinin en işlek caddeleri başta olmak üzere bütün semtlere asıldı.

Afiş ve pulların başarılı bir şekilde asılması karşısında adeta panik içerisinde alarma geçirilen polis birliklerinin birçok alanda afiş ve pulları söktüğü görüldü. Bazı semtlerde ise afiş ve pulların bulunduğu bina ve yerleri kordon altına alan polis kitlelerin afişlerin bulunduğu yerlere yaklaşmalarını engelledi.



Hani'de İşbirlikçi-Hain Odakları Dağılıyor

Hani'ye bağlı Kirmeli köyünün Keram mezrasını 10 Temmuz akşamı saat 21.00 sıralarında basan ARGK birliği, bir çete odağının üslendiği eve karşı eylem gerçekleştirdi. Evi kuşatma altına alan ARGK birliği içeriye el bombaları atarak, yaygın ateş açtı. Açılan ateş sonucu 6 hain öldü, 7'si ise ağır yaralandı.

Eylemin yörede duyulması üzerine daha önce çeşitli biçimlerde uyarılan birçok işbirlikçi-hain alanı terketmeye başladı. Bazıları ise, devrimcilerin yürüttüğü ikna çalışmalarının da etkisi ile ARGK birliklerine teslim oldular. Kürdistan halkına karşı daha fazla suç işlemek istemediklerini söyleyen bu kişiler, faşist sömürgecilere karşı savaşmaya söz vermeleri üzerine affedildiler.

Yine, yöreden aldığımız haberlerde, köy korucularının ve işbirlikçi-hainlerin alanı terketmeye devam ettikleri söylenmektedir. Seren köyü muhtarı ise, ilçeye giderek mührünü savcılığa teslim etti. Bir daha bu görevi yürütmeyeceğini söyleyen muhtarın yerine başka kimsenin de aday olmak istemediği bildirilmektedir. Aldığımız diğer haberlere göre ise, Hani'nin Sürmeli mezrasında bulunan bütün hainler bölgeyi terkettiler. Bunun üzerine, mezranın tamamen boşaltıldığı heber verilmekte.

Baykan Jandarma Taburuna Baskın

29 Haziran akşamı saat 22.00 dolaylarında Siirt'in Baykan ilçesinin jandarma taburuna baskın düzenleyen ARGK gerilla birliği, düşman birliğine saatlerce süren büyük bir korku yaşattı.

Jandarma taburuna bir cepheden saldırıya geçen ARGK birliği, ilk elde düşmanın nöbetçilerini etkisiz hale getirdi. Daha sonra çeşitli mevzileri ve binaları yaylım ateşi altına alarak, düşmanın toparlanıp karşı koymasına fırsat tanımadı.

Silah sesleri üzerine panik içerisinde sağa-sola rastgele ateş eden düşman askerleri, sabaha kadar büyük bir korku içinde yerlerinden kımıldayamadılar. Aldığımız haberlere göre, düşmanın ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği söylenmekte. Ancak, kesin rakamlar hakkında ayrıntılı bir haber henüz elimize ulaşmadı.

Kurtalan-Erguvan'da Köy Korucuları Teslim Oldu

Erguvan köyünde silah verilerek milis çete haline getirilmek istenen 7 köylü, silahları ile birlikte ARGK gerillalarına teslim oldu.

Erguvan köyüne gelen bir ARGK birliğinin **teslim ol** çağrısına olumlu karşılık veren köylüler, daha sonra yaptıkları açıklamalarda, silahların kendilerine zorla verildiğini ve halka karşı suç işlemeye zorlandıklarını belirttiler. Ayrıca, baştan beri bu ihaneti kabul etmediklerini söyleyen köylüler, *"Hep ARGK gerillalarının gelmesini bekliyorduk"* diyerek, silahları ile birlikte teslim oldular.

Bu gelişmelerden sonra, ARGK birliği köyde bir toplantı düzenledi. Bütün köylülerin katıldığı toplantıda sömürgecilerin özel savaş yöntemleri ve buna karşı geliştirilen gerilla savaşı hakkında ayrıntılı açıklamalar yapıldı.

KARS CEPHESİNDE SAVAŞ HALKIMIZIN LEHİNE BÜYÜYOR

Kars'ın hemen her alanında yoğun olarak yürütülen savaşta düşman güçlerine büyük kayıplar verdirildi. Birçok köyde yapılan köy toplantılarında 100'e yakın savaşçı saflara alındı. Birçok köyde ise işbirlikçi hainlere ağır darbe vuruldu. Bazı alanlarda şantiyeler basıldı, araçlar tahrip edildi. Susuz ilçesine baskın düzenlendi. Bütün bu eylemlerin yanısıra Kars şehir merkezine yakın bir alanda bulunan bir depoya saldırı düzenlendi. Son bir ay içerisinde Kars'ta yaşanan savaşın kısa bir özeti böyle. Buradan da çok iyi görüleceği gibi, bu bölgede yoğunlaştırılan devrimci savaşımız her gün halkımızın lehine büyüyerek gelişiyor.

Aralık'ta Sömürgecilere Geçit Yok

Aralık ilçesinin birçok alanına şantiye kurarak, hızlı bir şekilde yol yapım çalışmalarını yürüten sömürgecilere geçit verilmiyor. Aralık'ı yaptıkları yollarla adeta düz bir arazi haline getirmeye çalışan sömürgecilerin bu hevesi kursaklarında bırakıldı.

Aralık ilçesine bağlı Taşburun bucağında ve İslamköy'de yol yapım çalışmalarını sürdüren iki şantiye basıldı ve bütün araçlar yakıldı. Yine, Doğubeyazıt'ta yol yapımını sürdüren bir şantiyenin de araçları yakıldı.

Ayrıca Aralık'ın Kırçiçeği köyünde 4 köy korucusu silahlarını faşist yetkililere teslim ederek, koruculuktan vazgeçtiler.

Susuz İlçe Merkezine Baskın

Kars'ın Susuz ilçesine yönelik olarak eylem gerçekleştiren bir ARGK birliği yaklaşık 3 saat kadar şehir merkezinin çeşitli alanlarında denetim kurdu.

Adliye binasına yönelik olarak eyleme geçen ARGK gerilla takımının bir mangası binayı ateşe verdi. Binanın önemli bölümlerinde yangının söndürülemediği ve maddi hasarın çok yüksek olduğu söylenmektedir.

ARGK birliğinin şehir merkezinde saatlerce süren gösterisi karşısında sömürgeci kolluk kuvvetlerinin mevzilerinden çıkma cesareti gösteremediği görülmüştür. Canlarını koruma telaşı içerisinde saklanan düşman birlikleri, ARGK birliğinin çekilmesinin ardından, ancak gündüzün gelmesi ile saklandıkları yerden çıktılar.

Kars bölgesinin başka alanlarında gerçekleştirilen diğer eylemler ise şöyledir:

Selim ilçesine bağlı Taygun köyünde ihbarcılık yapan bir hain cezalandırıldı. ARGK intikam timinin gerçekleştirdiği eylemde ayrıca bu hainin suçunun yazılı olduğu bir bildiri de olay yerinde bırakılmıştır.

Ardahan'ın Yokuşdibi köyüne toplantı düzenlemek için gelen gerillalar halkın coşkun ilgisi ile karşılandılar. Daha sonra köy meydanında toplanan köylülerle konuşan ARGK gerillaları mücadelemizin yeni dönemini, amaç ve hedeflerini açıkladılar.

Kars şehir merkezinin ve ordu birliklerinin 500 metre uzaklığında Karadağ tepesinde bulunan köy hizmetleri il müdürlüğüne ait bir depoya baskın düzenlenmiştir. Bekçilerin gerillaların gelişini farketmeleri üzerine eylem kısmi bir şekilde gerçekleştirilmiştir. Tepenin, ordu birliğine çok yakın bir mesafede olmasını da dikkate alan ARGK gerillaları, bazı binalara ateşe verdikten sonra geri çekilmişlerdir. Olaydan haberdar olan düşman, ancak gündüz olduktan sonra olay yerine gelebilmiştir.

Bunların dışında Kars-Erzurum yoluna barikat kurularak yol tutulmuş ve kalabalık bir yolcu sayısı ile toplantı yapılmıştır.

Kars'ın Aralık, Iğdır vd. ilçelerinde yürütülen eylemlerdeyse, birçok köy korucusu teslim alındı; yine bunlara ait telsiz ve silahlar kamulaştırıldı. Bütün bölge genelinde ise, halen yoğun bir şekilde savaşçıların ulusal kurtuluş saflarına katıldığı bildirilmektedir.

DERSİM SAVAŞIN KIZGIN CEPHESİ — ŞİMDİ SIRA ŞEHİRLERDE

Dersim Şehir Merkezi, Nazimiye ve Ovacık'a Baskın

Kırsal alanda savaş bütün şiddeti ile sürerken, çatışma ve eylemler yer yer şehir merkezlerine de kaymaya başladı. 1987 baharı ile birlikte büyük birliklerle alanda hareket etmeye başlayan ARGK gerillaları, düşmanın faşist birliklerine ve ekonomik kaynaklarına yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerin yanısıra, şehir merkezlerine yönelik olarak da çeşitli eylemler geliştirmeye başladılar.

Dersim şehir merkezine yönelik olarak gerçekleştirilen ve tugay merkezini hedefleyen bir saldırıda faşist kolluk kuvvetleri büyük bir panik yaşadılar.

İki grup halinde gerçekleştirilen baskında bir grup şehir merkezine girdi ve gösteri düzenledi. Diğer grup ise, jandarma tugayını yaylım ateşine tuttu. Bunun üzerine paniğe kapılan düşman birliği sabaha kadar kendi gölgesi ile çatışmayı devam ettirdi. Sabaha kadar binlerce mermi yakılırken, asker, özel tim ve polislerin rastgele ateşleri sonucu birçok ev de isabet aldı.

Yine aldığımız bir habere göre de, şehrin dış mahallelerinde iki düşman birliği paniğe kapılarak kaçarken birbirleriyle karşılaştılar. Bir anda ARGK gerillalarını karşısında görmüş gibi olan her iki düşman birliği korkudan konuşamaz bir durumda karşılıklı yaygın ateşe başladılar. Sabaha kadar mevzilerini terketmeyen her iki birlik günün açılması ile karşılarında kendi birliklerini görünce biraz rahatlayarak, ancak alandan ayrıldılar.

Düşmanın panik içerisinde sabaha kadar sürdürdüğü ateş sonucu askerlerin birbirlerini öldürdüğü ve yaraladığı görüldü.

Dersim şehir merkezine yapılan baskından 1 hafta önce de Nazimiye jandarma taburuna saldırı düzenlenmiş ve şehir denetim altına alınmıştı.

10 Temmuz akşamı Nazimiye'ye gelen ARGK birliği tabura karşı saldırı düzenlemiştir. Çıkan çatışmada faşist düşmanın ölü ve yaralı kaybı olduğu bildirilmektedir.

Yine aynı dönemlerde Ovacık ilçesine de baskın düzenlendiği bildirilmektedir. Henüz ayrıntılarını öğrenemediğimiz eylemde faşist birliklerden ölü ve yaralı olduğu söylenmektedir.

Pülümür'de Sömürgeciler Çıkmazda

Dersim alanında ulusal kurtuluş eylemlerimizin yoğunlaştığı diğer bir alan ise Pülümür'dür.

Kayabal köyünde düzenlenen bir eylemde köy muhtarı, köy meydanında köy halkı karşısında kurşuna dizildi. Eylemin diğer bir hedefi ise Binali Gönültaş adlı haindi. Ancak haini evde bulamayan ARGK birliği evini ateşe verek bu haini de cezasız bırakmadı.

Aynı ilçeye bağlı Şampaşa köyüne de aynı gece bir başka ARGK birliği baskın düzenledi. Köy muhtarı Dursun Koçar suçlarının cezası olarak kurşuna dizildi. Her an ölüm korkusunu yaşayan hain uzun bir süredir gizlenmekteydi. Alınan bir istihbaratı iyi değerlendiren ARGK birliği haini ele geçirerek cezasını verdi.

Pülümür ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından olduğu kadar yeraltı zenginlikleri bakımından da zengin bir kaynaktır. Alanda bulunan madenler sömürgeciler tarafından sömürülüp götürülmektedir. Zenginlik kaynaklarımızın talan edilmesine karşı da mücadele eden ARGK gerillaları Bağırpaşa Krom Maden İşletmesine karşı bir baskın düzenlemişlerdir. Gece yapılan baskında bekçiler etkisizleştirildi. Maden çıkarımında ve yüklenmesinde kullanılan araçlar ile, 1 kepçe, 1 kamyon ve 2 yatakhane yakıldı.

Tunceli-Pülümür karayolu üzerinde bulunan bir şantiye ARGK gerilla takımı tarafından basıldı. Şantiyede bulunan bütün araçlar yakıldı. Gündüz gerçekleştirilen eylemde işyerinde bulunan 50 işçi ile de bir toplantı yapılmıştır. Toplantı, mücadelemizin yaşadığı gelişmelerin işçilere aktarmak için önemli bir fırsat olmuştur.

Eylem alanından ayrılan ARGK gerilla birliği yol üzerinde PTT'ye ait bir jiple karşılaştılar. Jipi durduran gerillalar, içinde bulunanları aşağı indirdikten sonra aracı ateşe verdiler.

Pülümür'de gerçekleştirilen bu eylemler sonucunda işbirlikçi hainler yöreyi terkederken, sömürgecilere verilen maddi kaybın yüz milyon lirayı bulduğu söylenmektedir. Ayrıca şantiyelerin çalışmaktan vazgeçtikleri de bildirilmektedir.

Ovacık-Yakatarla'da Bir İhbarcı Kurşuna Dizildi

Uzun bir süreden bu yanadır ihbarcılık yapan Hasan Demir adlı hain kurşuna dizildi. Yapılan bütün uyarılara rağmen, ajanlıkta ısrar eden bu hain düzenlenen bir baskın sonucu ele geçirilerek cezası infaz edilmiştir.

Mazgirt-Alibeyi Köyünde de Bir Hain Cezalandırıldı

Gülabi Özdemir adlı ajanın cezasını infaz etmek için Alibeyi köyüne gelen ARGK birliği, aynı zamanda köyde bir toplantı da gerçekleştirmiştir.

Köy meydanında yapılan toplantıda Gülabi Özdemir adlı hainin suçları açıklanmış ve köylülerden de bu konuda kararları istenmiştir. Ölüm cezasının istenmesi üzerine, hain köy meydanından alınarak, köy dışında kurşuna dizildi.

Sözkonusu hain daha önceleri de çeşitli kereler uyarılmış, ancak ihanet yapmakta ısrarlı davranmıştı. Bunun üzerine işlediği suçların karşılığı olarak ölüm cezasına çarptırılmıştır.

Karakoçan Şehir Merkezi Ele Geçirildi

ARGK gerilla birliklerinin yoğun bir şekilde geliştirdiği şehir baskınlarının sonuncusu Karakoçan'ın işgali ile gerçekleştirildi. Kırsal alanda savaşın yaygın bir şekilde gelişmesine bağlı olarak, sömürgecilerin şehirler üzerindeki egemenliğini de etkisizleştirmeye yönelik gerilla eylemleri şehirleri de hedef almaya başladı. Önemli bir taktiksel gelişme olan şehir baskınları aynı zamanda gerilla eylemliliğinin gücünü ve ulaştığı düzeyi de göstermektedir.

26 Temmuz 1987 akşamı Karakoçan'ı basan ARGK gerilla birliği şehirde 3 saati aşkın bir süre kontrolü ele geçirdi. Şehri 3 ayrı noktadan kuşatan ve saldırıya geçen ARGK gerilla birliği polis karakolu, belediye binası, polis lojmanlarını etkisiz hale getirerek kontrolü sağladı.

ARGK gerillalarının açtığı yoğun ateş karşısında, polislerin karakoldan dışarı çıkamadıkları, devriye birliklerinin ise bulundukları yerde saklandıkları görülmüştür. Aynı anda belediye binası ve polis lojmanları da yoğun ateş altında tutulmuştur. Belediye başkanı ile bir hainin evi de bombalanmıştır.

Siyasal amaçlı olarak gerçekleştirilen eylemde, kitlelere yönelik propaganda toplantı ve gösteriler yapılmıştır. Gösteriler esnasında şehrin çeşitli noktalarına afiş ve pul yapıştırılmıştır. Ayrıca bildirilerin de dağıtıldığı baskında, 3 saati aşkın şehir merkezini ellerinde tutan ARGK gerilla takımı, daha sonra belirlenen biçimde geri çekilmiştir.

Daha önce gerçekleştirilen şehir baskınlarında da görüldüğü gibi, düşman hareketsiz kalmış ve mevzisinde çakılarak hareket etme olanağı bulamamıştır. Ancak gündüz harekete geçen düşman birliğinin korku ve panik içinde olduğu bildirilmektedir.

Nazimiye, Dersim, Ovacık, Uludere vd. bazı şehir merkezlerine yönelik baskınların peşpeşe gelişmesi karşısında düşmanın büyük bir korku içinde olduğu görülmektedir. Mücadelenin bu şekilde şehir merkezlerini hedefleyerek gelişmesi kitlelerde ise büyük bir sevince yol açmakta ve kitlelerin ulusal kurtuluş saflarına akınını hızlandırmaktadır. Şehir baskınlarının artması karşısında, faşist düşmanın gücünü bazı stratejik merkezlerde yoğunlaştırdığı söylenmektedir. Düşmanın bu hareketi ile, gerilla savaşının önemli bir taktiği olan şehir baskınlarını önlemeye çalıştığı görülmektedir. Ancak, bu da gerilla eylemlerimizi önleyemeyecektir.

ADIYAMAN'DA EYLEMLER DEVAM EDİYOR

Savaşımızın önemli gelişmelere sahne olacağı diğer bir cephe olan Adıyaman ve çevresinde geliştirilen eylemlerle, kitlelerin yaygın desteği kazanıldı.

Adıyaman merkezine bağlı Ulaklı köyünde, Mayıs ayı içerisinde 5 devrimcinin şehit edilmesinde rol oynayan Hacı Mermer adlı hainin cezalandırılması, bütün bu gelişmelerin bir işareti olmaktadır.

Ulaklı köyüne gelen ARGK gerilla mangası 5 devrimcinin kanına giren bu haine hakkettiği cezayı verdi. Böylece bir kez daha devrimcilerin kanlarının yerde kalmayacağı, er veya geç hesabının sorulacağı kanıtlandı.

Gece köye baskın düzenleyen ARGK birliği hainin yanısıra, evde bulunan 5 haini de ağır yaraladı. Hacı Mermer'i hedef alarak eylemi gerçekleştiren gerillalar, hedefin imha olması ile birlikte köyden ayrıldılar.

Bu arada Kırıkhan ilçesinde gerçekleştirilen bir eylemde ise, banka ve hükümet konağında bulunan Türk bayrakları indirilerek bunların yerine, üzerinde **"PKK Kazanacak"** yazılı olan bezler çekildi. Bu eylemde de görüldüğü gibi ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisi bütün alanlara yayılmaktadır.



ERZURUM: GECİKEN İNTİKAM

Bir Katil Daha Cezasını Buldu

1984 yılının sonbaharında, Erzurum-Şenkaya'da devrimci faaliyet yürüten iki yoldaşımızı ihbar ederek ölümlerine sebep olan bir hain daha cezalandırıldı. Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlarımızın katili olan bu hain, aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen işlediği suçun karşılığı olan ölümden kurtulamadı.

Şenkaya'nın Ormanlı köyüne gelen ARGK intikam timi dağdan odun taşıyan 6 kişiyi durdurarak, Tahsin Üstündağ adlı haini teslim alarak yanında götürdü. Geri kalan 5 kişiyi serbest bırakan gerillalar, haini belli bir uzaklığa götürdükten sonra cezalandırdılar.

Hainin cesedi üzerine bir de bildiri bırakan gerillalar, infazı gerçekleştirdikten sonra alandan ayrıldılar. ERNK imzalı bildiride ise hainin suçu yazılmaktaydı. Bildiride şu yazının yer aldığı bildirilmekte: **"İki yoldaşımızın, Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ'ın şehit edilmesinde düşmana hizmet ettiğinden dolayı Halk Mahkemesi tarafından ölüm cezanızın infazına karar verildi. ERNK"**

Yöreden alınan haberlerde, eylemin yurtsever köylüler üzerinde büyük bir etki yarattığı ve halkta "Kanımız yerde kalmayacak" düşüncesinin daha da pekiştiği bildirilmektedir.

Diğer bölgelerin yanısıra, Erzurum'da da ARGK gerillalarının faaliyetlerinin görülmesi sömürgecilerde ve işbirlikçilerinde büyük bir korku ve paniğe yol açmış durumda. Bütün birliklerin alarma geçirilerek, birçok alanın özel koruma altına alındığı bildirilmektedir.

İLKEL MİLLİYETÇİLİĞİN YENİ BİR KOMPLOSU

Güney ve Kuzey Kürdistan'ı birbirinden ayıran sınır üzerinde TC ile çeşitli anlaşmalar içerisine giren ilkel-milliyetçi KDP'nin yeni bir provokasyonu geçtiğimiz günlerde gerçekleşti.

Daha önce Hamit AVCI yoldaşı TC'ye teslim eden KDP işbirliğinin sonucu olarak bu kez Vahit Erdem adlı ARGK savaşçısını faşist sömürgecilere teslim etti. Bu son örnekle birlikte ilkel milliyetçiliğin işbirlikçi karakteri bir kez daha ortaya çıktı.

Türk basınında da "PKK militanını kurtarmak istedi" biçiminde verilen olay, işte bu gelişmeler üzerine meydana gelmiştir.

KDP tarafından TC'ye teslim edilen Vahit Erdem adlı ARGK savaşçısını sömürgeciler zorla operasyonlara çıkarıp, köylere götürerek halka karşı kullanmak istediler. Ancak bunu kabul etmeyerek reddeden Vahit Erdem, sömürgeci ordu birliklerine karşı düzenlediği bir eylemde ağır kayıp vermelerine yol açmıştır. Sömürgecileri dağlık alana çeken Vahit Erdem, ARGK birliklerinin kurduğu pusuya düşmelerini sağlamıştır. Eylemde, kurtulmaya çalışan Vahit Erdem, bir askerle boğuşmaya tutuşmuştur. Boğuşma sonucu askerle birlikte yamaçtan aşağı yuvarlanmıştır. Bu düşme sonucu Türk askeri ölürken kendisi de ağır yaralanmıştır.

Bu gelişme üzerine kurtarılması olanaksız hale gelen Vahit Erdem'in pusuya düşürdüğü düşman gücü ile ARGK birliği arasında yoğun bir çatışma patlak vermiştir. Çıkan çatışmada ilk belirlemelere göre 17 askerin öldüğü, çok sayıda askerin ise yaralandığı söylenmektedir.

Düşmanın çatışma alanına helikopter desteğinde büyük bir güç yığması karşısında, ARGK birliği çatışmayı kademeli bir şekilde sürdürerek geri çekilmiştir.

BU SAVAŞI HALKIMIZ KAZANACAK

Kürdistan'ın dört bir yanında açılan savaş cephelerinde halkımızın kahraman birlikleri ile düşman güçleri yoğun bir çatışma içinde. Tehlike emperyalist çevreleri bile büyük bir korku içinde bırakmakta. Amerika, kendi vatandaşlarına "Türkiye'nin Güneydoğusu ve Doğu'suna gitme" çağrısını yaparken, diğer emperyalistler TC'ye daha fazla askeri destek vermekte. Faşist rejimin başı halkımızın ilerici insanlıkla bağını kesmek için uluslararası alanda da vahşice saldırmakta. Kıbrıs Rum yönetimine, Başbakan Turgut Özal'ın yaptığı bir tehditte, ulusal kurtuluş savaşımıza Kıbrıs'tan silah gönderildiği yalanını ortaya attı. Yine uluslararası alanda kendi katliamcı ve vahşi yüzünü gizlemek için, ulusal kurtuluş eylemlerimizi "katliam" olarak yansıtmak için büyük bir çaba harcamakta. Ancak bütün bunlar TC'yi ölüm batağından çıkarmaya yetmeyecektir.

Bunun yanısıra, faşist düşman; 300 bini aşkın ordu gücünü, 25 bine varan köy korucusu, 10 bin özel tim görevlisi, yüzlerce helikopter, yüzlerce zırhlı araç desteğinde Botan, Mardin, Dersim ve Kars alanlarında yoğunlaştırdığı operasyonlardan bir sonuç alamamakta. Tam tersine İstanbul, Ankara, Adana, Kırşehir, Kayseri, Yozgat, Sivas ve benzeri diğer alanlarda da kendi deyimleri ile "bölücü militan" arama operasyonlarını sürdürmekte ve günden güne korkuları daha da büyümektedir. Halen, yoğun biçimde devam eden bu operasyon ve aramalara karşın, TC'nin kayıpları artmaktadır.

İşte, son bir aylık savaşın bilançosundan da çıkardığımız sonuçlardan görüldüğü gibi, sömürgeciler her cephede büyük kayıp veriyorlar. Bundan sonra da sömürgecilerin özel savaş yöntemlerine karşı gerilla savaşını daha da yaygınlaştırıp ve derinleştirerek sürdürecek olan, halkımız bu savaşı kazanacak.

Mersin, Malatya, Eskişehir, Sağmalcılar ve Bursa Cezaevlerinde

SÜRESİZ AÇLIK GREVİ

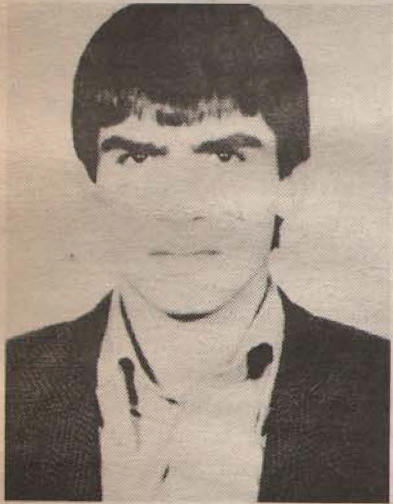
Baştarafı 1. sayfada

Diyarbakır zindanında Mehmet Kalkan adlı devrimcinin işkencede alçakça katledilmesi ve uzun bir süreden beridir sistemli bir şekilde geliştirilen uygulamaların yoğunlaştırılması üzerine direnişe başlanmıştır. Diyarbakır cezaevlerinde çeşitli uygulamalara ağırlık veren faşist cunta, özellikle de savaş esirlerini teslim almaya ve onlara boyun eğdirmeye yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Yine, tutukluların birçok hakkını kısarak, baskıları yoğunlaştırmaya başladı. Bu gelişmeler üzerine direnişe geçme kararı alan devrimciler haziran ayı içerisinde açlık grevine başladılar. Tutukluların kararlı direnişi karşısında geri adım atan faşist idare taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Tutuklular, eğer koşullara uyulmazsa yeniden direnişi açlık grevi biçiminde sürdüreceklerini açıklayarak eylemlerine son verdiler.

Ancak, Diyarbakır'da yakılan direniş ateşi kısa bir süre içerisinde diğer cezaevlerine de sıçradı. Mersin cezaevinde, daha sonra ise Malatya, Sağmalcılar, Eskişehir ve Bursa cezaevlerinde de açlık grevine dönüştü. Ancak Malatya cezaevinde PKK'li devrimcilerin başlattığı açlık grevi direnişi isteklerin kabul edilmesi sonucu, 29 Temmuz'da sona erdirildi. Yine aldığımız haberlere göre, Antep E tipi cezaevinde bulunan PKK'li savaş esirleri, Malatya ve diğer cezaevlerinde başlatılan açlık grevi eylemiyle dayanışma amacıyla açlık grevlerine başladılar. E tipi cezaevinde bulunan bütün tutukluların katıldığı açlık grevinin bir dayanışma amacını taşıdığı ve bu nedenle ilk başta 2 gün ile sınırlı tutulacağı bildirilmektedir. Fakat, diğer cezaevlerinde isteklerin kabul edilmemesi durumunda, yeni eylemlerin başlatılacağı da PKK'li tutuklular tarafından açıklandı.

Diyarbakır cezaevinde uygulamaya konulan teslim alma ve ihanete çekme uygulamalarını, faşist sömürgeciler son aylar içerisinde bu cezaevlerinde de yoğunlaştırdılar. Bu cezaevlerinde de benzer bir uygulama gündeme konulmuş, pişmanlık göstermeyerek ideolojilerine ve inançlarına bağlı olduklarını ve hiçbir şekilde teslim olmayacaklarını açıklayan tutuklular üzerinde tek tip elbise, dışarı ile ilişkileri kesme, her türlü kültürel ihtiyaçtan yoksun bırakma vb. gibi uygulamalar gündemleştirilerek teslim alınmaya çalışılmışlardır.

İhanet ve buna yolu açan teslimiyeti hiçbir şekilde kabul etmeyen devrimci tutuklular süresiz açlık grevini, bu uygulamalara son verilene kadar devam ettireceklerini açıkladılar. 3. haftalarını dolduran açlık grevleri karşısında faşist yetkililer, açık bir demagojiye başvurarak uygulamalarının amacını açıkça ortaya koydular. Adalet Bakanlığından bir yetkili ile görüşen tutuklu yakınları çocuklarının yaşamlarının tehlikede olduğunu belirterek, isteklerin kabul edilmesini istemişlerdir. Faşist yetkilinin verdiği cevap ise şu olmuştur: *"Bunların amacı ideolojiktir. Mesele başka olsaydı, bunun halli kolaydı. Bunlara destek olmayın, sizleri de ideolojik amaçlarına alet ediyorlar..."* Bu açıklamayı kabul etmeyen tutuklu yakınları ne pahasına olursa olsun bu uygulamalara son verilmesi doğrultusundaki eylemleri yürütmede ve evlatlarına destek olmadaki kararlılıklarını belirtmişlerdir. Daha sonra bir basın toplantısı yapan tutuklu aileleri, direnişin hala Malatya, Eskişehir, Sağmalcılar ve Bursa cezaevlerinde süresiz açlık grevi biçiminde devam ettiğini açıkladılar. Bu açıklamadan 2-3 gün sonra Malatya cezaevinde isteklerin kabul edilmesi sonucu açlık grevi sona ererken, Sağmalcılar cezaevinde ise direnişin çapının genişlediği söylenmektedir. Sağmalcılar cezaevinde bulunan kadın tutuklular da 28 Temmuz günü açlık grevine başladılar. Böylece Sağmalcılar cezaevinde erkek ve kadın tutukluların içerisinde bulunduğu bütün devrimci tutuklular açlık grevine başladılar. Açlık grevinin ilk gününden bu yana direniş eylemine katılan tutukluların bazılarının durumunun ağırlaştığı söylenmektedir. Gazetemize ulaşan haberlere göre, halen Antep E tipi cezaevi de dahil olmak üzere, Mersin, Eskişehir, Sağmalcılar ve Bursa cezaevlerinde açlık grevi eylemleri, savaş esiri devrimci tutukluların kararlı direnişi ile devam etmektedir. Direniş eylemlerini kırmak için sömürgecilerin geliştirmek istediği birçok oyun ise boşa çıkarıldı. İdeolojilerinden ve inançlarından asla taviz vermeyeceklerini açıklayan devrimciler, istekleri kabul edilene kadar eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirtmektedirler.





Haydar BAŞBAĞ



Abdullah MERAL

CEZAEVLERİNDE YANKILANAN ÇAĞRI

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi ardından direnişin önemli bir kalesi haline gelen cezaevlerinde direniş aralıksız olarak günümüze kadar sürmüştür. Bugün de en yoğun bir şekilde devam eden direnişler, faşist Türk sömürgeciliği elinde esir olan devrimcilerin ideolojilerine, inançlarına bağlılıklarının ve devrimci kararlılıklarının bir sonucu olarak gelişmektedir.

Faşist Türk devleti, yurtdışına çekilen ve yeni bir hazırlık dönemi içerisine giren devrimcilere ulaşamayınca, elinde esir olarak tuttuğu devrimciler üzerinde baskılarını yoğunlaştırarak direnişin bu en önemli kalelerini düşürmeye çalıştı. Ulusal kurtuluş güçleri ve sol yurtdışına çekilmişti. Devrimci mücadeleyi mahkum etmenin bir yolu olarak cezaevlerinde teslimiyet ve ihaneti geliştirmek istedi faşist cunta. Cezaevlerinde yenilgiye uğratılmış olan devrimciler, yeni döneme büyük bir moral kaybı ile yönelecekler inden bu konuda zafer kazanmış bir düşmana karşı savaşmaları daha da zor olacaktı. İşte, keskin bir kılıcın darbeleri gibi devrimcilere indirilmek istenen teslimiyet ve ihanet darbelerine karşı güçlü bir kalkan ile karşı konuldu. Savaş, bu noktada çok şiddetli geçmeye başladı. Bir barış mümkün değildi. Hasımlardan birinin mutlaka yenilmesi gerekiyordu. İlk cenk, en büyük savaşların meydan muharebelerini bile geride bırakan bir şiddet ve büyüklükte Diyarbakır zindanlarında başladı. Savaş, o derece şiddetliydi ki, taraflar bütün güçleri ile sahneye çıktılar.

Bu muharebeye, yenileri katıldı: Adana'da, Elazığ'da, Metris'te, Mamak'ta, Antep'te vd. cezaevlerinde düşmanın bütün donanımına karşı ideolojilerinden ve inançlarından başka sığınacakları veya siper edinecekleri başka bir şeyleri olmayan savaş esirleri, büyük bir inanç ve kararlılıkla direndiler. Bu savaşta, Kürdistan ve Türkiye halkı; Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay, Haydar Başbağ, Abdullah Meral gibi yüzlerce yiğit evladını şehit verdi. Ama, düşman bu direnişin karşısında geriledi, çöktü ve yenildi. Karşısında bir avuç yiğidin inanç abidesi olan etten duvarı ile karşılaştı. İnanç, bir kez daha tarihin çoktan lanetlediği bir düşmana karşı zafer kazanmıştı. Halklarımızın en yiğit evlatlarının kanları akmıştı. Ama bu kanların bir sel gibi coşup akmasını ve taş duvarları parçalayarak dağlara kızıl bir güneş gibi saçmasını ve orada gerillanın elinde bir ışık ve düşmana inen bir balyoz olmasını engelleyemediler.

Bu kutsal kavga içerisinde, bazı dönekler, korkaklar ve beş para

---

MAZLUM DOĞAN: *"Cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır."*

Her tan vakti
güneş teslim ederken nöbeti
bu kavganın tarihi
derin diye yaz.
Çoktan davet edildik silaha
mevzi derinliklerinde,
siper gerilerinde.
Namlu kadar kızgın
yirmisinde kadar genç.
Başımız dik
yüreğimiz pek.
Böyle öğrendik yaşamayı
böyle devam edeceğiz.

uğruna namusunu, onurunu ve en başta da insanlık onurunu ayaklar altına alan hainler de ortaya çıktı. Bunlar, birer truva atı gibi, bu kutsal direnişin bağrına sokularak, içten zayıf düşürmeye çalıştılar. Ama hepsi nafile. Bir kez direnişte karar kılınmıştı. Artık hiçbir güç onları inandıkları davadan geri döndüremezdi. Onlar, bu direnişleri ile dışarıdaki arkadaşlarına şu mesajı ilettiler: **Bakın yoldaşlar! Davamızı yaşamımız pahasına temsil ediyoruz. Bayrağımız emin ellerde... Hiçbir güç bizi inançlarımızdan vazgeçiremez. Biz bunu gösterdik... Siz de hazırlanın... Kavgamızı dışarda; dağların doruklarında, mahallelerde, fabrikalarda ve okullarda sürdürün...**

İşte bu, 7 yıldır cezaevi direnişini, ölüm pahasına ve her türlü insanca haklarından mahrum olarak sürdüren savaş esirlerinin dışardakilerine uzattıkları mücadele bayrağıydı. Bu bayrağın sağlam kavranması gerekiyordu. Ama hepimiz de yaşadık ve gördük: Kendisine sol diyen ve kapağı dışarı atmış ve bugün tasfiyecilikleri, devrim düşmanlığı açığa çıkmış unsurlar; bu direnişçilerin değil, teslim olan hainlerin sesine kulak verdiler. Sol Birlik'ten Dev-Yol'a ve diğerlerine varana kadar yaşanan durum budur...

Cezaevi direnişçilerinin sesine kulak veren ve bunu hakkı ile temsil eden PKK oldu. PKK de yurtdışına çıktı. Ama O, yurtdışını bir yaşam, yani mültecileşme alanı olarak değil, ulusal kurtuluşa yönelmenin bir alanı olarak ele aldı; ve hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz ülkede direnişi yeniden yükseltmek için adım attı. İşte 3 yıldır süren silahlı direniş ve her gün yoğunlaşan savaş, büyüyen PKK, ERNK ve ARGK bunun somut bir örneğidir. Ama Kürdistan cephesinde bunlar olurken, Türkiye cephesinde neler yapılıyor?

Cezaevleri hala bir direniş kalesi olarak; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşından aldığı güçle de varlığını korumaktadır. Dışardan bu sese kulak vermesi gerekenler hala sağır bir konumu yaşıyor ve utanmazlığın en düşkün örneklerini sergiliyorlar. Tabii ki bu durumları hiçbir şekilde kabul edilemez. Bunlar, açıkça yoldaşlarına ve onların temsil ettiği inançlara karşı bir ihanet içerisindedirler. Savaş esirleri, faşist rejime karşı isyan bayrağını daha da yükseklere kaldırırken, bunlar ihanetin batağı içerisine daha fazla girmekte bir sakınca görmemektedirler. Hatta daha da ileri giderek, bugün bu yoldaşları üzerinde, her türlü insanlık dışı bir vahşeti uygulayanlardan yasallaşmak için umut beklemekteler. Açık çağrılar yaparak, "bizi yasallığa kabul edin, her şeyimizle size destek olacağız" demekteler. Alçaklığın böylesi, ihanetin bu kadar düşkünü bir başka ülkede görülmemiştir. Bu sadece, bugün sosyal-şoven ve Kürt küçükburjuva reformist güçleri; yani Sol Birlik, Dev-İşçi, HK, Partizan vb. örgütlerin şahsında yaşanmaktadır.

Oysa, bugün cezaevlerinde yankılanan ses nedir? Daha fazla direniş, ama yine her şeye rağmen direniş... direniş... değil midir? Bu ses; bizim, yani işçilerin, köylülerin, bütün yoksul emekçilerin sesi değil midir? Bu ses, bugün Kürdistan dağlarında faşist Türk sömürgeci ordu gücüne, özel timlere, kontralara ve milis çetelere karşı patlayan mermilerde dile gelmiyor mu? Evet bu ses, bunların ta kendisidir. Şimdi, dağlarla bütünleşmiş ve halk ordusunun önünde düşmanın üzerine yürüyor.

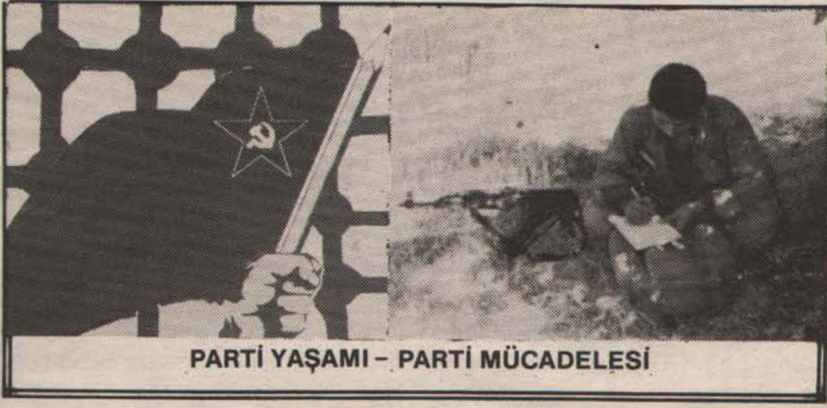
DÜRÜST VE ONURLU DEVRİMCİLER BU SESE KULAK VERMELİ

Tasfiyeci solun yaşadığı alçaklığa rağmen, zindan direnişçilerinin sesine kulak verip bu sesi kitlelere taşıracak ve onlardan ordular kurarak, faşist düşmanı yenilgiye uğratacak onurlu, dürüst ve inançlı devrimcilerin henüz var olduğuna inanıyoruz. Aynı inancı, 7 yıldır —belki daha fazla— sömürgeci zindanlarda sesi yankılanan tutsaklar da taşıyor. Bunun içindir ki, onların tek umut kaynakları olan henüz dürüstlüğünü, insanlığını yitirmemiş ve onurunu asla çiğnetmemiş devrimcilere seslerini ulaştırmak için 7 yıldır bitmez tükenmez bir güç ve enerji ile direniyorlar. Yine haklı ve meşru olan seslerine, çağrılarına karşılığın mutlaka verileceğini biliyor ve bekliyorlar. Onlar bundan başka ne yapabilirler? Devrimci onurlarını asla çiğnetmediler ve kavganın bayrağını hep yükseklerde tuttular.

Onlar görevlerini hem de fazlası ile yaptılar. Halen en ufak bir rahatsızlık bile duymadan görevlerini yerine getirmekteler. Ya dışardakiler?.. Ya bu sesleri duyanlar ne yapıyor? Onların yüreğinde bir şeyler kıpırdamıyor mu?.. Görevlerine sarılmanın zamanının gelip çoktan geçtiğinin hala farkında değiller mi?.. Daha ne kadar bu suskunluklarını devam ettirecekler?.. Yaşam eğer insanlığa bir şeyler vermek, halka yararlı olmak amacını taşıyorsa... İşte bundan daha iyi bir fırsat var mıdır?

Diyarbakır, Mersin, Malatya, Antep, Sağmalcılar, Eskişehir, Bursa vd. cezaevlerinde, devrimci tutukluların direniş bayrağını yükseklerde dalgalandırdıkları bir dönemde, dışarda da yapılması gerekenleri ama hala yapılmayanları bir kez daha düşündük... İşte bu direnişler dürüst, namuslu ve onurlu devrimci, demokrat ve ilericiler için de yeniden bir düşünme kaynağı olsun ve onlar tarihi görevleri olan devrimci tutukluların seslerini kitlelere taşıma görevlerine hiç olmazsa bundan sonra sahip çıksınlar. Yanıbaşlarında ulusal kurtuluş savaşını yükselten Kürdistan halkı ile dayanışmayı daha da yükseltrek, Türkiye proletaryası ve halkının direniş bayrağını cezaevlerinden devralarak dağlara, mahallelere, fabrikalara, okullara, kısaca direnilebilecek ve faşist düşmana karşı savaşılabilecek her alana taşısınlar. Bugün devrimcileri bekleyen biricik görev vardır: O da budur.

İşte bu vesileyle, bir kez daha dürüst, namuslu ve onurlu devrimcileri cezaevlerinden gelen ve mücadelenin sıcak ateşine katılmaya çağıran sese kulak vermeye, tasfiyeci-işbirlikçileri ise mahkum etmeye çağırıyoruz.



"Kürdistan Vietnamlaşıyor Duyuyor musunuz Çığlık Seslerini?"

Her halkın tarihinde belli anlar, belli dönüm noktaları vardır. Ki, bu anlar, bu dönüm noktaları, halkların geleceğinin çizilmesinde belirleyici özelliğe sahiptirler. Teslimiyet ve yok oluş gibi... Yok oluş ve tükenmişlikten yeniden var oluş ve yeniden diriliş gibi.

Yok oluşun ateşten çemberini yararak, yeniden var oluş ve dirilişe yürüyen halkların tarihine baktığımızda sayısız önder ve kahramanın varlığını görürüz. Hemen belirtmek gerekir ki, tarihi yaratanlar ne önderler ne de kahramanlardır. Önder ve kahramanları tarihin kendisi yaratır. Ama, tarihi anların gereklerini kavrayarak ona yön veren, ona damgasını vuran kişilikleri ve mücadeleleriyle sonsuza dek yaşayacak olan önderler ve kahramanlar; bu anlamda tarihin yapıcıları, tarihin mimarlarıdırlar.

Tarih sahnesinde yerini almış olan her halk gibi Kürdistan halkı da böylesi anları yaşamış, böylesi dönemlerden geçmiş bir halktır. Envayi türden işgalcinin, yabancı egemenin, kendisini yok oluşun eşiğine getirme çabalarına, teslimiyete karşı sürekli bir direniş içinde varlığını günümüze kadar korumasını bilmiş bir halktır. Kürdistan halkının sürekli ateş, kan ve barut üzerinden süregelen tarihine baktığımızda arada sayısız direnişe ve direnişlere damgasını vuran sayısız kahramana rastlamak her zaman mümkündür. Kahraman ve önder görmek için çok gerilere gitmeye de gerek yoktur. Bunun için, Kürdistan ve Kürt halkının tarihinde yeni ve çağdaş bir sayfa açan partimiz PKK'nin öncülüğünde yükselen ve bugün tüm ülke sathını adım adım kucaklayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kısa tarihine bakmak bile yeterlidir.

Bu nedenledir ki, ulusal kurtuluş kavgasını kavramanın, onu yaşamanın ve yaşatmanın yolu; onun üzerinde vücut bulduğu Kürdistan toplumsal gerçekliğini bütün yönleriyle kavramaktan ve anlatmaktan geçer. Bu soylu kavgaya direniş ruhlarını vererek ona ivme kazandıran zindan direniş şehitlerinin şehadetlerinde yatan ve hazine değerinde olan özü iyi kavramaktan; o özü mücadeleye taşımaktan, ona katık etmekten geçer. Öbür türlüsü kelimelerle izaha çalışmak olur ki bu da bizim işimiz olamaz.

Diyarbakır zindan direnişini ve bu direnişin bugünkü mücadelemizdeki yeri ve önemini, büyüklüğünü kavrayabilmek, ulusal direniş şehitlerini tanımak için; o dönemin şartlarını, o dönemin siyasal ortamını iyi değerlendirmek ve kavramak gerekir. Diyarbakır zindanında amansız ve hayasızca uygulanan zulüm, kıyım ve vahşetin; niye, niçin, neden uygulandığını bilmeden; **ne Mazlum'u, ne Ferhat'ları yaşamak, ne de Kemal'in, Hayri'nin almış oldukları tarihi 14 TEMMUZ DİRENİŞİNİ anlamak** mümkün olabilecektir.

Öyleyse, beyinlerimizin ve yüreklerimizin kabına sığmayan o kutsal öfkesiyle soluk alıp bir kez daha Diyarbakır zindanına dönelim ve duvarların ötesinde uygulanan vahşete parmak basalım. Basalım ki, karanlığa, Demirci KAWA'nın balyozu altında dövülen, hayat bulan, o kutsal isyanı dokuyan bu soylu kavganın çile çocukları Mazlum'ları, Ferhat'ları, Hayri'leri ve Kemal'leri bir daha tanıyıp yaşayabilelim. Onların, ihanetin ve kopkoyu bir teslimiyetin bağrına hançer olup sapladıkları görkemli direnişlerini, bugün, dağlarımızı ve ovalarımızı adım adım saran ulusal kavgada neden yaşattığımız, yaşatmamız gerektiğinin anlamını teslim edebilelim.

1970'li yılların sonları, Türkiye'nin hızla devrim ve karşı-devrim ortamına yöneldiği yıllardır. Türk egemenlik sistemi, ekonomik ve siyasal alanda tam bir darboğazı yaşamakta ve bunda kurtuluşun yollarını aramaktadır. 1978'lerin sonunda ABD emperyalizminin bu alandaki (Ortadoğu'daki) beklentileri açısından faşizmin kurumlaştırılmasını dayatması ve bunu ilk elden MHP vasıtasıyla hayata geçirme çabaları sonunda Maraş katliamıyla meyvelerini vermiş ve Türkiye'nin büyük illeriyle Kürdistan'ın büyük bir bölümünde sıkıyönetim ilan edilmiştir. Sıkıyönetim, önüne **"anarşi, terör ve yıkıcılık"** diye adlandırdıkları Türkiye devrimci-demokratik muhalefetini ve **"bölücülük"** olarak damgaladıkları Kürdistan bağımsızlık mücadelesini engellemek, etkisiz hale getirmek ve kökünü kazımak görevlerini koymuştur. Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte Kürdistan'da PKK ve halka karşı tam bir 'haçlı seferi' başlatılmış; geçmişten bu yana uygulayageldiği yöntem ve araçlara ek olarak toplu tutuklama ve işkenceler Türkiye ve Kürdistan'da yaygın hale getirilmiştir. Sıkıyönetimin ilan edilmesinin bir diğer nedeni, devletin yeniden örgütlendirilmesi ve askerileştirilmesi faaliyet ve hazırlıklarının yapılmasıdır.

Sıkıyönetime rağmen, ne ekonomik bunalıma çözüm bulunabilmiş, ne denetim sağlanabilmiş ne de Kürdistan bağımsızlık mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti bastırılabilmiştir. Türkiye işbirlikçi-tekelci burjuvazisi IMF'nin dayattığı "24 Ocak Kararları" ise ancak faşizmin koşullarında başarı kaydedebileceğinden alınan "24 Ocak Kararları" Türkiye'de faşizmin ekonomik gerekçesi olmuştur. Ortadoğu ise dünyanın en sıcak savaş merkezlerinden biridir. Diğer bir deyimle bölge devrim ve karşı-devrimin fırtına merkezidir. İşte bütün bu koşullarda, İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi için yaşamsal önemde olan bu sorunlar ancak yeni bir örgütlenmeyle çözülebilir ya da hafifletilebilirdi. Bu gerçekten hareketle, 12 Eylül 1980'de ABD'den aldıkları icazetle faşist generaller cuntası yönetime el koymakta gecikmemişlerdir.

İşte bu tarih, Kürdistan ve Türkiye halkının tarihinde de yeni bir sayfanın daha açılması anlamını taşımaktadır. Çünkü, faşist cunta, Türkiye devrimci-demokratik muhalefetini ve Kürdistan bağımsızlık mücadelesini yok etmek için, Türkiye ve Kürdistan'da eşine ender rastlanan bir baskı, işkence ve terör uyguladı ve gerçekleştirdi. Operasyonlardan geçmeyen şehir, köy ve mahalle kalmadı. Toplu ve kitlesel uygulamalarla binlerce insan işkence tezgahlarından geçirilerek cezaevlerine dolduruldu. Tutuklama, işkence, cinayet, baskı komplo, ajanlaştırma... vb. uygulamalar Kürdistan halkının yaşamının doğal bir parçası haline getirildi. **Kelimenin gerçek anlamıyla Kürdistan açık bir hapishaneye** dönüştürüldü.

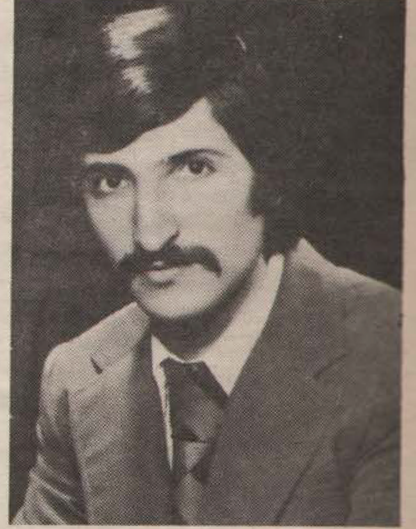
Cuntanın, Kürdistan bağımsızlık kavgasına ilişkin politikası; PKK'yi ezmek, halktan tecrit etmek, halka korku ve gözdağı vererek sindirmek, pasifikasyon ortamını egemen kılmak, sömürgeci egemenliği ve denetimi yaşamın her alanında tesis ederek, yeniden kıpırdanma ve örgütlenme olanaklarına fırsat vermemek ve son tahlilde de halkın kurtuluş umudunu, inancını ve bilincini her yol, yöntem ve araçla yok etmektir.

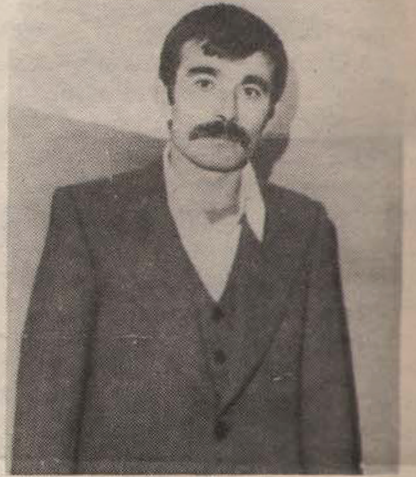
Kurtuluş umutlarının toplumsal bir yangına dönüşmeye yüz tuttuğu bir ortamda imha tehlikesiyle yüzyüze gelmek, Kürdistan açısından çok ciddi bir tehlike ve yaşamsal önemde bir sorundu. PKK, mevcut örgütlenme, güç ve olanaklarıyla cuntanın imha politikasına karşı koyabilecek (silahlı mücadele düzeyinde) durumda değildi. Dolayısı ile de Partimiz, yeni koşullara cevap verecek tarzda bir örgütlenmeye gitmek için, mevcut ilişki ve değerleri koruyarak taktiksel olarak geri çekilme yolunu benimseyerek ülke dışına çıktı.

İşte, Partimizin ülke dışına çıkması, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin ağır bir yenilgi almış olması; izolasyon ve tecrit politikası uyarınca Türkiye ve Kürdistan'ın kapılarının dünyaya kapatılması; cuntanın işkencelerini pervasız ve acımasızca sürdürmesinin başlıca nedenidir. Ve bu imha savaşından cezaevlerinin de nasibini alması kaçınılmazdı. Çünkü cunta, cezaevlerini imha politikasının bir aracı haline getirmeyi vazgeçilmez bir zorunluluk olarak görüyordu. 1980'li yıllarda Diyarbakır zindanında yaşanan vahşet, bu politikaya çok net olarak tanıklık etmektedir.

1980-84 yılları arasında Diyarbakır zindanı, faşist cuntanın soykırım merkezi haline neden dönüştürülmüştü? Bundan amaçlanan neydi? Bu soruların yanıtlarını cuntanın, Kürdistan bağımsızlık kavgasına ilişkin politikasında bulmak mümkündür. Ki, bu politikanın özü de belidir: **Topyekün imha...** Hem de PKK'nin şahsında gerçekleştirilmesi düşünülen ve öngörülen bir imha hareketidir bu. İşte bu nedenle de Diyarbakır zindanı pilot bölge olarak seçilmiştir. Bunda garipsenecek ve yadsınacak bir yan yoktur. Çünkü, PKK'nin, başta önder kadroları olmak üzere diğer kadro ve sempatizanlarının yoğun olarak bulunduğu bir cezaevidir Diyarbakır. Bu nedenle, burada gerçekleştirilecek ve hedefine ulaşacak politikaların, Kürdistan devrimine vuracağı darbenin de o oranda büyük boyutlarda olacağı bir gerçektir. İşte bunun için seçilmiştir Diyarbakır.

Temmuz sıcağı çökende
Yakar kavurur isyan ateşi
Kabına sığmaz civan yürekleri
Mevsim hasat mevsimidir
Dayanmaz civan yürek
Çağrısına dağların
Coşkusuna ovaların
Atılır
Savrulur düzlüğe
Arkasında deli bir rüzgar
Türkü tadındaki yaşamın
gür sesiyle
Koşar fırtına misali
Yayla güllü kokan
İnsan kokan
Vatan kokan
Dağlarına
ovalarına
KÜRDİSTAN'IMIN...







Vahşet düzeyinde uygulanan cezaevi politikasının esas hedefi ise; insanları düşüncelerine, inançlarına, insanlıklarına yabancılaştırmak, tüm insani değerler ayaklar altına alındığında bile **"emredersin komutanım"** dedirtip kişiliksizleştirmekti. İnsanlığa karşı suç işlettirip insani öge ve değerlerden uzaklaştırmaktı. Uygun deyimle, onurları ve kutsal değerleri elinden alınmış, ne idüğü belirsiz, yaşamı mide ile boğaz arasına haps olmuş **"insanlar"** yaratmaktı. Yani, tek kelime ile **hayvanlaştırmaktı.** 1981 yılının sonlarına doğru ise nihai amacına varmak için önemli mesafe katetmişti düşman. Envayi türden işkence eşliğinde teslimiyet pekiştirilmiş, otorite ve denetim, soluk almayı bile zorlaştırır düzeye varmıştı. Kişiliksizleştirme ve ihanet artık atbaşı yürür olmuştu. Düşmanın dayattığı, söylenen her şeye kayıtsız şartsız **"evet" denmesi,** kendilerinin deyimiyle **"emredersin komutanım" denmesi,** kişiliksizleştirmenin kendisiydi. Bir insanın, ana, avrat ve bacısına küfrediyor, namus, onur ve şeref gibi, insanlık için kutsal olan değerler her fırsatta ayaklar altına alınıyor ve bunların muhatabı olan kişi ya da kişiler buna tepki gösterme yerine **"emredersin komutanım"** diyebiliyorsa, **"kişiliksizleştirme ve hayvanlaştırma"** programı amacına ulaşmış ya da yaklaşmış demektir bunun anlamı.

Teslimiyet, mutlak otorite ve denetim, emir-komuta, itaat ve kişiliksizleştirme uygulamalarına paralel olarak, 1982'nin başında **"itiraf ve ihanet"** dayatılmaya başlandı. Ki, bu, cuntanın programında esas varmak istediği en son amaçtı. İşte bu olgu; teslimiyetin kapılarını sonuna kadar ihanete açacağının açık bir göstergesiydi. Bu amaca bağlı olarak, bunu bütünleyen diğer bir öge de; mahkeme kürsülerini karşı-devrimin propagandasının yapıldığı bir platforma dönüştürmekti. Yani, bir Parti şahsında, bir halkın ve onun soylu davasının mahkum edilmek istendiği mahkeme kürsülerinde, devrimci, siyasi savunmalar engellenecek; buna karşılık buraları, sosyalizm ve Kürdistan bağımsızlık kavgasına küfürlerin savrulduğu bir alana dönüştürülecekti.

Kısaca özetlersek: Faşist cunta son tahlilde **Diyarbakır zindanını ve mahkeme kürsülerini Kürdistan'a, Partiye ve halka karşı ihaneti yayan, devrimi ve sosyalizmi aşağılayan, halkı suskunluğa, teslimiyete ve boyun eğmeciliğe davet eden bir merkez durumuna getirmek istiyordu. Diğer bir deyişle cunta, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tutkularını, kurtuluşa olan umut ve inançlarını savaş esirlerinin şahsında zindanın kalın duvarları arasına gömmek istiyordu. Ama sadece istiyordu.**

Doğaldır ki, baskı, şiddet ve kıyımın olduğu yerde buna karşı başkaldırı, savunma ve direniş de vardır. 1980'li yıllarda Diyarbakır zindanı yalnızca baskı, zulüm ve vahşete sahne olmadı. Sayısız

Devamı 29. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Karşısında Çözülen Türk Politik Egemenlik Sistemi, Çırpınan Yerli İşbirlikçilik ve Yeni Çözüm Arayışları

Baştarafı 1. sayfada

yöntemle hiçbir yere varılamayacağının anlaşıldığı vurgulanarak, eskiden beri Kürt küçük-burjuva reformistlerinin program hedefleri olarak önlerine koydukları bazı kültürel ödünlerle "çözüme gitme" doğrultusundaki propagandalara hız verildi. Türk burjuva basını kendi tarihinde hiçbir zaman sahip olamadığı bir "özgürlük" ortamına kavuştu. Kemalizmin tabu saydığı şey, basının en çok ilgilendiği siyasal konuların başına geçti.

PKK'nin önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesinin bir yan ürünü olarak Türkiye koşullarında ortaya çıkan bu "basın özgürlüğü"nden en çok yararlananlar Kürdistan'ın diğer parçalarındaki otonomist ve işbirlikçi güçlerle küçük-burjuva teslimiyetçileri oldu. Çeşitli gazete ve dergiler gayet cömert bir yaklaşımla sayfalarını Kürdistan'ın Güney ve Doğu parçalarındaki güçlerin liderleriyle yaptıkları röportajlara ve verdikleri demeçlere ayırdılar. Bu sahte lider takımının bol bol fotoğrafları yayınlandı. Sözkonusu güçler "terör"e bulaşmamış ve "PKK'nin terörü"ne karşı tavır almış güçler olarak övüldü. Liderler gayet sempatik ve "babacan" kişiler olarak gösterildi. Otonominin bol bol propagandası yapıldı. Bunun sanıldığı kadar ürkütücü bir çözüm olmadığı, hele sömürgeci ülkenin burjuvazisi için bunun hiç de her şeyin sonu anlamına gelmediği, tersine otonominin sömürgeci burjuvazinin egemenliğine dokunmaksızın yerli egemen sınıflar hesabına bazı ufak tefek ödünlerde bulunmak olduğu ve böyle bir çözümün gecikmesi durumunda bundan en çok zararlı çıkanın sömürgeci yönetim olacağı belirtildi. I-KDP, KYB ve İ-KDP başta olmak üzere çeşitli işbirlikçi ve otonomist güçlerin önde gelen temsilcileri ve liderleri, PKK ile bir ilişkilerinin bulunmadığına yemin billah ederek Türk faşist-sömürgeci rejimi nezdinde kendilerini aklamaya ve kendilerinin PKK'ye düşman olduklarını kanıtlamaya çalıştılar. Faşist Türk devleti ile hiçbir sorunlarının bulunmadığına, kendilerinin Türkiye'de sadece "demokratik" nitelikli bazı Kürt örgütlerini desteklediklerine ve bunun da TC için bir tehlike teşkil etmediğine dair güvence verdiler.

TC'ye verilen güvenceler söz düzeyinden pratik alana da aktarıldı. I-KDP, KYB ve IKP gibi güçler kendi aralarında yaptıkları toplantılarla ulusal kurtuluş birliklerimize karşı saldırı hazırlıklarını yoğunlaştırdılar. TC ile somut işbirliği doğrultusunda daha ileri adımlar attılar. Bu adımlardan önemli bir tanesi I-KDP güçleri tarafından yakalanan Vahit Demir adında ulusal kurtuluş birliklerimizde savaşmış bir kişinin I-KDP eliyle faşist Türk ordu yetkililerine teslim edilmesi oldu. TC'ye karşı bir iyiniyet gösterisinden de öteye kapsamlı hesapları içinde taşıyan bu teslim etme olayının esas amacı, özellikle Hakkari alanında kurtuluş birliklerimize ağır darbeler vurulmasıydı. Nitekim faşist sömürgeciler kendilerine teslim edilen kişinin zoraki rehberliğinde kurtuluş birliklerimize karşı operasyonlara giriştiler. Ancak devrimci birliklerimiz Vahit Erdem'in içinde bulunduğu operasyon koluna düzenledikleri baskınla düşmana ağır bir darbe indirdiler. Baskın esnasında 17'si asker olmak üzere çok sayıda "korucu" ve asker öldürüldü. Hesaplar tahmin edildiği gibi yürümedi ve I-KDP'nin umutlarının tersine düşmana ağır kayıplar verdirilmesiyle sonuçlandı.

TC'yi işbirlikçi ve otonomist güçlerle işbirliğine götüren şey, onun Kürdistan'da gelişen gerilla savaşı karşısında içine düştüğü derin çıkmaz, TC'nin "koruculuk" sistemi yoluyla savaşın kitleselleşmesinin önüne geçme çabalarının iflas etmesi ve Kürdistan sorununa klasik inkarcı yaklaşımının yerle bir olmasıdır. Buna yol açan şey PKK'nin kuruluşu ile birlikte Kürdistan'da yükselen devrimci savaş ve bunun yarattığı zemin üzerinde yeni dönemde gelişen devrimci mücadeledir, gerilla savaşıdır. TC'nin kopardığı yaygaralara paralel olarak işbirlikçi ve otonomist güçlerin "PKK'nin terörü" adını verdikleri ve TC ile birlikte lanetledikleri bu eylemler olmasaydı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine dünya kamuoyunda saygınlık kazandırmak da mümkün olmayacaktı. Ne var ki, bu güçlerin sınıfsal ve ailesel çıkarları TC'nin yeni yönelimleri ile tam bir uyum içindedir. TC'nin sadık bendeler bularak Kürdistan sorununu sancısız bir biçimde çözme ve kendisine en az zarar verecek ödünlerle devrimci çözüm güçlerini dıştalama çabaları, tarih boyunca hep dış güçlere bel bağlamış işbirlikçi ve otonomist çevrelerin ağzını sulandırmaktadır. Sürekli dış güçler ve sömürgeci egemenlerin çıkar çatışmalarının aleti olmuş ve bunda karar kılmış bu güçler için efendi değiştirmek hiç de o kadar zor bir şey değildir. Onlar için bağımsızlık ve özgürlük gibi değerler zaten itibar edilmeyen şeylerdir. Bunun yerine ezilen halk yığınlarının dizginsiz sömürüsünden elde edilecek birkaç kırıntı yeterlidir. Bu nedenle bu güçlerin en çok korktukları şey sömürgeci egemenlik değil, proletarya önderliğinde gelişecek bir ulusal kurtuluş savaşı sonunda kurulacak bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a işbirlikçi ve uşak güçlere yer yoktur. Çünkü feodal-komprador güçler ve yerli işbirlikçilik ulusal kurtuluş devriminin hedefi durumundadır. Oysa bu güçler esas olarak sömürgeciliğin ülkemizdeki temel dayanakları durumundadır. Bunların sınıf temsilciliği de sömürgeciliği dayanaklarından yoksun kılacak bir mücadele geliştirmeye yanaşmayacaktır.

Güney Kürdistan'daki otonomi mücadelesine I-KDP'nin damgasını vurduğu bilinmektedir. Kürt feodallerinin ve feodal-kompradorlarının sınıf temsilciliği durumundaki I-KDP, dayandığı sınıf temelinin kaçınılmaz bir sonucu olarak bağımsız bir hareket geliştirmeye yanaşmamış, Kürt ulusal hareketini hep emperyalist-kapitalist sistemin uzantısı düzeyinde tutmaya çalışmıştır. 1970'lerde tümüyle hareketi ABD emperyalizminin güdümüne sokmuş, Kürdistan'ın ABD'nin 51'inci eyaleti olarak kabul edilmesi için yoğun çaba harcamış, bu doğrultuda ABD emperyalistlerine mesajlar gönderilmiştir. İran Şahlığına dayanma, onu sonuçta ABD emperyalizminin basit bir kuklası olmaya kadar götürmüştür. "51'inci eyalet" olma istemi ABD emperyalistlerince kabul edilmemiş ve ilgi görmemiştir. "Kissinger Barışı" olarak da tabir edilen ve İran Şahlığı ile Irak rejimi arasında Cezayir'de varılan anlaşma sonucunda I-KDP'nin başına oturduğu Kürt Ulusal Hareketi utanç verici bir yenilgiye uğratılmıştır. Yenilgiyi belirleyen şey savaş meydanlarındaki nihai hesaplaşma olmamış, efendilerin anlaşması sonucunda kuklalar devreden çıkarılmış ve elinde bulunan onbinlerce silahlı kuvvete rağmen, I-KDP tek bir kurşun bile sıkmadan silahlarını İran Şahlığına teslim etmiştir. Hareketin lideri olan Mustafa Barzani, Tahran yakınlarında bulunan Kerec'te zorunlu ikamete mecbur edilmiş, savaşçı güçlerin önemli bir bölümü Irak rejimine teslim olmuş, geride kalanlar İran Şahlığı tarafından İran'ın değişik yerlerine serpiştirilmiştir. Şahlığın yıkılması ve Irak rejiminin İran'ın üzerine saldırtılması ile başlayan savaşın yarattığı boşluk I-KDP'nin yeniden ayağa kalkmasına yol açmış, teşhir olmuş eski lider kadrosuyla I-KDP yeniden örgütlendirilmeye çalışılmıştır. Yeni dönemde de I-KDP'nin niteliğinde hiçbir değişiklik meydana gelmemiş, değişen şey sadece efendiler olmuştur.

I-KDP'nin tarihi sadece sömürgeci egemenler arasındaki çatışmaların aracı olma tarihi değil, aynı zamanda iç çatışmaları tırmandırma tarihidir de. I-KDP'nin tümüyle gerici karakteri, ulusal hareketi biraz daha radikal temellerde geliştirmeye çalışan küçük-burjuva milliyetçiliğinin güç kazanmasına da olanak tanımamış, ilkel milliyetçi önderliğin aşılması doğrultusundaki her çaba ve girişim bu gücün şiddetli tepkisiyle karşılaşmıştır. Özellikle Irak Arap sömürgeciliği altındaki Güney Kürdistan'da örgütlenmek isteyen küçük-burjuva milliyetçiliği her zaman karşısında I-KDP engelini bulmuş, I-KDP'nin saldırıları yoğunlaştığında çıkar yolu Irak rejimine sığınmakta aramıştır. Böylelikle I-KDP, Kürt Ulusal Hareketi içinde bu hareketin gelişmesini durduran, önüne koyduğu otonomi hedefine bile ulaşılmasını engelleyen ve ulusal kurtuluş sorununu daha da ağırlaştıran kötü bir rol oynamıştır.

I-KDP, kendi içindeki radikal kıpırdanışlara da kesinlikle izin vermemiş, bu tür kıpırdanışları şiddetle ezme ve bastırma yoluna gitmiştir. İsrail istihbarat teşkilatı MOSSAD'ın eğittiği kişilerle kurulan "Parastın" adındaki istihbarat örgütlenmesi ile hareketin içinde yer alan aydınlara karşı korkunç bir terör estirmiş, yüzlerce dürüst ve yurtsever Kürt aydın ve savaşçısı "Parastın" eliyle katledilmiştir. I-KDP'nin tarihi, yurtsever nitelikli aydınların sayısız kırım örnekleriyle doludur. Geçmiş örnekler bir yana, sadece 1986 kışında, I-KDP'nin PKK'ye yönelik politikasına muhalefet ettikleri gerekçesiyle Leq-1 denilen mıntıkada elli kadar aydın ve savaşçı kurşuna dizilmiştir. İlerici çıkışları engellemek amacıyla I-KDP sürekli karşı-devrimci terör uygulayarak sindirme eylemlerine girişmiş, bunu oturmuş bir gelenek haline getirmiştir. PKK'nin öteki güçlere karşı şiddet uyguladığı ve kendisinden ayrılanları vurduğu biçiminde gülünç bir iddia ile ortaya çıkan I-KDP'nin gerçek niteliği budur. İlkel milliyetçiliğe zemzem kuyusuna pisleyen Arapa yakışır bir şöhret kazandıran şey de işte onun bu niteliğidir. Kısacası, I-KDP Kürt Ulusal Hareketini doğru temellerde gelişmekten alıkoyan, Kürdistan halkını çağdaş gelişmelerin dışında tutmaya çalışan ve mevcut objektif konumuyla sömürgeciliğin devamına hizmet eden bir durdurma ve frenleme hareketi görevini yerine getirmiştir.

I-KDP Kürdistan'ın diğer parçalarındaki güçlere ve ilişki ve ittifaklar politikasına yaklaşımı da işte buradan kaynaklanmaktadır. Geçmiş yıllarda otonomi hedefine ulaşmak için Güney Kürdistan'ı kendisine temel alan I-KDP, Kürdistan'ın diğer parçalarında da kendisine bağlı yan örgütler kurmuş, kendi karikatürlerini bu parçalarda da yaratmış, durdurucu ve frenleyici rolünü sadece Güney Kürdistan'la sınırlı tutmayıp bu parçalara da yaymıştır. Özellikle onun Kuzey-Batı Kürdistan parçasına yaklaşımı son derece ilginçtir. I-KDP'nin Kuzey Kürdistan'daki kolunu ele geçirerek radikal bir çıkış yapmak isteyen Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak adındaki yurtsever Kürt aydınları I-KDP eliyle komplolar düzenlenerek imha edilmiş, I-KDP'nin bu kolu tümüyle MİT'in denetimine girmiştir. Dolayısıyla I-KDP'nin TC ile ilişkileri yeni değildir ve çok daha eski dönemlere dayanmaktadır. I-KDP, Kuzey Kürdistan'ın coğrafi açıdan Kürdistan'ın en büyük parçası olmasına ve sosyal açıdan daha ileri bir gelişme düzeyine ulaşmasına bakmaksızın —ki, böyle davranması zaten mümkün değildir—, bu parçanın olanaklarını kendi otonomici amaçlarının hizmetine koşmuştur. Daha çok da Kuzey Kürdistan'ın Güney'e komşu olan sınır alanlarında ilişki kurduğu feodallerle aşiret ve kabile reislerini TC ile de ilişkiye geçirmiş, bu güçlere bir tür "çifte tabiyet" kazandırmıştır. Bu alanlardaki Kürt aşiret reisleri ve feodaller hem Türk istihbarat teşkilatına ajanlık yapmakta ve hem de ilkel milliyetçi örgütlenmelerle ilişkilerini sürdürmektedir. Öyle ki gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında sıkışan bu güçler, varlıklarını korumak için en büyük desteği faşist-sömürgeci Türk devletinden değil, ilkel milliyetçilikten almaktadır. Adı geçen alanlardaki "köy koruculuğu" da bizzat TC ile I-KDP'nin işbirliği temelinde oluşturulmakta ve ayakta tutulmaya çalışılmaktadır.

1983 yılından itibaren Kürdistan zemininde yeniden yükselen ulusal direniş mücadelemiz, I-KDP'nin değişik biçimlerde öne çıkardığı engellemelerle karşılaşmış, mücadelemiz bu engelleri aşarak gelişme sağlamıştır. TC'nin sınır görevlileri ile günlük temas içinde bulunan I-KDP yetkilileri, bir yandan sürekli düşmana bilgi aktarırken, öte yandan TC'nin en zayıf noktasını oluşturan bu alanlarda güçlerimizin faaliyet yürütmesini önlemeye çalışmışlardır. TC'nin denetim sağlamak için yetersiz güç bulamadığı noktada yeni "sınır bekçisi" konumuyla ortaya çıkan I-KDP, objektif olarak sömürgeciler adına sınır güvenliğini korumayı üzerine almış, Kürdistan'ı bölen sınırları korumaya çalışmıştır. Dünyada bunun bir benzerini daha bulmanın olanağı yoktur. Sömürgeciliğe karşı gelişen devrimci halk savaşına yurtseverlik adına sınırlamalar koyan başka bir güç bulmak herhalde olanaksızdır. Ancak I-KDP, Kuzey Kürdistan'da mücadelenin geliştirileceği alanlara sınırlamalar getirmek istemiş, sınırdan 50 kilometre genişlikte bir alan üzerinde Türk sömürgecilerine karşı eylem geliştirilmesine izin vermeyeceğini ilan etmiştir. I-KDP tarafından mücadelenin geliştirileceği alanlara tehdit konulmasının gerekçesi olarak, faşist Türk sömürgecilerinin Güney Kürdistan'a yönelttikleri müdahale tehditleri gösterilmektedir. Oysa gerçekte asıl sorun bu değildir. Asıl sorun ilkel milliyetçiliğin PKK'nin önderlik ettiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde kendi sonunu görmesidir. Bunun yanısıra bazı tali nedenlerden de bahsetmek mümkündür. Sınır üzerinden yapılan kaçak mal ticareti sonucunda büyük ölçüde palazlanan I-KDP yetkilileri, bu gelir kapısının kapanmasının ürküntüsü içindedir. Kürdistan'ın kendilerine karşı borçlu olduğuna inanan bu çevreler vatanın bağımsızlığı ve özgürlüğü yerine kendi dar ve basit çıkarlarını temel almakta, en kutsal ulusal çıkarları birkaç torba un ya da pirince takas edebilmektedir.

Gelinen aşamada, Türk burjuva basını bol bol I-KDP liderinin demeçlerine yer vermekte, ağzından sayısız fetvalar yayınlamaktadır. I-KDP, PKK militanları hakkında çıkarılmış bu fetvalar ve "ölüm kararları"nın kendisine ait olmadığına dair tek bir açıklamada bulunmuş değildir. Suskunluk bunların doğru olduğunun ifadesi anlamını taşımaktadır. Bu tür çağrıların gerisinde faşist Türk sömürgeciliği ile içine girilmiş kirli ilişkiler ve gizli anlaşmalar vardır. Buna göre I-KDP vb. güçler de Türk sömürgeciliğinin Kürdistan sorununa yeni yaklaşımının çözüm güçleri arasına dahil edilmektedir. Türk sömürgeciliği bununla bir taşla iki kuş vurmak istemekte, bir yandan Güney Kürdistan'ı kendi sınırlarına katarak toprak bütünlüğünü genişletirken, öte yandan yeni dayanaklar bulduğuna inanmaktadır. Sömürgeci Türk burjuvazisinin eskiden beri Musul ve Kerkük üzerinde emperyalist emellerinin bulunduğu ve buraları "Misak-ı Milli" içinde saydığı bilinmektedir. Faşist Saddam rejiminin yıkılması durumunda TC'nin sessiz kalmayacağı ve Musul ve Kerkük de içinde olmak üzere Güney Kürdistan'a müdahale ederek kendi topraklarına katacağını açıkça belirtmekte, bu yönlü planlar geliştirilmektedir. Sözkonusu planların TC'nin Kürdistan sorununa ilişkin klasik yaklaşımının iflas ettiği ve yeni çözüm arayışları içine girdiği bir dönemde tümüyle geçersiz hale geldiğini ve bu planlardan vazgeçildiğini söylemek mümkün değildir. Genişlemiş bir sömürge Kürdistan'a egemen olmak ve işbirlikçi güçler lehine kendi egemenliğini tehlikeye sokmayacak bazı kültürel tavizlerde bulunmak TC'nin yararınadır. Bu planların bir parçası olarak I-KDP de TC'ye yanaşmakta, tavizlerin sahibi olan güç konumuna soyunmakta ve daha da genişlemiş bir Kürdistan üzerinde sınırlı bir otonomi ya da özerklikle yetinmeyi kendi çıkarlarına uygun bulmaktadır.

PKK'nin ilişki ve ittifaklar politikası nettir ve pratik uygulaması da kaynağını bu netlikten almaktadır.

Geçmişte KUK'un PKK üzerine saldırtılmasında bu gücün parmağı çok açık bir biçimde görülmesine rağmen, Partimiz bu güçle ilişkilerinde birlik politikasını esas almış ve onu iç çatışmaları körükleyen konumundan uzaklaştırarak ulusal kurtuluş mücadelesine verdiği zararları en aza indirmeye çalışmıştır. Bu amaçla kendisiyle ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine hizmet eder nitelikte taktik bir ittifaka girmiş, ittifak belgesini kendi yayın organlarında kamuoyuna duyurmuştur. Buna karşılık I-KDP belgenin yayınına yaklaşmamış ve pratikte ittifak ilkelerine uyum göstermekten ısrarla kaçınmıştır. İlkel milliyetçilik sözümona PKK ile ilişkilerini kestiği andan itibaren böylesi bir belgenin varlığından kendi güçlerini resmen haberdar etmiştir. Kısacası daha başından beri I-KDP ittifak ilkelerine uymamıştır. 15 Ağustos Atılımından sonra da Partimizle ilişkilerini kesmiş, bununla Kuzey-Batı Kürdistan'da direniş mücadelesinin gelişmesine karşı olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Sonraları ilişkilerini giderek gerginleştirmiş, "köy koruculuğu" biçiminde örgütlenen feodaller ve aşiret reislerine sağladığı desteği giderek arttırmıştır. Her türlü engele rağmen PKK'nin önderlik ettiği mücadele geliştikçe ilkel milliyetçiliğin rahatsızlığı da daha çok artmış, TC'ye yakınlaşmasında daha ileri mesafeler katedilmiştir. I-KDP'nin bu tavrı, PKK'nin kendisine ve öteki Kürt milliyetçi çevrelerine ilişkin "hatalı yaklaşımından" değil, onun temsil ettiği sınıfın Kürdistan devrimi karşısındaki doğal konumundan kaynaklanmaktadır. Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devriminin demokratik ve ulusal yanları çok az devrimde görülebilecek kadar içiçelik arzetmektedir. Faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaş geliştiği ölçüde işbirlikçi güçleri de karşısına almakta, çıkarlarını ve umutlarını tümüyle sömürgeciliğe bağlamış bir avuç işbirlikçinin saldırılarına hedef olmaktadır. I-KDP'nin mücadelemize yaklaşımını da Kürt egemen sınıflarının Kürdistan tarihinde oynadıkları gerici rol ve bu sınıfların karakteri belirlemektedir.

Gelişen proletarya önderlikli ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında rahatsız olanlar sadece ilkel milliyetçi örgütlenmeler değildir. Küçük-burjuva milliyetçiliği de Kürdistan'daki siyasal gelişmelerden duyduğu kaygı ve hoşnutsuzluğunu dile getirmekte, bunu pratik-politik tutumuna da aynen yansıtmaktadır. Bu güçler arasında özellikle KYB'yi anmak gerekir. Küçük-burjuvazinin doğasında var olan o oynak ve kaypak karakter KYB'nin politikasında tüm çıplaklığı ile kendisini ortaya koymaktadır. Bu örgütün son zamanlarda TC ile iyi ilişkiler geliştirdiği ve özellikle Irak'ta çalışan iki Türk mühendisinin kaçırılmaları olayının bunun bir vesilesi olarak kullanıldığı anlaşılmaktadır. Kendisiyle görüşen MİT mensubu olduğundan hiç kimsenin kuşku duymayacağı bir gazeteciye verdiği demeçte, Celal Talabani, I-KDP liderine benzer bir biçimde PKK ile ilişkilerinin olmadığını tam tersine bu örgüte düşman olduklarını belirtmekte, PKK güçlerinin Güney Kürdistan'da bulunmadığını vurgulayarak, üslendikleri yerler hakkında Türk devletine açık ihbarda bulunmaktadır. *"Biz PKK'ye düşmanız... Badina bölgesine hakim olan Barzaniler düşman... Irak Komünist Partisi düşman"* diyerek, PKK'ye düşmanlıkta öteki güçlerle ortaklıklarını açığa vurmaktan çekinmemektedir. Tabii arkasından otonominin propagandası gelmekte, otonominin bölücülük ve ayrılıkçılık anlamına gelmediği ifade edilmekte, aynı bayrak altında kardeşçe yaşamaktan başka bir niyetin taşınmadığı konusunda bir kez daha güvence verilmektedir.

Talabani ile yetinmeyen TC, bir de KYB'nin "ikinci adam"ı diye tanıttığı Nuşirvan'ı Londra'da bulmuş, resmi devlet kuruluşu olan Anadolu Ajansı vasıtasıyla kendisinden özel demeç almıştır. Nuşirvan denen unsur da tıpkı Talabani gibi PKK'nin "terör"üne çatmış, sözümona PKK'nin sivil halka karşı yönelttiği terörist saldırıları kınamıştır. Öteki şeyler bir yana, kendisini yakından tanıyanlar Nuşirvan denen unsurun iç çatışmaların bir nolu kışkırtıcısı olduğunu çok iyi bilirler. 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'ın Peşt Aşan mıntıkasında sayıları ikiyüze ulaşan IKP mensubunun katledilmesinden ve çatışmaları durdurmak üzere bu alanda bulunan Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşlarımızın şehit düşmesinden sorumlu olan kişi Nuşirvan'ın ta kendisidir. IKP'ye yönelik bu saldırıyı fiilen yöneten kişi Nuşirvan'dır. Bu saldırıda ırza geçme de dahil en alçakça uygulamalara başvurulmuş, IKP'den KYB'ye teslim olan birçok insan yine de en aşağılık hakaretlere maruz bırakıldıktan sonra kurşuna dizilmiştir. Nuşirvan'ın, KYB'nin öteki şeflerinin "PKK'nin terörü"ne karşı çıkan "masum" görüntülerinin gerisinde binlerce Kürt yurtseverinin kanına bulanmış kirli çehreleri vardır. KYB ile I-KDP, IKP ve öteki örgütler arasında uzun yıllardan beri sürüp gelen ve dönem dönem zirvesine ulaşan çatışmalarda hayatını kaybeden insanların haddi hesabı yoktur. Eğer halk kitlelerine yönelmiş bir terörden bahsedilecekse, bunun için verilebilecek en somut örnek Irak ve Güney Kürdistan'da bulunan güçler arasında devam edegelen bu iç çatışmalardır. Bu nedenle "PKK sivil insanları öldürüyor, kadınları ve çocukları katlediyor" biçiminde bu güçlerin ağzından çıkan feryatlar timsahın gözyaşı dökmesinden başka bir şey değildir.

Bu güçlerde Kürdistan halkına sevgiden ve halka sahiplenmekten bahsetmek asla mümkün değildir. Bunlara göre faşist Türk sömürgecilerinin büyük bir uçak filosuyla Güney Kürdistan'daki köyleri bombardımana tabi tutmalarının ve sivil halktan yüzlerce insanın kanına girmelerinin nedeni PKK'nin faşist Türk ordu birliklerine karşı giriştiği devrimci eylemlerdir; Kürdistan'da yükselen gerilla savaşıdır. Buna karşılık halkımızın elikanlı katili faşist Evren-Özal rejimi, Güney Kürdistan'ın Saddam yönetimi tarafından kimyasal bombalar kullanılarak bombalanmasına karşı sesini yükseltmesi ve Kürdistan halkının yanında yer alarak Irak rejimini protesto etmesi gereken bir güçtür. Halkların kasabı ünvanı bütün dünyaya yayılmış olan ve tüm ilerici insanlığın lanetlediği bir rejimi bu denli olumlu bir tutum almaya çağırmak, böylelikle onun bütün kötülüklerini ve çirkin yüzünü gizlemeye çalışmak, ancak işbirlikçiliği ve uşaklığı meslek edinmiş kişilere ve güçlere mahsus olabilir. KYB ve liderleri Türk rejiminin gerçek karakterini görmeyecek kadar cahil olabilirler mi? Türk rejiminin halklar hapishanesi durumundaki Osmanlı devletinin geleneğini sürdürdüğünden habersiz midirler? Özellikle 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ardından Türkiye'de ve Kürdistan'da estirilen karşı-devrimci baskı, sömürü ve terör kampanyasının niteliğini anlamıyorlar mı? Belli ki bu güçler için önemli olan rejimin karakteri değildir. ABD emperyalizmi de, emperyalist-kapitalist sistemin jandarması ve ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinin bir nolu hedefiydi. Ancak bu güçler Kürt ulusal hareketini ABD emperyalizmine peşkeş çekmekten geri kalmadılar. Bu nedenle bu güçlerin tavrını fazla yadırgamamak gerekir. Bu güçlerin yöneldikleri Kabe sayısı bir hayli fazladır. Bu Kabe dün Washington'du, Londra'ydı, Paris'ti, Bağdat'tı. Yarın aynı Kabe Ankara olursa hiç şaşmamak en doğrusudur. Yıllarca eşiğini aşındırdıkları güçlerden fazla sonuç alamayacaklarını anlayınca, kendilerine yakılan yeşil ışığı takip ederek Ankara'nın yolunu tutmak bu güçlerden beklenebilir bir tutumdur.

Otonomici güçler arasında PKK hareketine ve PKK'nin devrimci eylemlerine ilişkin görüşlerini en açık bir biçimde ortaya koyan kişi, İran-KDP'nin Paris'teki mukim lideri Abdurrahman Kassemlo oldu. PKK'nin eylemlerini tasvip etmediklerini ve PKK ile ilişkilerinin bulunmadığını belirten Kassemlo, buna karşılık Kuzey-Batı Kürdistan'daki öteki güçlerle iyi ilişkiler içinde olduklarını açıkladı. Kendilerinin Kürt oldukları ölçüde İranlı kabul ettiklerini, bu nedenle kesinlikle ayrılıkçı olmadıklarını, temel sloganlarının "İran için demokrasi, İran Kürdistan'ı için otonomi" olduğunu açıkladıktan sonra, Türk faşist rejimine bazı öğütler vermekten de geri kalmadı. Kendisinin gözlemlediği kadarıyla Türkiye'de son dönemlerde bazı "değişimler"in olduğunu, ancak bunların yüzeysel kaldığını, Türkiye "eğer gerçekten Avrupa Topluluğunun bir üyesi olmak istiyorsa, tavırlarını bu yönde değiştirmesi" gerektiğini, Türkiye'nin "demokratikleşmesi" yolundaki ilk adımın "Kürtlerin varlığının tanınması" olacağını ve bunun Türkiye'nin yararına olduğunu, Türk hükümeti "şimdi Kürt sorununa bir çözüm yolu bulamazsa, ilerde bunun çok geç kalacağını" izah etti.

Kassemlo'nun bu açıklamalarını devrimci bir yaklaşımla inceleyerek sonuçlar çıkarmaya çalışan herkes, bunların hangi anlama geldiğini rahatlıkla kavrayabilir. Kassemlo'nun görüşlerini şu şekilde özetlemek mümkündür: PKK dışında kalan bütün Kürdistanlı güçler otonomi için çalışmaktadır. PKK ise, ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna mücadele vermektedir. PKK'nin temel sloganı Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan'dır. Bu nedenle PKK ayrılıkçıdır. PKK dışındaki güçler ise Kürt oldukları kadar Türkiyeli, Iraklı ve İranlıdır. Onların Kürdistan'ı egemen ulustan koparmaya ve bütün sömürgeci ilişkilere kesin bir son vermeye asla niyetleri yoktur. Bu güçler egemen ulus burjuvazisinin çizdiği sınırları meşru kabul edip bu sınırlar içinde kalarak sorunu çözmeye çalışmaktadır. PKK'ye gelince onun durumu farklıdır; o bütün görüntüleriyle birlikte sömürgeciliği yerle bir etmeyi amaçlamaktadır. Bunun için (kendilerinin "terörizm" adını verdikleri) halk savaşı silahına sarılmakta, halk savaşını kendisi için temel mücadele yöntemi olarak seçmektedir. O, bağımsızlığı ve özgürlüğü dıştalayan ve ihlal eden her türlü uzlaşmaya karşıdır. Bağımsız bir politika izlemekte ve bundan kesinlikle taviz vermemektedir. Diğer güçler ise daha başından beri uzlaşma yanlısıdır. Onların halk savaşı yöntemine her zaman kuşkuyla baktıkları, böyle bir yöntemle hiçbir ilişkilerinin olmadığı bilinmektedir. Onlar yıllardan beri Türk hükümetinden "Kürtlerin varlığını resmen tanıması"nı istemektedir. Ne var ki Türk hükümeti böyle bir istemi kabule yanaşmamıştır. Türk hükümetinin son dönemde Kürtlerin varlığını kabul ettiğine dair bazı belirtiler varsa da, bunlar yeterli olmamaktadır. Yapılması gereken ve Türk hükümetinin de kesinlikle çıkarına olan şey Kürtlerin varlığının resmen kabul edilmesidir. Hükümet böyle davranmadığı takdirde kesinlikle zararlı çıkacaktır. Uzlaşıcı güçler olarak sorunun çözümüne doğrudan katılabilecekleri halde, Türk hükümetinin buna yanaşmaması ve zamanı iyi değerlendirmemesi durumunda, bu elverişli olanaklar kaçırılmış olacaktır. Çünkü bütün engellemelere rağmen, PKK hareketi gelişimini sürdürecek, bağımsızlık ve özgürlük alternatifini dıştalayan ara çözüm yolu böylelikle tıkanacaktır. Kendileri teröre karşı olduklarına göre, Türk hükümeti çözüm için kendileriyle diyalog içinde olmalı, Kürtlerin varlığını resmen onaylayarak uzlaşıcı güçlerle ortak bir çözüm etrafında birleşmeli, zaman geçirmeksizin bu doğrultuda somut pratik adımlar atmalıdır.

Evet, bütün otonomici güçler adına İ-KDP lideri Kassemlo'nun dile getirmeye çalıştığı görüşlerin toplamı özet olarak böyledir.

İlkel milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformistlerinin iştahını kabartan böyle bir ortamın doğmasında bu güçlerin en küçük bir katkıları sözkonusu değildir. Türk politik egemenlik sisteminin parçalanması ve Kemalizmin iflası anlamına gelen bu durum, PKK'nin uzun yıllar boyunca büyük acılar, engin fedakarlıklar ve eşsiz kahramanlıklar pahasına yürüttüğü direniş mücadelesinin bir ürünüdür. Kürt ve Kürdistan sözcüklerini ağıza almanın bile büyük bir suç sayıldığı ve ağır yaptırımlar öngörüldüğü, Kürdistan sorununun tarihin derinliklerine gömüldüğüne inanıldığı ve Kürdistan halkının artık dirilmeyeceğinin sanıldığı bir ortamdan çıkmak, böyle bir halkın varlığını kabul ettirmenin de ötesinde, kölelik zincirlerini kırarak bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmaya ve kazanmaya kararlı bir halk olduğunu bütün dünyaya haykırmak, anlamı son derece derin olan tarihsel bir kazanımdır. Kürdistan sorununun çözümü için "elverişli an"ın doğmasını bekleyen fırsatçılar ve boşluk avcıları, emek değerlerine bedava konmaya çalışan bu hınk deyiciler, şimdi bekledikleri "an"ın gelip çattığı inancındadır. Bu nedenle bu güçler kolları sıvamakta ve Türk faşist-sömürgeci rejimi ile aynı cephede yer alarak görkemli emek kahramanlığının sahibi olan PKK'ye karşı hainane saldırı hazırlıkları ve komplolar tezgahlamaya çalışmaktadır.

Kürdistan halkı kadar kendi egemen sınıflarından çekmiş bir halkın daha bulunması son derece zordur. Tarih boyunca, halkımızın yabancı egemenliğe karşı mücadelesi daima yerli işbirlikçi güçler tarafından saptırılmaya çalışılmış, yerli egemen sınıflar ve onların temsilcileri Kürdistan tarihinde sürekli bir "Truva atı" rolünü oynamışlardır. Yüzyıllar boyunca halkımızın yabancı egemenlerin kölelik boyunduruğuna vurulmasının ve ülkemizin tarihin tanık olduğu en uzun süreli ve insanlıkdışı bir sömürgecilik altında tutulmasının en belirgin nedenlerinden biri, Kürt egemen sınıflarının bu tarihsel işbirlikçi ve uşak karakteridir. Onlar bu özelliklerini nesilden nesile aktararak kökleşmiş bir gelenek haline getirmişlerdir. PKK hareketi daha ilk günden itibaren Kürdistan tarihinin bu kendine özgü karakterini bilince çıkarmış, direniş mücadelemiz aynı zamanda bu güçlerin bilinçli engellemelerini aşarak bugünkü düzeyine ulaşmıştır. PKK hareketi henüz ideolojik mücadele sürecinden geçtiği dönemde, bu güçler tarafından "Kürdistan'ın başında sallanan Demokles'ın kılıcı" olarak tanımlanmış, Marksizm-Leninizmi Kürdistan'a taşırmanın "Kürdistan halkına yapılabilecek en büyük kötülük olacağı belirtilerek Partimizin bunlardan vazgeçmesi istenmiş, bu gerçekleşmeyince Parti hareketimize karşı örtülü ve açık bir savaş yürütülmüş ve bu savaş tırmandırılarak bugünkü noktaya kadar getirilmiştir.

Tek tek grupların saldırıları dışarda tutulursa, bu güçler kendi aralarında oluşturdukları birliklerle PKK hareketini imha etmeye yönelik çeşitli uygulamalar içinde olmuşlardır. Sosyal-şoven çevrelerin desteğinde, ilkel milliyetçilikle küçük-burjuva reformistlerinin ittifakından oluşan "UDG"nin kuruluş amacı, kimlerden destek bulduğu ve Partimize yönelttiği saldırılar bilinmektedir. 12 Eylül askeri-faşist darbesi ertesinde bu güçler arasında meydana getirilen üç'lü, beş'li ve benzeri birliklerin ve bu arada "Sol-Birlik"in hangi amaçla kurulup dağıtıldığı ve gerisinde kimlerin yer aldığı bellidir. Oluşturulan bu birliklerle sonuç alınamayacağı ve bu birliklerin içinde yer alan güçlerin PKK hareketini direniş çizgisinden uzaklaştırmaya güç yetiremeyecekleri anlaşılınca, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki otonomist ve işbirlikçi güçler, bu kez doğrudan devreye girme zorunluluğunu duymuşlardır. Dolayısıyla her renkten reformist-teslimiyetçi ve işbirlikçi Kürt çevrelerinin Bremen mızıkacılarını andırır bir biçimde, PKK hareketine karşı ortak bir koro oluşturmaları, PKK'ye yönelik saldırıların yeni olduğunu değil, sadece bunların oynadıkları oyunların devamlı bozulduğunu ve işbirlikçi yerli gericiliğe karşı mücadelede PKK'nin küçümsenmeyecek bir yol katettiğini gösterir. Elbette bugünkü saldırı cephesi çok daha geniş boyutludur. Bu durum belki de kısa vadede mücadelemizin gelişimini zorlayan bir etken olabilir. Fakat bu durum kesinlikle yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Sözkonusu güçlerin ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısındaki konumları çok daha netleşmekte, bu da uzun vadede mücadelemizin bir kazanımı olmaktadır.

"Kemalizmin günbatımı"nda TC'nin kendi basınında bol bol otonominin propagandasını yapması, onun içine düştüğü derin çıkmazın bir ifadesidir. Yıllardan beri karanlığa gömülmek istenen gerçeklerin yeniden gün ışığına çıkarılmak istenmesi çabaları, rejimin PKK'nin dıştalanmasıyla gerçekleşecek bir çözüm için kamuoyu hazırlama çalışmalarının bir parçasıdır. Yalnız rejim bu konuda yine de son derece ikircikli davranmakta, bir türlü kesin karara varamamaktadır. Her şeye rağmen mümkün olduğu kadar çok sayıda işbirlikçi örgüt, grup ve kişiyle ilişkiler geliştirilmek istenmekte, işbirlikçilik ve uşaklık cephesi değişik tonlarıyla birlikte güçlendirilmeye ve elde hazır kuvvet biçiminde tutulmaya çalışılmaktadır. "Köy koruculuğu" sistemini de bunlar arasında saymak gerekir. Sistemin dayandığı sınıf zemi-

Devamı 29. sayfada

Bugün Kürdistan'da Gerilla Ekonomik, Sosyal, Siyasal Olarak Yaşamanın En Özgür Biçimidir



3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

"Parti ancak kendi taktiğini konuşturduğunda gerçek bir devrimci parti olmanın tüm ölçütlerine haiz bir anlama gelir" diyordu Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda. Parti III. Kongremizin ele aldığı ve üzerinde önemle durduğu konulardan bir tanesi de Parti taktiğini uygulama sorunu oldu. Yayınını sürdürdüğümüz III. Kongre belgelerinin bu bölümünde, silahlı mücadele, silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve halk ordusunun kuruluşu konularını ele alacağız.

Partimiz daha ideolojik bir akım olarak şekillenmeye başladığı andan itibaren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi esas alarak devrimci şiddet ve devrimci savaş anlayışını benimsemiş, politik ve pratik gelişimine paralel olarak bu anlayışını da geliştirip sistemleştirerek taktik çizgisini netleştirmiş, ulusal kurtuluş savaşına stratejik ve taktik düzeylerde önemli bir açıklık getirmiştir.

Taktik, eylem gücüdür, yürütme ve görevlerini yapma gücüdür. Taktik yönetim eylemin yönetimi demektir. Partimizin temel taktiği, stratejisine bağlı olarak şekillenir. Başlangıçta uzun vadeli halk savaşı ve bunun ilk aşaması olan gerilla savaşımını gelişim aşamalarına göre şekillenen kısımlarını itibara aldığımız gözönünde bulundurulacak olursa, bugün taktiğin gelip dayandığı noktanın gerilla ve halk cephesi olduğu anlaşılacaktır. Parti taktiğini işlerliğe kavuşturmak ve konuyu biraz daha netleştirebilmek için yakın Parti tarihimize bakmanın yararlı olacağını vurgulayan Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda geçmişin özlü ve kısa bir özetini şöyle dile getirdi:

"Taktik konusunda önceleri birkaç sözcük vardı, en başta da propaganda gelmekteydi. Yani devrimimiz şiddete dayanıyor, halkımız direnmeli, zora karşı zor uygulamalı biçiminde önce düşüncelerimizi yayıp sözlü propaganda yapıyorduk. Bunu biraz daha ilerleterek, özellikle I. Kongremizde, 'ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı şiddeti temel almalıyız' dedik. Bundan kaynaklanan uygulama neydi? Bazı silahlı uygulamalarımız ilk olarak Hilvan-Siverek somutunda ortaya çıktı. Gerçekten kısmen taktik yönetimimizi dile getirmekle ve taktiğimize uygun eylemler olmakla birlikte örgütlenmesi ve bu örgütlenmenin yönetilmesinde yığınla hata vardı. Bir isyan mıydı yaptığımız, bir gerilla mıydı, bireysel suikastlar mıydı veya hepsi içiçe miydi? Bunu biz normal karşıladık ve dedik ki, yeni ortaya çıkmış bir harekettir, deneyimi yoktur, ilk defa eyleme girmektedir. Lenin, 'ilk kalkış köylülerin isyanı gibidir, hem meşru kabul edilmeli, hem de meşru bir hareket için bu şarttır' diyordu. Biz, bu konuda büyük yanlışlıklar içermesine rağmen, o zaman içinde bulunduğumuz güç durumu gözönüne getirerek, bunu büyük bir güç ve büyük bir atılım olarak değerlendirdik, ama eksiklikleri ve yanlışlıklarını da gözardı edemeyeceğimizi söyledik. Konferans ve II. Kongre'de bunu böyle değerlendirdik. Daha sonra taktik hattımızı somutlaştırdık, yani biraz daha Kürdistan koşullarına uygun, özellikle faşist terörü karşılayacak, onunla boy ölçüşecek, onun her türlü karşı saldırılarını karşılayacak geniş bir teorik perspektif altında, yani bir stratejik yaklaşım içinde Parti taktiğimizin belirlemesini yaptık. Geçmişte şehirlerde çok yaygınlaştığımız, yine o ilkel silahlı mücadelemizi aşan, ülkenin en uygun elverişli dağlık alanlarında silahlı propagandayı başlangıçta esas alan ve giderek bu temelde gerillaya dönüş olan, öyle örgütlenip yönetilmek zorunda olan bir taktik plan yaptık. II. Kongre'den sonra bunları hayata geçirmek için ülkeye dönüş, üsleniş ve bu üslenişlerden hareketle üst düzeyde eylemleri yapma ve bu eylemleri günümüze kadar geliştirme; üst düzeyi olarak 15 Ağustos'tan itibaren daha da yoğunlaşan bir taktik uygulama yani Partimizin taktiğine bizi biraz daha yakınlaştıran bir uygulamaya tanık olduk. Büyük eksikliklere, Partimizin gerçek gücünün gerisinde olmasına rağmen biraz zor da gelse veya dayatılmış da olsa, Parti taktiğimizin bütün yaratıcılığının ancak bu biçimde sergileneceğini bu gelişmler ortaya çıkardı.

"Kısaca PKK çizgisinin zaferinin önemli bir etkeninin bu doğru mücadele biçimi ve onun taktiği olduğu ortaya çıkmıştır. Hem de bu sınırlı bir uygulamayla ortaya çıktı."

Bu çizginin pratik uygulanmasının geliştirilmesi olan 15 Ağustos Atılımı döneminde yürütülen silahlı mücadele ile faşist-sömürgeci egemenlik darbelenip etkinliğinin zayıflatıldığı, geniş kitlelerin etkilenerek harekete çekildiği, ulusal kurtuluş cephemiz ve Partimizin örgütlenmesinin ortamı ve olanaklarının geliştirildiği, başlangıç düzeyinde de olsa gerilla mücadelesi oturtularak ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi ve halk ordusunun kuruluşu aşamasına gelindiğini vurgulayan Parti III. Kongresi, Kürdistan'da her türlü devrimci gelişmenin ve örgütlenmenin yaratılmasının temeli olan silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve halk ordusunun kuruluşu görevinin, ulusal kurtuluş devriminin zafere götürülmesi için bugün de Partimizin önündeki en temel görev olduğunu belirlemiştir.

Kürdistan'da böyle devrimci bir role sahip olan ve düşüncede çeşitli özellikleriyle izah edilerek pratikte doğrulanmış bulunan Partimizin silahlı mücadele çizgisinin pratik uygulanmasında, Kongre öncesi dönemde önemli yanlışlıklar, hatalar ve yetersizlikler olmuş, çizginin pratiğe ancak sınırlı bir uygulanması gerçekleştirilebilmiştir. Parti taktiğinin hayata geçirilişinde ortaya çıkan pratik yetersizliklere değinirken, Parti Önderliği, öncünün özelliklerinin ve tanımının gereklerinin yerine getirilmesinde ve yine Partimizin gelişim temeli, özelliği olan ideolojik-politik sorunlarına yaklaşımımızdan ne kadar zayıflıklar ve eksiklikler taşıyorsak, bunun en önemli bir özelliği olan taktiğin uygulanmasında daha büyük zayıflıkları, yoksunlukları sergilediğimizi dile getirerek, bundaki derinliği öğrenmenin, kavramanın, tartışmanın ve ders çıkarmanın büyük bir öneme sahip olduğunu belirtti ve özetle şöyle devam etti:

"... Belki öncünün tanımını ben daha iyi yapabilirim veya ideolojik-politik sorunları daha iyi kavrayabilirim, ama taktik hattı kesinlikle önemli bir arkadaş grubumuz benden daha iyi kavrayabilir. Duyusuyla, bilinciyle ve nelerin yapılıp nelerin yapılmadığını buna dayanarak ortaya çıkarmasıyla bunu yapabilir ve yapmalıdır da. Esasta militanların görevleri budur. Onlar Partinin genel örgütsel, ideolojik, politik yönetimiyle değil, daha çok bu yönetim altında taktik hattın yönetimi ve örgütlendirilmesiyle uğraşırlar. Yani kısacası onların işi örgütlendirmek ve yürütmektir. Bu konuda da büyük zayıflıklar sergilendi. Yani roller iyi tanınmayınca bazen her arkadaş taktiği uygulayıp uygulamamada kendini özgür gördü... Bazen boş pratikçilik pratiğin yerine geçti,, bazen yapılması gereken inkarvari şeyler yapıldı. Dayanılmaz fedakarlıklar veya büyük cesaret örnekleri sergilendi, fakat ürünleri yeterince alınamadı...

"Çok önemli çabalarla, bütün pratiklerin çalışmasıyla ülke doruklarına bir ürün aktarıldı. Mühendis inceliğiyle bu ürünler üzerinde işleme yapılsaydı, aslında raporlarda da çok iyi işlediğimiz gibi, başarı oranı son derece yüksekti ve bugün gerilla ordumuzun önemli bir ögesini, parçasını oluşturabilirdik ve oluşturmalıydık. Biz bu olanakları önemli oranda zamanında kullanamadık. Neredeyse taktiğin iyi uygulanamamasından ötürü imhayla yüzyüze gelecektik. Eğer bundan büyük dersler çıkarılmazsa, yarın ordu kurulamaz, yani militanlar görevlerin üzerine yürüyemez... Bütün askerlik kitaplarında, güçlü bir komutan, kendini en az yenilgiye kaptıran hatalarını en iyi biçimde bilince çıkaran, ders çıkaran ve bunu başarıya dönüştürmesini bilendir diye tanımlanır. Genelde bütün sınıf mücadelesini yönlendiren budur. Kendi hataları altında ezilme ve bazı başarıların sarhoşluğuna kendini kaptırma, büyük adamın, büyük komutanların işi değildir. O halde bizim önümüzdeki dönemde böyle bir komutanlık dönemimiz, geliştireceğimiz silahlı mücadeleye orantılı olarak ortaya çıkarılacaktır. Kuşkusuz bu da, taktik hattın uygulanması konusunda iyi ders çıkarılmasına yakından bağlıdır."

Günümüz koşulları, Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşımının ve halk ordulaşmasının geliştirilmesi açısından son derece önemli özelliklere sahiptir. Doğruluğu yarattığı pratik gelişmelerle kanıtlanmış devrimci bir çizgi, zayıf da olsa oturtulmuş bir devrimci savaş ve silahlı kuvvet, zengin bir pratik savaş tecrübesi bulunduğuna dikkati çeken III. Kongre, İran-Irak savaşı ve bölgedeki durumun hem böyle bir mücadelenin geliştirilmesini gerekli kıldığını, hem de son derece elverişli ortam oluşturduğunu belirledi. Etkinliği zayıflatılan faşist-sömürgeci rejim, parçalanma ve dağılma sürecini yaşamaktadır. İşsizlik, yoksulluk ve açlık ortamında yaşayamaz durumda olan halkımız, çareyi bu düzene karşı direnişte ve bu doğrultuda yürütülen mücadeleye katılmakta görmektedir. Süreç içerisinde bu durum daha hızlı ve daha çok gelişecek, yürütülecek devrimci savaşa bağlı olarak geniş kitlelerin savaşa ve orduya katılımı ve çeşitli düzeylerde silahlı halk ayaklanmalarının gelişimini gerçekleştirecektir. Böyle bir gelişme, bu dönemde devrimimizin mutlaka ulaşması gereken önemli ve ileri bir aşaması olacaktır. Yani, ya devrimci mücadele bu düzeyde gelişecek ve halkımızın kurtuluş savaşı zafer yolunda ilerleyecek, ya da eğer böyle bir gelişme olmazsa imha ve tasfiye süreci yaşanacaktır. Bu açıdan, silahlı mücadelenin ve ordulaşmanın geliştirilmesinin Partimiz ve halkımız için hayati bir sorun olduğunu ortaya koyan Parti III. Kongresi, böyle bir gelişme için, içinde bulunduğumuz dönemin özelliklerinin tarihi olanakları sunan bir elverişlilikte olduğunu, bu olanakları devrimin ve halkın yararına kullanması, bu elverişli anı gerektiği gibi değerlendirmenin Partimiz için zorunlu ve mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görev olduğuna işaret etti.

Öte yandan Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, her şeyden önce Hareketimizin çağla kapışmasında, çağı karşısına almasında ve onu çözümlemesinde özellikleri bulunduğuna dikkat çekerek, Hareketimizin savaşım tarzının Kürdistan somutu üzerinde şekillendiğini, bu savaşımı yürütecek bir militan olma rolü ve yeniyi temsil eden tipler haline gelmekle bu gerçekliğin yakından ilişkisi bulunduğunu; birtakım yüzeysel değişikliklere yönelmek yerine, kişiliğimizi bununla karşılaştırmamız gerektiğini vurguladı ve devamla şunları söyledi:

"Hesabı bu sefer kötü yapmayalım, eskide ısrar etmeyelim, gafil avlanmayalım. Nereye gidersek gidelim kendi yaratıcı birliğimiz gelişmedikçe ne dünyada, ne ülkede ve de bölgede fazla değer bulabilirsiniz. Bu nedenle görevler, roller size verildiğinde iyi kullanmak zorundasınız. Bu görevlerin kolayı zoru yoktur, bu rol ruh büyüklüğü görevidir. İşleri ucuz yürütmenin hesabını yapan biri zaten düşmüş, her şeyini kaybetmiş adam demektir. Görevler karşısındaki durumun ne ülke içi ve dışı, ne de ölüm ve dirimle alakası vardır. Bu bir büyüklük olayıdır.

"Bu bizde ulusal kurtuluşçuluk veya bir özgürlük hareketi biçiminde somutlaştığında demek ki, kapitalizm de insanlık açısından çözülemeyen birçok şeyi çözme gücünü ortaya çıkaracaktır. Yani kapitalizmin insanlığı kemiren özelliklerinin derme biçiminde bir özelliği olduğu gibi, sosyalizmin düştüğü yetmezlikleri de aşma gücünde olacaktır. Bu anlamda bizdeki gelişme salt bir Kürdistan ulusçuluğu değildir, zaten dikkat edilirse Kürt gerçeği önemli oranda başka uluslar gerçeği içinde erimişliği de ifade etmektedir. Bu aynı zamanda kendi olgusunda uluslararasıcılığı veya insanlığı en iyi biçimde sentez yapmanın objektif koşullarına ulaşmak demektir. Kısacası, zemin bu açıdan uygundur. Yani dar milliyetçilik bizde fazla gelişmez. Çünkü bizde biraz Araplaşma, biraz Farslaşma, biraz Türkleşme yaşanmıştır ve o, birçok ülkede görüldüğü gibi katı bir milliyetçiliğe yürüyecek bir ulusal temelimiz yoktur. Bizde devrimin ve özgürlük hareketinin büyümesi en başta komşu uluslardaki devrimci hareketin büyümesi anlamına gelecektir. Bu da, milliyetçiliklerin gerilemesi, dar milliyetçiliklerin yıkılmasıdır. Aynı zamanda bizdeki bu anlamda bir ulusal kurtuluşçuluk, bütün kapitalist ögelerle savaşım halinde olacağı, dar sosyalizm biçimleri ve kaba materyalizmle karşı karşıya olacağı için en geniş bir özgürlük hareketidir. Emperyalizmin ne kadar sıkışmış olduğu bellidir. Bu bizim özgürlük hareketinin çok geniş nefesli, çok özgün, çok rahat, yani bu endişelerden uzak bir biçimde gelişeceğini gösterir. Çünkü bizim, onların problemlerini, onların bir koruyucusu biçiminde halletme gibi bir niyetimiz yoktur. Bizim alternatifimiz, onların darlıklarıyla mücadele, onları da aşabilen, adeta, eşitliğe, özgürlüğe kısaca insanlığa çağrıştırmada ifadesini bulmaktadır."

Raporu'nda şiddeti anlama, kavrama ve uygulama meselesine değinen Parti Önderliği; bir hayvanı kesmenin bile insana ne kadar keder verdiğini hatırlatarak, eğer karşımızdakilerin büyük bir suçu olmasaydı elbette bizim de şiddet uygulamaya yanaşmayacağımızı, ne var ki, büyük suçların ancak büyük çatışmalarla halledilebileceğini, zira ortada çok büyük bir dava bulunduğunu belirterek, Partili militanların geçmişte bu konuda da birçok hata ve yetmezliklere düştüğüne işaret etti ve özetle şu belirlemeleri yaptı:

"Bugün bir ordulaşmadan sözeden Hareketimiz, başlangıçta çok güçsüzdü. Birey olarak bizler de çok daha güçsüz bir durumda bulunuyorduk. Biliniyor ki, bizim kötü durumlarda kaldığımızda kaçmakla çıkış bulmak isteyen bir toplumsal gerçekliğimiz vardır. Bu gerçeklik içerisinde başlangıçta değil silah taşımak, belki elimize sopa bile alamayacak durumdaydık. Silahlı adam olmak, silah taşımak, halk adına silahlı hale gelmek; anlamları çok büyük olan eylemlerdir. Bu olguya ciddi yaklaşılmak zorundadır. Dikkat edelim, tarihin kördüğümleri çözülürken kılıçla çözülür. Kılıç, kalkan ve benzerlerinin tabiri insanlık için kan ve lekedir. Fakat tarihini ilerletmek istiyorsan bunları kullanmak zorundasın. Canavarların ortasında, yaşamak için kesici, vurucu ve yaralayıcı aletler yapmaya, bunları kullanmaya mecbursun. İlk insan topluluk haline gelip, biraz yaşam alanı bulduğunda buna yönelmek durumunda kalmıştır. Ne de olsa insan, hayvanın gelişmiş bir türüdür. İnsanlık hayvanlıktan yeni çıktığında saldırıyor, güdüleri vardır. Toplumsallaşma, bunun kendi içinde sınıflandırılmasını da birlikte getirir. Ve insanlar birbirleri üzerinde hayvanlara karşı olduğunda daha fazla bir şiddet uygularlar. Ve bu sınıflar mücadelesinde ifadesini bulur.

"Bu gelişmenin hikayesini uzun uzun anlatacak değiliz. Ama bilinen odur ki, köleci imparatorlukların o kadar dehşetli kanun, o kadar insan üzerinde baskı geliştirmeleri, zindanlar yapmaları büyük sömürü olayıyla ilişkilidir. Aynı zamanda insan; gerçekten insan türü haline gelince büyük bir özgürleşme olanağına sahip olur. Bunu değerlendiren tip, çok özgürlükçü bir konuma fırlar. Sonra bir yandan tanrılar, krallar; bir yandan hakimler, savcılar, mahkemeler türer. İnsanlığın büyük özgürlük atağını durdurmak isterler. Gerçekten bu güçlerin isteğine de

bağlı olmayan tarihsel gelişimin özelliği ile ilgili bir olaydır. Açık ki, o koşullarda toplumların ve insanın büyük özgürlük çıkışını yapabilmesinin olanağı yoktur. Yine o koşullarda çok büyük adımlar ortaya çıkamazdı. Yani insan böyle gelişebilmiş, özellikleri böyle şekillenmiştir. Aslında bunu sosyalizm doğru izah etmiştir. Biraz daha fazla ürün ortaya çıkınca insandaki o yırtıcı yanlar harekete geçmiş, onu ele geçirme isteği belirmiştir. Bir taraf bunun üzerinde ortaya çıkıyor ve yükseliyor. Zaten bir kez yükselince de bu yeri elden bırakmıyor ve günümüze kadar da bırakmış, terketmiş değildir. Bugüne kadarki savaşların, şiddetin kaynağı da burasıdır. Özgürlükçülerin bütün gayeleri ise bu kaybettiklerini tekrar ele geçirmektir.

"Şimdi gelelim karşı karşıya bulunduğumuz sorunlara; bizim toplumumuzun yoksulluğu, geriliği ortadadır. Biz acaba sadece ilkel toplumdaki insan gibi zor temelinde bazı özgürlüklerimizden mi yoksun bırakıldık? Elbette hayır; biz, birkaç sınıflı toplum uygarlığında kaybettiğimiz şeylerle karşı karşıyayız. Kölenin köleliği, serfin serfliği, işçinin işçiliğini doğurduğu bütün özgürlüklerden ve emek değerlerinden yoksunluğu meşru görme durumundan öteye, biz kendi toplumsal düzenimizde bunların bütününü meşru görme durumunda bırakılan bir halkız. Bu tarihsel gelişim, kölecilik, feodalizm ve kapitalizm koşullarında uygulanan baskı türleri bizde herhangi bir toplumunkinden daha fazla olduğu için kişilikleri ve toplumdaki düşkünlük dereceleri neredeyse insan soyunun en gerisindedir. Bu da herkeste yansımasını buluyor. Yani yoksullaşma ve köleleşme insanımızın yaşadığı bir gerçeği oluyor.

"Dikkat edilirse, insanlık burada büyük bir kaybediş, haksızlıklar ve özgürlükten yoksunlukla karşı karşıyadır. Ama eğer insan olarak yaşayacaksak bunları elde etmek zorundayız. Bu da büyük bir çelişkidir. Bu çelişki hareketin gücünü, savaş ve yaşam taktiğini belirleyecektir. Mademki çelişkinin özünde yatan bu kadar anlamlıdır, eğer bir taraf çözülme ve yıpranma ile kaybetmek istemiyorsa kendisi için yaşamı ifade eden değerlere bağnazca sarılmak durumundadır. Bizim özgürlük hareketimizin gelişiminden sonra bu yabancılık teorileri boşuna ortaya çıkmadı. Neden bunlar yabancılaşmanın, yenilginin teorisiyle uğraşıyorlar? Özgürlük hareketi bizde biraz tehlikeler yarattığı için, bu teoriler bize karşı çıkmak zorunda idi. Ve bunun için imal edildiler. Özgürlük hareketimiz bütün tarihsel problemleri çözmek açısından belli ki bu sorunu da köklü ele alacaktır. Bu sorunu, kölenin köleciye, serfin efendisine, işçinin kapitaliste başkaldırışında uyguladığı hemen hemen tüm şiddet yöntemlerinin üstünde bir yöntemle çözmeye çalışacak ve kaybettiklerini böyle alacaktır. Bilimsel izahı budur.

"...Belirttiğimiz gibi eğer kendimizi bir yanılgı içinde tutmazsak, yaşam büyük bir savaştır. Yani bu işin ruhunu yakalamak, üslubunu tutturmak savaşıdır...

"Bu seferki yaklaşımlar tam köklerine oturmak zorundadır. Savaşın kuralları acımazsızdır. Ve hepimiz için böyledir. Biz şimdiye kadar savaşın kurallarını tam uygulayamadık. Bundan sonra işletme ihtimali daha fazladır. Onun için kararlar ve kararların uygulanışı mükemmele yakın biçimde ele alınıp yürütülmek zorundadır. Kesinlikle birbirimizin hatırı için gönülsüz iş yapamayız. Tarihsel şeylerle uğraştığımız için tarihselliğe yaraşır adamlar ortaya çıkmak zorundadır. Yalnız kendi halkımızı kurtarmayı da değil, birçok insanlık değerini kurtarmayı da gözönüne getiriyoruz. Komutan, Parti siyasetinin bütün gereklerini kişiliğinde yaratan, onu hayatın her alanına uygulayabilen, örgütleyebilen adamdır. PKK günümüzde komutanlık aşamasındadır. Biz sosyalist inşayı yapmıyoruz, sosyalist toplumun şu veya bu sorununu çözmüyoruz. Biz şu anda şiddet sorununu çözmekle uğraşıyoruz.

"Başta küçük olanaklarımız vardı. Doğru ve yanlış düşüncelerin ortaya çıkarılıp kanıtlanmasıyla uğraşıyorduk. Çocukların gösteri yapması gibi geçmişte biz de gösteri yaptık; sonra bunu şiddetlendirdik, düzenin adamlarını vurduk, düzene karşı çıktık. Şimdi daha ciddi bir durumla karşı karşıya geldik. Parti tarihini tekrarlamayacağız. Kaba biçimiyle değinirsek; önce biz kafa tuttuk, sonra ilk yumruğu sallama, ilk tabancaları patlatma yaşandı. Belli ki, bununla savaşa niyet edilir ama savaş kazanılmaz. PKK'nin komutanlaşma sürecinde önemli atılımları vardır. Davayı komutana yaraşırcasına temsil etmek, ser verip sır vermemek, geriye çark yapmamak doğuşundan günümüze kadar PKK'ye has bir özelliktir. Geçmiş dönemde bunun en parlak somutlanışını yaşadık. Bunlar, bizim esas alacağımız yakın pratiğimizdir. Yani Partimizin yakın tarihi güç alacağımız kaynaklarımızdan birisidir... Önümüzdeki dönem için Parti hareketimizin en önemli sahası olan devrimci şiddeti kararlaştırırken işi böylesine geniş bir perspektif ile ele almak durumundayız.

"... Gerçekten savaş, bizde, her türlü düşkünlüğün giderilmesi; düşmenin, alçalmanın durdurulması, yavaş yavaş yükselmenin kaydedilmesi, kısaca Parti siyasetimizde ifadesini bulan değerlere ulaşılmasında temel yöntemdir. Savaş en kızgın siyasal, kültürel, sosyal mücadeledir. Sadece silahlı eylem değildir. Adına ulusal kurtuluş savaşı diyorsak da, savaşımız, büyük bir insanlık savaşıdır. Kültürel ve sosyal gelişme savaşıdır. Karakter olarak gelişme, siyasal özgürlük ve açılma savaşıdır. Ekonomik kurtuluş savaşıdır. Savaş bizde bir yaşam biçimidir. Ve bugün Kürdistan'da savaş eşittir, ekonomik bir içeriğe de sahip olan bir yaşama biçimidir. Yani, temel bir üretim biçimi her şeyi üreten bir biçimdir. Biz savaşı Kürdistan'da ne kadar bir yaşam biçimine dönüştürürsek, üretim biçiminin kurtuluşunu ve gelişimini o kadar sağlarız. Savaşı biz ne kadar geliştirirsek, siyasal biçimini de o kadar geliştiririz. Kişiliklerin, sosyal, kültürel vd. her alanın biçimlenmesi ve üretilmesi savaşla mümkündür. Parti çizgimizin veya Parti siyasetimizin savaş anlayışı budur. Bu ne demektir? Her cepheyi, yani bütün bu alanları savaşımızın ihtiyaçlarına göre örgütlemek demektir. Yani sosyal, kültürel iç ve dış alanı, ekonomik durumu savaşın ihtiyacına göre biçimlendirmeyi kabul etmek demektir. Bütün toplumsal faaliyet biçimlerinin, ekonomik ve siyasi alanı dahil hepsinin savaş ihtiyaçlarına göre tanzim edilmesi, örgütlendirilmesinin kabul edilmesidir. Bu bizde savaşımın büyük önemini ortaya çıkarır. Savaşımızın kutsallığını, yüceliğini, kapsamlılığını, yani olmazsa olmaz özelliğini, niteliğini ortaya çıkarır.

"Bizdeki savaş bir halk savaşıdır. Halk savaşı her şeyini yitirmiş, yani özellikle Kürdistan'daki gibi bir halkın sosyal, siyasal, kültürel ve tarihsel zeminde kaybettiği her şeyi kendisi için kazanması demektir. Bizdeki halk savaşının kapsamı budur. Halkımızın savaşı, halkımızın ihtiyaç duyduğu tüm uzun vadeli çıkarlarının gereklerini elde etmek için yapmakla mükellef olduğu mücadele biçimidir. Yani, özellikle onun siyasal, kültürel, ulusal gelişmesini sağlamak için, tüm gücünü seferber ederek doğru olan biçimi sonuna kadar kullanmasıdır. Bu savaşın tanımı, özellikleri ve yerine getirilmesi gereken görevlerini belirledik. Biçimine gelince bu zaten bunların üzerinde gelişir. Herhangi bir biçimleniş değil, bunu gerilla savaşı biçiminde belirledik. Fakat bence bu tanımın bize uygulanışı üzerine de çok düşünmek gerekir. Gerilla savaşı deyip Vietnam'da, Küba'da veya diğer ülkelerde uygulananı olduğu gibi benimseyerek hemen bizde de böyle olsun deyip geçmemek gerekir. Bizde uzun süreden beri bahsettiğimiz özelliklerimiz halk savaşının bu aşamasını da koşullandırmaktadır. Bizde gerilla savaşının gelişimini en sıradan hazırlık, silah temininden tutalım üslenmesine kadar, iç çelişkilerine, yönetimine kadar bütün bu alanları koşullandırmaktadır. Yani savaşın kökenlerine, tanımına, özelliklerine ilişkin hususiyetleri onun biçimlerini de etkilemektedir. Burada basmakalıp şeyleri ileri süremeyiz. Kürdistan halkının savaşımı, karşısındaki düşmanın özellikleri, kendisinin toplumsal özelliği, coğrafya özelliği, mevcut siyasal çerçeve, iç ve dış gelişmeler, kültürel, moral değerlerini, örgütün durumunu esas alan bir yaklaşımla, yaratıcı olarak çizilebilir. İnsan ve coğrafya özelliklerimiz, örgütümüzün mevcut durumu, örgütlenmemizin durumu, elimizdeki olanaklar, hazırlık derecemiz, eğitim düzeyimiz, deneyim birikimimiz, bileşim biçimimizin nasıl olması gerektiğini belirler ve biçime ancak bunları birleştirerek varılabilir. En iyi taktik planlamalar bunlar üzerinde geliştirilebilir. Ancak arkadaşlar geçmişte bu konuda tanınmaz hale geldiler. Biz bu konuda da gereken ipuçlarını vermiştik. Sizler bu alanlarda derinleşebilirdiniz. Mevcut koşulların birleştirici etkisini hesaba katan bir gerillacılığın bütün yolunu, yöntemini önerebilir ve uygulamasını yaratabilirdiniz.

"Az düşün, az yoğunlaş, az plan yap, az çaba harca bizim sloganımız olursa bunlarla hiçbir yere varılamaz. Savaş çok ciddidir. Gerçek bir kurmaylık kafasıyla gerçek bir dayanaklılık olayı burada yaşanır. Kısacası, deha ve çaba birleşecektir.

"... Bazı arkadaşlar savaşla oynamayı bir kural haline getiriyorlar. Bu, tarihin küçük-burjuvalara has bir temelde altüst edilmesidir. Küçük-burjuva marifetleri bilinmektedir; o her şeyi birbirine karıştırır, altüst eder. Bizim için bu çok daha başbelası bir şey olur. Çünkü düşman çok dehşetli ve çok uzmandır, affetmez, çok kötü durumlara düşürür. Yani, demek istediğim, doğru biçim mutlaka oturtulmalıdır. Gerilla savaşından, bunun birçok biçiminden söz ediyoruz... Halkın karşısında içine girdiğin tutumla kendine 'vay be, bu zavallının başına gelenler' dedirtirsen geriye ne kalır? Böyle şey olur mu? Böyle bir ruhsal beklentiyle ayakta durulur mu? Savaş olayına yaklaşırken böyle durumların yaşanmaması gerekmektedir."

Şiddeti anlama, kavrama ve uygulama sorununu böylesine kapsamlı bir biçimde ele alarak somut belirlemelerle izah eden Parti Önderliği, genel anlamıyla ve tarihsel kökenleriyle savaşın ne olduğu, halk savaşı ve bunun bir biçimi olarak gerilla savaşının Kürdistan'da nasıl koşullanıp gelişim sağlayacağını, doğru ve etkin yöntemin mutlaka tutturulmasının zorunlu olduğunu belirttikten sonra, toplumumuzu bir gerilla savaşı içine alacağımızı vurguladı. Bu aşamaya göre artık köylülüğün savaş birliklerine alınmasını zorunlu bir askerlik yasası altında gerçekleştirmeyi gündemleştirmenin yararlı olacağını, halk yığınlarımızın askeri görevlere davet edilmesi gerektiğini belirten Parti Önderliği, raporunda, aynı zamanda savaş yasalarımızın bozulması, uygulanmaması durumu ortaya çıktığında kesin disiplin kurallarını işletme, bunun için de bir disiplin kurulumuzun olması gerektiğine değinerek; zorunlu askerliğin zorla askerlik olmadığını, yani, bunun içinde bir gönüllülüğün var olduğuna dikkat çekti.

Parti III. Kongresi, içinde bulunulan koşullarda Partinin silahlı mücadele çizgisinin pratik uygulanması olarak gerilla savaşının geliştirilmesini ve gerilla ordusunun örgütlendirilmesini, diğer bütün devrimci çalışmaların ve mücadelenin bu temele bağlı ve buna hizmet edecek tarzda yürütülmesini, gerilla savaşının ve ordusunun geliştirilmesini engelleyen, onu saptıran, zayıf düşüren her türlü anlayış ve yaklaşıma karşı aktif mücadele edilmesini temel bir görev olarak bir kez daha vurguladı.

Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda bu konuda şu görüşlere yer verdi:

"Parti taktiğimizin önümüzdeki dönemde esasta böyle şekileneceği, böyle gelişim kaydedeceği ve yönetiminin, örgütlenmesinin böyle olacağı açıktır. Bu taktiğin askeri yanı çok ağır basmaktadır. Gerilla ordusunu hedefleyecek önümüzdeki dört yıl içinde bu konuda tartışılan gerçek, bir gerilla ordusunun, bir halk ordusunun kuruluşudur. Hacmi biraz geniş tutulacak, birliklerin oluşumu önemli oranda gerçek askeri sıfata haiz duruma getirilecektir. Görevler bunlardır ve buna olanaklarımız da vardır. Diğer bütün Parti faaliyetlerimiz, yani her türlü ideolojik-politik yönelimin esas hedefi bu temel mücadele biçimimizi zenginleştirmek, güçlendirmektir. Ülke dışındaki çalışma da budur, silahlı mücadeleyi geliştirmenin yan görevleriyle yükümlüdür. Kültür faaliyetlerinden tutalım da ilişkilere kadar son tahlilde yürütülecek bütün faaliyetler halk savaşımızın bu temel mücadele biçimini güçlendirmekle ortaya çıkar.

"Silahlı mücadeleyi hayata geçirmek için teorik ve pratik faaliyette üzerimize düşeni yapmasını bildik. Hatta bu konuda bir mermi temin etmekten tutalım, onu taşımaya kadar en tehlikeli risklere girmekten çekinmedim. Bu ne anlama gelir? Burada Parti Önderliğinin silahlı mücadele taktiğine büyük bir bağlılığının olduğu ortaya çıkar. Örgütü bu kadar risk altına sokmak, genelde bütün politik işleri bunun emrine vermek bunun hayati bir konu olduğunu ortaya koyar. O halde bunun uygulayıcılarının bütün hassasiyetleriyle Partinin bütün yaşamını uğruna adadığı bu çalışmanın başarısı için her şeyi yapmalıdırlar. Temel Parti yazılarında işlenmiş görüşleri tekrarlayacak değilim, bu konuda taktik çözümlemelerimiz geçerlidir. Biz **'Zorun Rolü'**nü ancak onaylayabiliriz ve onu ancak ayrıntılı planlarla hayata geçirebiliriz. Yenisini yazmanın pek anlamı yok, geçmiş pratiğimizi ancak böyle gözden geçirebiliriz. Biliyoruz ki, taktik hattın uygulanması konusunda tasfiyeci, inançsız bazı yaklaşımlar ortaya çıktı. Biz onların üzerine gittik. Bunları sezer sezmez kadrosal olarak silahlanma açısından besledikçe besledik ve günümüze kadar ülkemizin her noktasında, silahlı mücadelemizin sesinin ve etkisinin eksik olmaması için elden gelen her şeyi yaptık ve taktik hattımızın başarısını kanıtladık. Büyük itirazlara, içten ve dıştan engellemelere, 'yürümez, tutmaz, imhaya yol açar' demelerine rağmen Kürdistan tarihinin en parlak gelişmelerinden birisi bu taktik hattın kısmen de olsa hayata geçmesinden ötürü sağlandı. Önemli politik sonuçların, önemli örgütlenme planlarının, gerçek Parti militanlarının ortaya çıkması buna bağlılık ortamında oldu. Eğer bugün Kürdistan Devrimi'nin gelişiminden bahsedeceksek, bunun bu temelde sağlandığını söylemeye veya bunu ispatlamak için bazı kanıtlar aramaya gerek yok, bu açıktır. Bunun yanında, bütün tasfiyeciliğin de, açık veya gizli, artniyetli veya objektif olarak sarsmaya çalıştığı, Partinin bu hattıydı. Lenin bu anlamda Rusya için 1905'lerde taktiği, yani o 'ayaklanma taktiğini benimseyecek miyiz, benimsemeyecek miyiz?' diye sorar, ve yine Lenin, '1905 Devrimi parti taktiğimizin yanlışlığından ötürü yenilgiyi getirmedi, tersine parti taktiğimizin yeterince uygulanmaması, yani silahlı ayaklanmanın daha iyi geliştirilememesi, köylülüğün buna daha iyi çekilememesi ve hazırlıkların noksan olmasından ötür yenildik' der. Biz de hazırlıklarımızı daha iyi yaparsak —ki yapıyoruz—, köylülüğü iyi çekersek —ki çekebiliriz— Parti taktiğimiz geçmişte olduğu gibi bundan sonra da daha büyük zaferler getirecektir. O halde, Parti taktiğinde çok kararlı olmak gerekir. Taktiğin yönetilmesinden sorumlu olanların bütün güçlerini ortaya koymaları gerekir. Particilik bugün budur. Yani onun ideolojik, politik hattını benimseyip militanlıkta, taktiğin hayata geçirilmesinde kusur eden eksik bir PKK'li olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle bazı arkadaşların Partiden dıştalanmasını getirecek kadar ağır suçlar işlemeleri de Parti taktiğini boşa çıkarma faaliyetlerinden kaynaklanmaktadır. Birçok arkadaşın halen ağır eleştiriler altında tutulmasının nedeni de Parti taktiğine karşı gösterdikleri zayıf ve biçimsiz yaklaşımlarıdır. Bugün gerçek bir Particilik, Parti taktiğine gerçekten bağlı olmak, onun zaferine gerçekten inanmak ve gereklerini yerine getirmek için tüm gücünü seferber etmektir. Bugün dışımızdaki güçler bile PKK çizgisinin doğruluğunun ve doğru öncülerin böyle örgütlenmesi gerektiğini kabul etmektedir. Fakat birçok arkadaşımız, iş taktiğin uygulanmasına gelince dökülüyorlar. İşte bugün, Lenin'in Rusya için bir ara söylediği 'gerçek savaşın taktik alanda verildiği' belirlemesini biz de kendi gerçeğimizde yaşamaktayız. 1907 ve 1912'lere kadar Rusya'da tasfiyecilik en çok taktikle uğraştı. Menşevizm, Bolşevizm ayırımı buradan ortaya çıktı. Lenin taktiğin yanlışlığını kabul etmiyordu, ancak köylülüğü devrime kazanmamanın büyük eksiklik olduğunu belirtiyordu. Biz de bugün aynı şeyleri söylüyoruz. Hazırlıklarımız iyiydi ama iyi yönetemedik, halk katılmak istiyordu savaşa, ancak biz onları katamadık. Bir işin hayata geçirilmesinde esas sorumlu olanların gerek halkı ulusal kurtuluşa katma, gerek

Devamı 30. sayfada

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminden Türk Faşist Sömürgeci Egemenlik Sistemine Bir Darbe Daha

TÜRK GENELKURMAYLIĞINDA BUNALIM

Temmuz '87 tarihinde, Türk Genelkurmaylığında öteden beri varolan bunalım açığa çıktı. Bunalımın etkileri ve boyutları o denli geniş oldu ki, Türk burjuvazisinin bütün kurumlarını sarstı. Türk burjuva basını, bunalımın ciddiyetini vurgulamakla beraber, değişik yönleriyle çarpıtmaya çalıştı. Bazıları, bunalımı *"Hükümetin tercih hakkı, dolayısıyla demokrasinin zaferi"*, bazıları *"Asker-sivil kanat çelişkisi"*, *"Atatürkçü -laik-, irticai paşa çelişkisi"*, bazıları da *"İyi paşa... kötü paşa"* çelişkisi olarak aldılar. M. Ali Birand, *"2000 yılına kadar orduda yapılması planlanan düzenlemelerin ürünü ve ordunun tabu olmaktan çıkarılması"* olarak bunalımı izah etti. Bir kısım basın, *"Yeni darbelerin önlenmesi"* olarak değerlendirdi. Sabık Başbakanlardan B. Ecevit olayı *"T. Özal'ın sivil darbesi"* olarak değerlendirirken, S. Demirel ise, *"T. Özal'ı faydacılık"*'la suçlayarak, *"Bu tür şeylerin usülüne göre yapılması gerektiği"*'ni söyledi. K. Evren, *"Basının olayı büyüttüğünü"* söyleyerek, *"Cumhurbaşkanlığının bir devre daha uzatılması konusunda T. Özal'la anlaşmaya giderek, Torumtay'ı Genelkurmaylığa atadığına"* karşı çıkarak, *"Asker-sivil ayrımı"*, *"sivil darbe"*, *"Demokrasinin zaferi"* iddialarının boş olduğunu söyleyerek, *"Generallerin hep aynı kalıptan olduğunu aralarındaki farkın 24 ayar altın ile 22 ayar altın arasındaki fark kadar olduğunu"* belirtir.

Bunalımın değerlendirmesine çok geçmeden yabancı basın NATO ve Pentagon çevreleri de katıldı. Ve Türk Genelkurmaylığına atamaların salt Türk hükümeti ve Türk Genelkurmaylığı tarafından yapılmadığı açıklanmaya başlandı. ***T. Sunalp'ın açıklamalarıyla olayların ardında Pentagon ve NATO olduğu artık gizlenemeyen bir yön oldu. Nihayet, bunalımın asıl nedeninin Türk Genelkurmaylığının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi karşısındaki başarısızlık ve çaresizliğinin ürünü olduğu,*** bütün çarpıtma gayretlerine rağmen basında genişçe işlenmeye başlandı.

Türk Genelkurmaylık bunalımını bu denli önemli kılan, Türk burjuvazisinin sistemi ayakta tutan temel kurumu olarak sarsıldığıdır. Ve bunalımın boyutlarına ve kaynaklarına bakıldığında, pek de geçici bir olay olmadığı, Türk Genelkurmaylığının sürekli bir çıkmazı yaşadığı, Türk burjuvazisinin tüm politikalarının yürütücü gücü olan ordunun artık sistemi ayakta tutacak güçte olmadığı ortaya çıkar. Bu nedenle Türk Genelkurmaylığı bunalımının kaynaklarına inmek zorunlu olmaktadır.

Türk ordusunun NATO'ya bağlılığını kısaca açmak istiyoruz. Çünkü, Türk ordusu NATO merkezinden yönlendirilmekte ve emirler burdan gelmektedir.

Türk ordusunun efendisi ABD emperyalizmi, Türkiye'yi 1950'de NATO'ya aldıktan sonra Türk askeri G. Kore'ye göndertilir.

Bu gelişme, emperyalist sistemin önderliğini ele alan ABD emperyalizminin yeni sömürgeci politikasına da uygundur. 2.Dünya savaşından emperyalizm zayıflayarak, sosyalizm ise güçlenerek ve mevzi kazanarak çıktı. ABD emperyalizmi, kapitalist-emperyalist sistemi tek kampta toplamayı planladı. Buna göre yeni-sömürge ülkelerde montaj ve aşamalı üretime dayanan işbirlikçi bir burjuvazi, askerileşen bir ekonomi ve uydu bir ordu gerektiriyordu. Bu gelişme Türk burjuvazisinin palazlanma ve Türk Genelkurmaylığının uyduluk karakterine de uygun düşüyordu.

Türk Genelkurmaylığının NATO'daki tarihi, onursuz bir tarihtir. Türkiye ve Türk burjuvazisinin egemenliğindeki Kürdistan toprakları NATO'nun bölge halkları ve sosyalizme karşı saldırı üsleri ve casus radar tesisleriyle doludur. Türk ordusu, bu işlevine uygun silahlandırılır. 1950-60 döneminde Cezayir Ulusal Kurtuluş Savaşına karşı, Fransız emperyalizminin katliamlarının en büyük destekçisi Türk Genelkurmaylığıdır. 1956'da İngiliz, Fransız, İsrail ordularının Mısır'a saldırı ve Süveyş'i işgal girişimlerinde, yine Türk Genelkurmaylığı, Arap halklarına karşı emperyalist orduların yanında yer alır. Mısır yazarı Hasan El Heykel **Kahire Dosyası** kitabında olayı belgelemektedir. ***Adnan Menderes ve F. Rüştü Zorlu Suriye'nin Ankara Büyükelçisini çağırarak, açık işgal tehditinde bulunurlar.*** ABD emperyalizmi talep etse, Türk Genelkurmaylığı Vietnam'a dahi asker göndermeye hazırdır. Türk ordusunun 1974'teki Kıbrıs'ı işgalinin de ABD, Yunan faşist Cuntası ve Türk Genelkurmaylığı arasında yapılan görüşmeler ardından, Pentagonun planları doğrultusunda ve onayı ile gerçekleştiği artık bilinmektedir.

Türk ordusu NATO'ya tabi olduktan sonra, Türk Genelkurmaylığının işleri Pentagon'un eline geçer. Türk ordusu, ABD emperyalizminin global savaşının bir kolu haline gelir. Şili, Güney Kore, Filipin, Pakistan ordularının durumu neyse Türk ordusunun da durumu odur. ***Türk paşalarının omuzlarındaki kalabalık ay-yıldızlı armaların üstü biraz kazıldığında Pentagon patentli oldukları hemen anlaşılır.*** Türk ordusu, ABD-NATO silahları ile donatılır, onlar tarafından eğitilir. Özellikle Türk Genelkurmaylığının eğitim ve seçimini Pentagon yapar. ***Her düzeydeki terfilendirme Pentagon ve Brüksel tarafından saptanır. Türk Genelkurmaylığının bağımsızlığından sözetmek gerçekle alay etmek olur.*** Kenan Evren; Haydar Saltık, Necdet Üruğ, Necdet Öztorun, Necip Torumtay, Nurettin Ersin, Recep Ergun, Burhanettin Bigalı vb. faşist generallerin Pentagon tarafından ekip olarak yetiştirildiği, bunlardan T. Sunalp'in lider olarak alındığı bugün artık bir sır değildir. T. Sunalp'a MDP'yi kurduran ve ondan sonra Necdet Üruğ'u lider olarak yetiştiren yine bu çevrelerdir. Pentagon, 1950'lerin sonlarında oluşturduğu Özel Harp Dairesi'yle zaten Türk ordusunun bütün iplerini elinde tutmaktadır. 1960, özellikle 1971 ve 1980 ordu darbelerinin mimarının Pentagon ve NATO olduğu açığa çıkar.

Türk paşalarının uyduluğu ekonomiktir de. Yeni-sömürgecilikleTürk burjuva ekonomisi işbirlikçi-tekelci burjuvazi vasıtasıyla tamamen ABD tekellerine bağımlı duruma gelir. Türk ekonomisinde ordu yatırımları birinci plana geçer. Türk ordusunun hem sayısı hemde donanımı artırılır. Ordu hızla yatırımlara yöneltilir. Tek satıcı ve yatırımcı ABD emperyalizmidir. Bunun en bariz örneği MKE'dir. 1950'lerde kurulan ve yirminin üstünde çeşitli silah ürünleri üreten fabrika ve şirketi denetiminde tutan Makina Kimya Sanayı tekeli ABD'nin denetimindedir. ABD, her yıl Türkiye'ye verdiği askeri yardımı silah karşılığında geri almakta, her yıl Türkiye bu yardımın kat kat fazlasını ise yine Türkiye bütçesinden NATO yükümlülüklerine göre yapılması gereken silahlanmaya harcamaktadır. Tabii, silah ihaleleri ve ordu yatırımlarındaki komisyon ve hisse senetlerinin en büyük payı da bu uşak generallere; o da yaptıkları hizmetlerin bir karşılığı olarak verilmektedir. Böylece bir kaç kemik parçası ile ABD ve NATO'ya olan sadakatleri sağlama alınır.

Türk ordusu aynı zamanda tekelleşmiştir de. Bu tekelleşme, Türk işbirlikçi burjuvazisinin tekelleşmesiyle içiçe olur. ABD emperyalizmi bu doğrultuda 1951'de **"Milli Seferberlik Komitesi"** kurar. 1961'de ise OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu) kurulur. Türk Genelkurmaylığı, işbirlikçi sermayenin bekçisi olur. 1800'lerin komisyoncuları, 1920'lerin komprador paşaları 1960'ların holding sözcüleri olurlar. Ordu, mali ve sanayi yatırımları yapar. Bu yatırımlar emperyalist ve işbirlikçi burjuva sermayesi ile içiçe olur. Paşalar emekli olur olmaz, holdinglerin ve bankaların yönetiminde yerleri hazırdır. Tekel yatırımları paşaların vasıtasıyla olur. Ordunun tekelci yatırımları ve sermaye ile içiçeliği **"Serxwebûn-Temmuz 1986"** sayısında genişçe incelendiği için bir daha sıralamayı gerekli görmüyoruz. Locheed uçak alımı yolsuzluğu ve son Şahinkaya örneğinde görülen yolsuzluk, Türk paşalarının sermayenin nasıl birer köpeği olduğunu göstermektedir.

Genelkurmaylık bunalımı "asker-sivil çelişkisi", "Atatürk (laik)-irticacı", "darbeci-demokrasici" suni ayrımlarına dayandırmak, gerçekleri örtme sahtekarlığıdır.

Kemalizm bir bütündür. Kemalist generaller bu bütünün parçalarıdır. K. Evren bütün generallerin aynı uşaklar olduğunu "hepimiz 24 ayarız" sözleriyle açıkladı. Evet, hepsi holding ve Pentagon uşağı faşist general. Ordu uzmanı kesilen M. Ali Birand, *"Torumtay da, Öztorun veya Ürüğ kadar Atatürkçüdür. Onlar kadar laiklikten yanadır"* (4 Temmuz '87 Milliyet) diyor. Tabii kasdettiği laiklik, kemalist laikliktir. Aynı soruyu 3 Temmuz '87 tarihli Milliyet'de Mete Akyol soruyor ve üç paşanında Atatürkçü olduğu sonucuna varıyor. Bundan kimsenin şüphesi yok. Üçüde halis Kemalist.

Asker-sivil ayrımından başlayalım. Bu ayrım burjuva egemenlik sisteminde görülse bile, hiç bir ülkede bu çelişki sistemin geleceği için belirleyici olamaz. Ordu, rejimlerin askeri güvencesi, siyasal partiler siyasal güvencesidir. İki öge sistemi ayakta tutan bir bütün oluştururlar.

Kısa da olsa, incelediğimiz Türk egemenlik sisteminde ordu burjuvazi çelişkisi yoktur. Egemen burjuvazinin kendisi ordunun bir ürünü olmakla birlikte bizzat ordunun kendisi de bir tekeldir. Türk burjuvazisinin ne bir demokratik geleneği ne de savaşla kazandığı bir mevzi vardır. Milyonların oyunu alan Ecevit, Demirel gibi burjuva politikacılarının hemen orduya boyun eğmeleri ve burjuva sivil kurumlardan vazgeçilmesi bu nedenledir. Türkiye'de asker-sivil çelişmesinden sözedilirse; bu Türk ordusu ile emekçi halkı arasındaki çelişkidir. T. Özal, S. Demirel, B. Ecevit vb. politikacıların yeri halk cephesi değil, ordu cephesidir. Tarih, hiçbir dönemde Türk ordu-burjuva çelişkisine şahit olmamıştır. Özellikle de günümüzde ordu Genelkurmaylığının holdingleştiği ve tekelci burjuvaziyle bütünleştiği ve emperyalizm tarafından en bağımlı bir şekilde yönetildiği bir dönemde bu çelişkiyi temel almak ve bununla olayları izah etmek, hem körlük hem de bilinçli bir çarpıtmadır.

Genelkurmaylık çıkmazını "sivil-asker çelişkisi"yle izah etmek, hemen iflas etmektedir. Bu çelişkiler çok talidir. Tekellerin bürokratı, bugünün holdingçisi T. Özal'ın askere söz geçirmesi komik olur. Özal'ı birden aslan yapan, holdinglerin para musluğu, rejimin çıkmazı, ordunun teşhir olması ve en önemlisi olarak, asıl senarist ABD'nin desteğidir. Türkiye tarihi kılıcın önünde eğilmeyen burjuva yöneticisi tanımamıştır. "Ordu-millet" kavramı alınsın. Türk egemenlik tarihine bakılsın, bu yönlü tek olay var mıdır? Sahte kahramanlar "Ecevitlere", "Demirellere" bakılsın, ordu darbelerinde nasıl ilk boyun bükenler onlar oldu. Türk burjuvazisi, bir Filipin, bir Pakistan, bir Güney Kore'deki burjuva muhalefetin yüzde birini sergileyemedi. O zaman hangi, asker-sivil çelişmesinden, ya da demokrasinin zaferinden söz edilebilir? Bir T. Özal ile bir K. Evren arasında ne fark vardır. Zaten fark olmadığı için T. Özal, sıkıyönetimi kaldırabiliyor. Nasılsa faşist düzen olanca gücü ile yürürlükte. İkisi de tekel ve ABD uşağı.

Ortada olan demokrasinin zaferi değil, rejimin ve ordunun bunalımıdır. Basının haklı olarak söylediği gibi "süper" bunalımdır. Bunalım herhangi bir değişiklikle ortadan kalkacak değildir. Çünkü, onu var eden nedenler artmaktadır.

Generallerin Atatürkçü-irticacı ya da darbeci-demokrasici karakterine gelince; Türk ordusunda böyle bir ayrım aramak, devede kulak aramaya benzer. Kemalizm, Osmanlı paşalarının emperyalizm, toprak ağaları, komprador burjuvaziye dayanan karşı-devrim hareketidir. Kemalizmin, anti-emperyalist yönü biçimde olduğu gibi demokratik yönünde de hiç yoktur. Laiklik, burjuvalaşma yönünde; aşılmış bazı feodal kurumlara karşı geliştirilen bazı tedbirlerdir. Onların bile havada kaldığını bugün toplumun sosyal yapısına bakarak rahatça anlamak mümkündür. Kemalizm; toprak ağaları, feodal kompradorlara ve emperyalist sermayeye dayandı. Gericilik oldu. Evrimi onu 12 Eylül '80 faşizmine vardırdı. Eğer Atatürkçülük tanımlanacaksa bugünkü işbirlikçi faşist rejimdir. Kemalizmin başka tanımı olamaz. Bugün sahte sol da mevcut rejime karşı hayali bir "Kemalizm" ve "kemalist" paşalar yaratıyor. ***TKP vd.'nin Ürüğ ve Öztorun'u "T. Özal'la çeliştikleri için" "iyi paşa" ilan etmeleri beklenmelidir.*** Kendini ***ikinci M. Kemal*** ilan eden ***K. Evren'e*** bakalım... Atatürk kelimesi ağzından düşmüyordu... Şimdi CIA-Aramco denetimindeki "rabıtanın" bir uşağı durumundadır. Meydanları, *"Yaşasın Müslümanlık"*, *"Yaşasın Türklük"* sloganları ile çınlatıyor. ***Osmanlı milliyetçiliği*** diriltiyordu... K. Evren M. Kemal'e ihanet mi etti? Kesinlikle hayır. K. Evren, M. Kemal'i en iyi temsil ediyor. Kemalizm, bugün Türk Genelkurmaylığında temsil ediliyor.. Türk sermayesi, siyonist-Arap, emperyalist sermayenin bileşkesidir. Türk Genelkurmaylığı bu kozmopolit sermayenin maaşlı uşağıdır. Faruk Gürler'in yeğeni Necdet Üruğ, Necdet Öztorun ile Necip Torumtay arasındaki fark, bir domatesin renkleri arasındaki fark kadar bile değildir. Genelkurmaylık çıkmazını Necdet Üruğ vd.'lerine yükleyerek orduyu aklama, kimseyi aldatamaz. Tam aksine bu son bunalım; Genelkurmaylığın baştan beri rejimin çirkefliğinin batağı olduğunu sergilemiştir. İkisi de Pentagon tarafından hazırlanan Cuntacı ekipten. İkisi de NATO karargahlarında yetişme faşist generaller... Faşist ordunun başarısızlığını ve çirkefliğini "dar-

beci" kanat imajı yaratarak ortadan kaldırılamaz. Darbecilik Türk Genelkurmaylığında bir tercih değil, bir zorunluluktur. En rahat burjuva egemenliği parlamenter olanıdır. Ordu darbeleri, yönetim olamayan burjuvazinin bunalım tepkileridir. Ve her darbe yarattığı yıkıntı kadar, Türk burjuvazisinin sorunlarını artırır. 12 Eylül rejiminde bu çok daha iyi görüldü. ABD emperyalizminin, Türk faşist generallerine yüklediği rol, yerine getirilemedi. Bunun nedenleri biliniyor. Dolayısıyla 2000 yılına kadar düşünülen planlama bozuldu. Bu Kürdistan, Türkiye ve Bölge gerçeğine ilişkindir. Yeni düzenlemeler bu nedenledir. Genelkurmaylıktaki atamalar ne yeni darbeyi önlemenin ne de yeni darbe yapmanın ölçütü alınabilir.Genelkurmaylık bunalımını var eden nedenler kaldıkça, hata arttıkça Türk Genelkurmaylığında darbelere varacak değişmeler kaçınılmazdır.

Genelkurmaylıktaki terfi kararları ve değişmeler Türk paşaları ve hükümetine ait değil, Pentagon ve NATO'ya aittir.

Türk ordusunun NATO ve ABD'ye bağımlılığı bilinmektedir. Yerel seçimlere kadar Türkiye'deki burjuva siyasal kararlarını bu çevreler yönetir. Özellikle de ordu tam bir uşak kurumdur. 12 Eylül '80 darbesinin Washington ve Brüksel'den planlandığı ve bir gün önceden ABD gazetelerinde yayınlandığı biliniyor. Bu gerçek o kadar açık ki Demirel bile açıkça söylüyor. ABD, K. Evren'den, N. Üruğ, T. Sunalp'tan, N. Torumtay'a kadar olan ekibi itina ile hazırladı. T. Sunalp ve MDP ile süreci götürecekti. Ordu fonksiyonlarını yerine getirecek her defasındaki gibi 'kışlaya' dönecekti. Bu defa oyun bozuldu. Yeni planlar zorunlu oldu. T. Sunalp, 6 Temmuz '87 tarihli Hürriyet'te "*Genelkurmaylık bunalımının bir hafta önce ABD'de bilindiğini, 1983 seçimleri öncesinde T. Özal'ın ABD'ye rejim yapmaya değil, ABD'ye danışmaya gittiğini, Türkiye'deki ABD elçilik ve konsoloslarının seçimlerde ANAP'a fiili çalıştıklarını*" açık belirtir. Aslında bunun gizli bir yanı da yoktur. Necdet Öztorun "*Bakanlar bana kiymet biçemez*" diyerek, asıl karar vereninhükümet olmadığını üstü kapalı belirtiyordu.

Eski subay ve ordu ile içli-dışlı olan Milliyet Ankara muhabiri Orhan Erkanlı daha açık davranacaktır: "*Bize göre general Torumtay'ın tercih edilmesi, mesleki ve profesyonel özellikleri ile ilgilidir. NATO, Amerika ve Avrupa ile sürmekte olan münasebetlerimiz nedeniyle Genelkurmay başkanları sık sık yabancılarla temas etmekte, alınacak kararlardan etkili olmaktadır.*"

Torumtay'ın ölçüsü ortaya çıkmaktadır. En uysal faşist uşak. ABD savunma Bakanı yardımcısı Perle'nin açıklamaları daha da nettir: "*Eğer sorunlar (ABD ile Türkiye arasındaki askeri savunma sorunları bn.) Başkan Reagan ve Cumhurbaşkanı Evren'e kalsa hemen çözülürdü. Veya Torumtay'a kalsa hemen çözülürdü. Çünkü, Torumtay muhteşem bir subay.*" (3 Temmuz '87 Milliyet)

Daha Mart '87'de Türkiye'ye gelen ABD Savunma Bakanı C. Weinberger, Türk paşalarını denetledi. "*Türkiye'nin sınırları NATO sınırlarıdır" diyerek güvence verdi. Son olarak Temmuz ayında Türkiye'ye gelen anti-komünizm uzmanı ve Pentagon'un askeri-politik teorisyeni Prof. Zbigniew Brezezinski'nin açıklamaları ilginç olup gelişmeleri tamamlamaktadır. Brezezinski'nin yayılma teorisi Türk Genelkurmaylığı ve burjuvazisinde "Turancı Türk-İslam sentezin"de yankısını buldu. Brezezinski, "Ermeni ve Kürt sorununun Avrupa'nın gündeminde olduğunu"* söyleyerek, "*ABD'nin, Avrupa'daki sorunlarına karşı Türkiye'nin yanında olduğunu*" belirti. Brezezinski;" *ABD'nin yabancı ülkelerde bu kadar çok asker tutmasının stratejik çıkarları açısından faydalı olmadığı ortaya çıkmıştır... Mesela Türkiye'deki Amerikan askerini, Washington İran'a karşı kullanamaz*" (3 Temmuz '87 Tercüman) diyecekti. Aynı konuşmada K. Evren'in gerekirse NATO'dan çıkarız tehditini "intihar" dolayısıyla "blöf" olarak değerlendiren Pentagon uzmanı, "*Kürt sorununa karşı Türkiye'nin bütünlüğünden yana olduklarını*" belirterek güvence veriyor. Bu konuşmalar Türk ordusunun bölgedeki rolünün artırılacağını göstermektedir.***O zaman Genelkurmaylık atamalarında hiçbir gizli yön kalmıyor artık.***

Genelkurmaylık bunalımının asıl nedeni Türk ordusunun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi karşısındaki başarısızlık ve çıkmazıdır

Türk burjuva basının bütün çarpıtma hüneri ve faşist yönetimin sansürüne rağmen bu gerçek çoğu yönüyle basına yansıdı. Hemen hemen bütün burjuva basını Pınarcık ve Kürdistan genelindeki yaygın eylemlilik karşısında sorumlu aradılar. Sorumlu ortadaydı. Tüm orduyu hedef alamayacaklarına göre bazı "*günah keçileri*" lazımdı. 2 Temmuz '87 tarihli Milliyet şu konuşmayı aktarmaktadır.

"*Öztorun: Sayın başbakan beni aramışsınız...*

"*Özal: Güneydoğu'daki katliamla ilgili olarak sizden bilgi isteyecektim...*

"*Öztorun: Sizin kaynaklarınız size bilgi vermiyormu?..*

"*Özal: Hangi benim kaynaklarım?..*

"*Öztorun: Vali, kaymakam filan...*

"*Özal: Evet, veriyorlar...*

"*Öztorun: O zaman neden beni arıyorsunuz?*

"*Özal: Teşekkür ederim paşam*"

Benzer çelişki ve bunalım ordu ve yönetimin her kademesinde rastlanmaktadır. Ancak bu çelişki sadece bir Pınarcık eylemi konusunda olmamıştır. Pınarcık eylemi, tüm Kürdistan'ı kapsayan yaygın gerilla eylemlerinin sadece bir parçasıdır. Eylemler, ulusal kurtuluş devriminin sadece bir yönüdür. Bir o kadar da kitleselleşme, köy toplantıları ve siyasal çalışmalar vardır. Bunların tümünün birleşmesi; çoktandır bunalımı yaşayan Genelkurmaylıkta olanların dışarıya vurmasına yol açmıştır.

Olaylara kısaca bakalım:

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi iç ekonomik bunalım, emperyalizmin bölge çıkarlarının ürünü olarak da olsa asıl olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma ve imha amacıyla gerçekleştirildi. Aradan yedi yıl geçti. Varılan sonuçlara bakalım: Rejimin ekonomik bunalımı artmıştır. Darbeye gerekçe olan Ortadoğu'daki politik ve savaş ortamı, Türk burjuva rejimini en fazla tehdit eder düzeydedir. Asıl önemlisi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminin durumudur.

PKK imha edilmedi. İmha edilme bir yana, PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi boyutlandı. Faşist rejime karşı temel muhalefet cephesi oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, askeri karakter kazandı. Cepheselleşti. Siyasal olanak ve etkinliği uluslararası alanda arttı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin silahlı güçleri gerilla eylemliliği içinde ***Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)*** aşamasına vardılar.

1980'den beri Türk devletinin, PKK'ye karşı imha savaşını Türk Genelkurmaylığı yönetmektedir. **Serxwebun Temmuz '86** sayısında Türk ordusunun talimatlarından bu belgelenmiştir. Bizzat Necdet Üruğ, günlük emir ve talimatlarla savaşı yönetmektedir. 15 Ağustos '84'de Türk ordusu fiili bir savaşın içindedir. Bu savaş, birkaç bin askerle yürütülen bir savaş değil, Türk ordusunun yarısından fazlasıyla yürütülmektedir. Savaşın fiilen yürütülmesine K. Evren, Genelkurmaylık yetkilileri, Kolordu Komutanlıkları sürekli katılmışlardır. Genelkurmaylığın emrine TV, gazeteler, radyo vb. bütün devlet kurumları verilmiştir. Bütün sivil kurum ve araçlar bu amaçla kullanılmıştır. Genelkurmaylık bununla da kalmamış, Hamidiye Alayı örneği "milis birlikleri", "kontra birliklerini" örgütlemiş, 1983 Mayıs, 1986 Ağustos ve 1987 Mart'ında uçakların da katıldığı fiili taarruzlara girişmiştir.

Sonuç; Türk Genelkurmaylığı için hüsran olmuştur. Türk ordusu üç yıldır fiili bir savaşın içinde tutulmaktadır. Ordunun maddi kayıpları Türk devletinin belini bükmektedir. Son 2 ay içindeki ek harcaması 12 milyarı bulmuştur. Kemalist cumhuriyetin ordusu ilk defa böylesine uzun bir savaşın içine girmiştir. Ordunun insan ve araç kaybı —Genelkurmaylığın sansürüne rağmen basına yansımış— çok büyüktür. Hepsinden öte, Türk ordusu büyük birliklerine ve üstün donanımına rağmen gerillalarla girdiği her muharebede hezimete uğramıştır. Türk erleri savaşmak istememektedir. Savaşmamak için ordudan kaçışlar ve kendini yaralamalar çoğalmıştır. Bu durum ordunun her kademesinde bunalıma ve yoğun cezalandırmalara yolaçmıştır. Genelkurmaylık talimatlarından bu durumun doğurduğu telaş ve öfkeyi görmek mümkündür. Çetecilik tutmamış, çeteciliğin şahsında Kürdistan iç karşı-devrimi iflas etmiştir. Zorla silah verilen köylüler, silahlarını kaymakamlara teslim etmektedirler ya da silah almamak için göç etmektedirler. "Kontralar"ın sonu da hüsran olmuştur. Hürriyet yazarı Oktay Ekşi (25 Haziran '87) haklı olarak "*Sahi bir zamanlar adından çok söz edilen bir 'kontrgerilla' örgütü vardı.. Nerdeler, ne yapıyorlar? Bir bilen var mı?*" diyecektir. Bunlara ek olarak Türk ordusunun Kürdistan halkına uyguladığı vahşet, işkence, sürgün, tutuklama, sindirme ve rüşvet uygulamaları vardı. Bunlar ulusal kurtuluş birliklerinin gelişmesini önleyemediği gibi, halkımızla faşist ordu arasındaki çelişkileri daha da derinleştirerek, Kürdistan devriminin kitlesel gücünü artırdı. Faşist ordunun uygulamaları, uluslararası kamuoyunda teşhirini hızlandırdı. NATO'nun ikinci büyük ordusunun, Kürdistan Silahlı Devrimi karşısındaki çıkmazı NATO çevrelerinde bile ciddi endişe ve değerlendirme konusu oldu.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Türk Genelkurmaylığının 1980'le girdiği süreçteki bütün planlarını altüst etmiştir. Ordu "kışlaya çekilme" oyununu oynayamamıştır. Faşist rejime "demokrasi kılıfı" geçirilememiştir. Bu kılıfın sahteliği ortaya serilmiştir. ***Faşist ordunun bölge halklarına saldırıları Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile durdurulmuştur. En azından Türk ordusunun böyle bir girişimini hüsranla sonuçlanacağı ve faşizmin hüsnü kuruntusu olduğu ortaya çıkmıştır. Türk generalleri ve Türk Genelkurmaylığı tabu olmaktan çıkarılmış, Türk Genelkurmaylığının holdinglerin merkezi olduğu, 12 Eylül rejiminin ekonomik-sosyal yozlaşmasının kaynağında Türk ordusunun olduğu, Türk paşalarının da birer vatan bekçisi değil, holdinglerin, Arap-siyonist, ABD sermayesinin birer uşak köpeği olduğu ortaya serilmiştir. Böylece Türkiye emekçi halkına da kurtuluşları için asıl saldırılması, ortadan kaldırılması gereken hedef gösterilmiştir.***

Genelkurmaylık bunalımı bitti mi?

Soruna bir atama işlemi olarak bakıldığında "evet" denilebilir. Ama böyle bir şey soruna hiç değinmemek olur. Atamalar sorunun sadece biçimsel yanıdır. Genelkurmaylıktaki bunalım, Türk burjuva egemenlik sistemindeki bunalım ve çöküntünün temel halkasıdır. Türk faşist burjuvazisinin, emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak bunalımı bitmeden, Genelkurmaylık bunalımı bitmez. Bunlar, ekonomik çıkmaz, Türkiye'de önü alınamayan sosyal çelişkiler, Kıbrıs, Ege sorunları, İran-Irak savaşı ve en belirleyici olarak Kürdistan Silahlı Devrimidir.

Bunların ortadan kalkması Türk faşist ordusunun elinde değildir. Herşeyden önce bu nedenlerin yaratıcısı faşist ordudur. Basit bir mantıkla değerlendirildiğinde de faşist Türk ordusunun ortadan kaldırılmasının zorunluluğu anlaşılır. Ve yaşanan süreç budur. Genelkurmaylıktaki bunalım, bu süreci durdurmaya çalışmanın adıdır. Basın ve hükümet yetkilileri "*Aman PKK 'terörü' durdurulun-caya kadar orduda dönemleri açıklamayalım, eleştiri yapmayalım*" diyorlar. Peki, nasıl durduracaksınız? Bunun için Kürt halkını imha etmeniz gerekir. Buna artık gücünüzün yetmediği ortada değil mi? Karşılarında örgütlü ve silahlı savaşım veren Kürdistan halkı var. Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun (ARGK) meşrulaştığı ve binleri kapsadığı ve gittikçe de gelişerek, faşist orduyu enkaz haline getireceği mutlak bir gelişmedir. Bu mutlaklık Kürdistan halkının meşru ve haklı ulusal kurtuluş davasından ve buna karşılık faşist Türk ordusunun emperyalizme bağımlı sömürgeci ve katliamcı karakterinden kaynaklanmaktadır. Sömürgeci ordunun her yerde vardığı hazin son Türk ordusuna Kürdistan'da tattırılacaktır.

Türk Genelkurmaylığının bunalım gerekçelerinden İran-Irak savaşını lehine sonuçlandırması, Irak'ı işgaline bağlıdır. Atamaların bu yönle önemli bağlantısı var. ABD Türk ordusunda son düzenlemeleri yapıyor. İşgal, karşısında direnen bir Kürdistan bulacaktır. Faşizmin işbirliğine hazırladığı Kürt otonom uşakların rolü bitmiş olacaktır. İşgal, karşısında Suriye ve İran başta olmak üzere, Ortadoğu halklarını ve özellikle de SSCB'ni bulmak zorundadır. Bu nedenle böyle bir maceranın faşist ordunun sonu olacağını söylemek için kahin olmaya gerek yoktur. Yunanistan'la Ege ve Kıbrıs sorunları nasıl çözülecektir? 25-27 Mart '87'de Ege'de görülen bunalımda Türk Genelkurmaylığı tehditine rağmen, tükürdüğünü yalamıştır.

Türk Genelkurmaylığının fiilen içinde ve yönetiminde olduğu ekonomik bunalım ve yozlaşma nasıl önlenecektir? Yığınlar patlama noktasındadır. Bugünkü rejimin yaratıcı gücünün Türk ordusu ve Genelkurmaylığıdır. Sadece şimdi değil, tarih boyunca Türk egemen sınıfı ordunun ürünü olmuştur, hatta ordu paşalarının kendileri olmuştur. 12 Eylül rejimi, ordu rejimidir. ANAP,türedi holdinglerle, faşist ordunun toplumdaki ·baskı, talan ve kurumsal fonksiyonunun sentezi olmuştur. Türk Genelkurmaylığı bu sentezin yönetimidir. Türkiye'de mevcut sosyal düzenin tarihsel ve güncel yaratıcısı Türk Genelkurmaylığıdır. Herbir paşa bir holding hamisi ve uşağıdır. Yedi yıldır yaşananlar, generalinden subayına kadar faşist ordunun talan savaşı olmuştur. Türk Genelkurmaylığı açısından talihsizlik Türk halkının da artık gerçeği anladığıdır. Rejimin ekonomik bunalımı, Türk ordusunun bunalımıdır.

Ordu üzerindeki "dokunulmaz", "eleştirilemez" tabusu yıkılmıştır. Faşist generallerin "holding uşağı" oldukları artık gizlenememektedir. Ekonomik bunalımın atlatılması, herhangi bir burjuva iktidar değişimiyle sağlanamaz. Bu devrim sorunudur. Şoven Türk solunun "laik, Atatürkçü" ordu yaftaları boş çıkmıştır. Bol apoletli paşaların "kokteyl paşaları"olduğu, "*Benim işim dağda değil salonlardadır*" diyen N. Öztorun'un sözleriyle belgelenmiştir.

Türk Genelkurmaylığı ne yapabilir? Sorunun cevabı da atılan adımlardan bellidir. Türk ordusu Kürdistan'daki özel savaşını tırmandırmak zorundadır. Şimdiden atanan "Koordinatör Valilik" ve "Özel Ordu" bunun adımlarıdır. Bu Genelkurmaylığın fiili savaşı olacaktır. Bu demektir ki, Kürdistan Silahlı Devrimi daha çok Türk faşist paşasını müzelik yapacaktır. "Özel Ordu" denen kontralarla katliamları yaygınlaştırabilirler. Ama bunun ne demek olduğunu, harkesten çok kendileri bilir. Ekonomik yozlaşma ve Ortadoğu bunalımı devam edeceğine göre, faşist ordu, hem toplumdaki baskı ve talan işlevini sürdürecek, hem de emperyalizmin daha saldırgan ve işgale hazır gücü olacaktır. Türk Genelkurmaylığı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı NATO'dan yardım istemektedir. Alman "*Der Spiegel*" dergisi (27. 6. 1987), son olarak Kürdistan'da yapılan ve "*7 ülkeden 5000 askerin katıldığı 'Aurora-Express' tatbikatının ana taktiğinin anti-gerillacılık olduğunu*" yazıyor.

Türk Genelkurmaylığı, rejimin çöküşünün içindedir. Bu durumda bunalımlar, istifa ettirilmeler, günah keçisi yaratmalar, saray entrikaları örneği darbe girişimleri ve darbeler kaçınılmazdır. Türk paşalarının yolsuzlukları ve ahlaksızlıkları basına daha fazla yansıyacaktır. Türkiye emekçi halkı tarihinde ilk defa bu denli kurtuluş fırsatı yakalamıştır. Sırtına demoklesin kılıcı gibi vurulan "bu değirmen taşından" kurtulmalıdır. Laiklik ve demokratizm Türk ordusunun ve burjuvazisinin doğasına terstir. Bir halkı katleden ve emperyalizmin uşağı bir ordunun ulusallıkla alakası yoktur. Kürdistan halkı, Türk ordusunu bunalıma sokarak, Türkiye emekçi halkına da kurtuluşun yolunu açmanın onurunu taşımaktadır. Kürdistan Silahlı Devrimi, Kürdistan'dan kovana kadar faşist orduyu vuracak ve kesin yıkılışını sağlayacaktır. Bu ordudan kurtulma Türkiye halkı ve bölge halklarının da kurtuluşunun temel bir faktörüdür.

BASIN AHLAK YASASI VE TÜRK BASINININ AHLAKSIZLIĞI

Baştarafı 1. sayfada

ötürü, basına, özgürlüklerin bekçisi gözüyle bakılmaktadır. Genelde sanıldığının aksine, basının görevi salt haber verme ile sınırlı değildir; denetleme ve kamuoyu oluşturma gibi görevleri de vardır. Zaten basından dördüncü kuvvet olarak sözedilmesinin asıl nedeni buradan kaynaklanmaktadır.



Basın ile siyasal iktidar arasındaki ilişki ve çekişme de burada gündeme gelmektedir. Vatandaşların, ülkenin siyasal yaşamına aktif olarak katılabilmesi önemli oranda basın sayesinde mümkün olabilmektedir. Basın ve diğer kitle iletişim araçları düşünce belirleme, eleştirme, haber alma, öğrenme ve bilinçlenmedeki rolü ile siyasal katılmanın gerçekleşmesinde birincil derecede pay sahibidir. Bu ise, kitlelerin "koyun gibi uysal" olmasını isteyen iktidarların işine gelmemektedir. İşte basın özgürlüğünün kısıtlanması da bu noktada ortaya çıkmaktadır. Yani siyasal iktidar, hesabına gelmeyen düşüncelerin açıklanmasını istememekte bunun için de çeşitli yasaklama ve kısıtlamalar getirmektedir.

Denilebilir ki, tarihsel süreçte basın özgürlüğü uğruna mücadele, matbaanın icadıyla birlikte başlamıştır. Çünkü matbaanın icadıyla eserleri yaygınca çoğaltma olanağının doğması aynı zamanda basın yoluyla düşüncelerin açıklanmasının kısıtlanması ve yasaklanmasını da beraberinde getirmiştir. Yani sansür daha o dönemlerde ortaya çıkmıştır. Ortaçağın Engizisyon mahkemelerinde, düşüncenin beyinde oluşması bile suç sayılıyor ve açıklanmamış düşünce bile yargılanıyordu. Kilisenin etkisiyle, Ortaçağ boyunca tüm Avrupa'da izinsiz kitap basımı en ağır suçlardan sayılıyor ve idamla cezalandırılıyordu. Böylelikle özgür düşunce Ortaçağın zifiri karanlığında boğulmaya çalışılıyordu.

Burjuvazi, tarih sahnesine kişi hak ve özgürlüklerini savunarak çıkmıştır. Kendi sınıfsal dünya görüşünü —feodalizme karşı— egemen kılmak için burjuva düşünürleri, sınırsız düşünce özgürlüğünü savunmuşlar, burjuva dünya görüşünü içeren İnsan Hakları Beyannamelerinde basın özgürlüğüne önemle yer vermişlerdir. Burjuvazinin bu özgürlük savunuculuğu uzun sürmemiş, sanayileşmenin gelişmesiyle birlikte proletaryanın oluşması ve burjuva devleti tehdit etmeye başlaması, burjuvazinin özgürlük savunuculuğunu sona erdirmiştir. Bununla da kalınmamış giderek burjuva devletin zorbalaşması ve özgürlükleri kısıtlaması, yasaklaması gündeme gelmiştir. Kapitalist üretim ilişkilerinin tarihin akışına ters düşmesi ve gericileşmesiyle birlikte, burjuva devletin ayakta kalabilmesi yalnızca zorla, zorbalıkla mümkün olabiliyordu artık. Faşizm böyle ortaya çıktı. Ve özgürlüklerin sona erdirildiği faşist düzende, en başta da düşünce ve basın özgürlüğü yokedilmiştir.

Kapitalist ülkelerde basına getirilen sınırlama ve sansüre karşı büyük mücadele verilmiştir. Sermaye birikiminin az, dolayısıyla burjuva devletin güçsüz olduğu ülkelerde faşizmin baskıcı kara uygulamaları sözkonusu olurken; sermaye birikiminin yoğunlaştığı emperyalist ükelerde ise kişi hak ve özgürlükleri belli oranda tanınmak zorunda kalınmıştır. Bu arada sansür kaldırılmış, düşünce ve basın özgürlüğü belli bir statüye kavuşturulmuştur.

Günümüz toplumunda kitle iletişim araçlarının öneminin giderek artması ve vazgeçilmez bir hal alması, basının kurumsal bir yapıya ulaşması ve dürdüncü kuvvet olarak kabul görmesini sağlamıştır.

Böylesine ciddi ve küçümsenemeyecek bir işleve sahip olan basının, sıkı sıkıya bağlı olduğu ve asla vazgeçmeyeceği belli ilkeleri vardır. "Basın Ahlak Yasası"nda belirlenen en temel ilke doğruluk, yanı doğru haber verme ilkesidir. Elbette ki, kimi çevrelerin bilinçli olarak çarpıtmaya çalıştığı gibi basını "tarafsız" veya "sınıflar üstü" görmek veya göstermek büyük bir saçmalık olacaktır. Bu anlamda burjuva basınından, ideoloji ve düşüncesini savunurken doğru söylemesini beklemek gülünçtür. Burada sözü edilen ve bir ilke olarak benimsenen doğruluk; belirli kaynaklara dayanılarak doğru haber verme, doğru haberciliktir. Bunu yerine getirdiği ölçüde basın saygınlık kazanmıştır, ve saygınlığını koruması da bunu sürdürmesine bağlıdır. Kısacası basın, ancak doğru haber verdiği, bunu kendisine esas aldığı ölçüde gerçek anlamıyla basındır. Bu ölçüler dikkate alınarak bakıldığında, burjuva basınında da kendi arasında çeşitli seviye farklılıkları bulunduğu görülecektir. Nasıl ki, sermayenin yoğunlaştığı kapitalist-emperyalist ülkeler ile burjuva devletin zayıf ve güçsüz olduğu ülkelerde basın özgürlüğü karşısında tutumlar farklı ise; çeşitli yönleriyle, burjuva basının kendisi de farklı farklı olabilmektedir. Kendi içerisinde daha ciddi, seviyeli olanları bulunduğu gibi, çok seviyesiz, kuralsız ve hafif olanları da bulunmaktadır. Örneğin bir İngiliz ya da Fransız basını ile Türk basını karşılaştırıldığında, burjuva basının sözü edilen farklılıklarını daha somut biçimde görmek mümkündür.

MİT Güdümündeki Türk Basını

Türk basınının MİT'in güdümünde olduğu en açık ve çarpıcı biçimde ortaya çıktığı günlerde, Türkiye'de sözde sansürün kaldırılışının 79. yıldönümü nedeniyle "Basın Bayramı" kutlamaları, büyük bir utanmazlık örneği teşkil ederken, faşist-kemalist rejimin çelişkiler girdabından bir örnek sergilemesi açısından da ilginçtir. Sağcısından tutalım, kendisine solcu, demokrat diyenine kadar, zaman zaman çok keskin laflar etseler de, faşist uygulamalara karşı çıkıyormuş görünseler de, aslında faşizmin nasıl iflah olmaz uşakları oldukları, Hürriyet gazetesinde yayınlanan fotoğraflar üzerine çıkan tartışmalarda bir kez daha ve açıkça ortaya çıkmıştır. Hürriyet, 14 Temmuz 1987 tarihli sayısında, "Hürriyet objektifi katliam timlerini inlerinde yakaladı. İşte caniler" diye manşet atarak, sayfa boyu iki fotoğraf yayınladı. Fotoğrafların kendi objektiflerinden ve yeni çekilmiş oldukları iddia ediliyordu. Oysa fotoğrafın altına adlarını yazdıkları devrimcilerden bazıları çok önceleri şehit düşen devrimcilerdi. Nitekim 15 Temmuz tarihli Milliyet, "Bir gazetede dün 'İşte Caniler' başlığı ile yayınlanan habere ait fotoğrafın en az iki yıl öncesine ait olduğu ortaya çıktı" diyerek işin boyutunu biraz daha açığa çıkardı.

Gerçek şuydu: Bu resim yeni olmadığı gibi Hürriyet tarafından da çekilmiş değildi. Bundan önce de birçok kez yapıldığı gibi MİT tarafından Hürriyet'e verilmişti. Fakat sözkonusu gazete basın ahlakı adına büyük bir ahlaksızlık örneği sergileyerek, fotoğrafın MİT kaynaklı olduğunu söylemiyor, kendileri tarafından çekildiğini iddia ediyordu. Bu olay, aynı zamanda, Türk basınının okuyucu kitlelerine ve kamuoyuna karşı ne kadar saygısız olduğunu da kanıtlamış oldu. Sonraki günlerde süren tartışmalarda, Hürriyet'in genel yayın müdürü Çetin Emeç de, sözkonusu fotoğrafların Hürriyet tarafından çekilmediğini MİT tarafından verildiğini itiraf etmek zorunda kaldı. MİT'in eski resimler vererek kendilerini güç durumda bırakmasına içerlenen Çetin Emeç, bu işin sadece Hürriyet'le sınırlı olmadığını, tüm basının istihbarat servislerinin güdümünde olduğunu da itiraf etti. Aynı konuda 23 Temmuz tarihli Milliyet'te Örsan Öymen —ölümünden önceki son yazısında— şunları yazdı:

"... Demokrasiye geçiş döneminin başlıca çıbanbaşı sayılan Kürt sorunu, şu günlerde basınımızı birbirine düşürdü. 'İşte PKK ini' fotoğrafları, Hürriyet, Sabah, Milliyet gibi üç büyük gazetenin tartışma konusu. Bu arada gazete okuyucunun aptal yerine konuluşuna ilişkin canlı bir örnekle karşılaştık: Türkiye'nin en yüksek tirajlı haber gazetesi Hürriyet, 'baba'diye bellediğimiz devlet tarafından nasıl tongaya düşürüldüğünü açıkladı. Babıali'nin en deneyimli gazetecilerinden Hürriyet Yönetmeni Çetin Emeç, bu açıklamasıyla bir gerçeği de gün ışığına çıkarttı. Neydi bu gerçek? Basın PKK terörü gibi duyarlı konularda, devletin istihbarat örgütleri tarafından yönlendirilebiliyordu. Nasıl? Gerektiğinde 'gerçek dışı' bilgilerle de... Örneğin Hürriyet gazetesine özel koşullarda aktarılan 'PKK'nin ininden' fotoğrafları yeni değildi. Gazetelerimiz arasında 'kardeş payı haber ve resim üleştiren' istihbarat örgütünün bu tür hizmetleri yeni bir şey mi?"

Elbette ki, faşist Türk devleti ve onun istihbarat örgütü MİT'in basını yönlendirmesi yeni değildi. Kürdistan ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye karşı basın, başlangıçtan beri bir "özel savaş" aracı olarak kullanılmaktaydı ve kullanılmaya devam ediliyor. Sömürgeci-faşist TC, PKK'ye karşı savaşta nasıl kural tanımıyorsa, faşizmin uşağı ve borazanı Türk basını da PKK'ye karşı yürüttüğü "özel savaş"ta hiçbir basın ahlak kuralı tanımamaktadır. Tamamen yalan, asılsız ve uydurma senaryolarla, faşizme daha iyi uşaklık etmek için halk ve okuyucu kitlesine saygıyı aklının ucundan bile geçirmeden, durmaksızın PKK'ye çamur atmakta, mücadelemizi karalamaktadır.

Çok bariz bir yalan olduğu için bugün açığa çıkan ve tartışılan Hürriyet'teki fotoğraflar konunun sadece çok küçük bir parçasıdır. MİT'in bu tür uygulamaları ve Türk burjuva basınını bir "özel savaş" aracı olarak kullanması ne bugünle sınırlıdır ne de Hürriyet'le. Tercüman, Cumhuriyet ve Milliyet başta olmak üzere yüksek tirajlı tüm gazeteler bu doğrultuda yönlendirilip kullanılmakta, bu amaçla "pehlivan tefrikaları" misali MİT tarafından hazırlanan PKK aleyhtarı dizi dizi yazılar ve senaryolar sözkonusu gazetelerin sayfalarından eksik olmamaktadır. Ve tabii bu yazıların uydurma resimlerle süslenmesi ihmal edilmemektedir. Özellikle 15 Ağustos 1984 tarihinden sonra, silahlı savaşımın şiddetlenmesiyle birlikte daha da çoğalan bu tür yalan senaryolar ve yazı dizilerinin adlarını anmak bile sayfalarca yer tutacaktır. O açıdan biz —konu fotoğraflardan açılmışken— bir-iki örnek vermekle yetineceğiz.

1 Ekim 1985 tarihli Milliyet'e bakıldığında MİT'in basına fotoğraf dağıtma işleminin hiç de yeni olmadığı anlaşılacağı gibi, bugün Hürriyet'i kınar görünmekle kendisine pay çıkarmaya çalışan Milliyet'in, MİT kaynaklı yalan ve uydurma yayıncılıkta öncü olduğu da görülecektir. Daha '85 Ekim'inde "Milliyet objektifi, 'kana doymaz' diye nitelenen PKK liderinin ensesinde,. İşte 'Apo' dedikleri adam." başlığı altında Milliyet'in birinci sayfasında yer alan fotoğrafların ne kadar uydurma olduğu ve kaynağının MİT olduğu bugün çok daha iyi anlaşılmıyor mu? Hiç utanmadan basın özgürlüğü ve basın ahlakından söz eden Milliyet'in bu tutumuna ne ad koymalı? Faşizme köleliğin ve halka saygısızlığın bundan daha açık örneği olabilir mi?

Yine, 6 Ağustos 1986 tarihli Hürriyet'te yer alan, eline kırma tüfek tutuşturulmuş ve başına hasır şapka konmuş kişileri "PKK Bingöl sorumlusu" diye ilan eden ve hayali röportajlar yayınlayan basın anlayışına ne ad vermeli? Basın ahlakı adına bundan daha büyük bir ahlaksızlık örneği verilebilir mi?



İŞTE EŞKIYANIN İNİ Kiğı Karlıova arasında dağlık bölgede barınan eşkıya ile ininde görüştük. PKK Bingöl Sorumlusu "Emin" kod adlı eşkıya lideri (hasır şapkalı), yanında 2 yardımcısı ile birlikte hha muhabiri Süreyya Çarbaş'ın sorularını cevaplandırdı. PKK lideri, "Dönüşü olmayan bir yoldayız" derken panik içinde oldukları her hallerinden belliydi. (Fotoğraf: hha - Cemal ÇELEBİ - KİĞI)

PKK elebaşısı ile 2 saat

MİT'in güdümünde olduğu bu denli açık biçimde ortaya çıkmış bulunan Türk burjuva basınının, demokrasi, basın özgürlüğü, insan hakları gibi sözcükleri sakız gibi ağzından eksik etmemesi neyi değiştirir, kimi inandırır? En gerici, en talancı kapitalist-emperyalist ülkelerde bile, basının bu denli düşkünleştiğine bir örnek daha verilebilir mi?

Gerçekten de bu ve benzeri sorulara olumlu yanıt verebilmek olanaksızdır. Çünkü basın ahlak kurallarına ve kamuoyuna saygısızlıkta, ABD emperyalisterinden İsrail, Güney Afrika ırkçı yönetimlerine kadar ölçüsüzlüğün bu derecesine tanık olmak, gerçek dışı bilgilerin bu kadar kaba ve ölçüsüzce sunulduğunu görmek pek de mümkün değil. Denilebilir ki, bu bir savaştır; ve savaşta basının taraf tutması, tuttuğu tarafın lehine haberler yayınlaması, kendi başarılarını abartarak düşman başarılarını küçümsemesi, yok sayması olağan karşılanmalıdır. Fakat hemen belirtmeli ki, tarafların birbirlerini maddi, manevi, psikolojik, moral vb. her alanda zayıflatmak, imha etmek için uğraştıkları savaşın bile kuralları vardır. Yani savaş dahi kurallar çerçevesinde yürütülmektedir. Ne var ki, sömürgeci-faşist Türk devleti ulusal kurtuluş mücadelemizi boğmak için, hiçbir kural tanımadan halkımıza ve Partimize azgınca saldırmakta, kendisini hiçbir savaş kuralına bağlı saymadan her yola ve yönteme başvurarak Kürdistan'daki savaşı kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır. Aynı kural tanımazlık Türk basını için de geçerlidir.

Kürdistan'daki savaş haberleri üzerinde zaten katı bir sansür vardır. Faşist rejim, her türlü çarpışma haberini ve sonuçlarını tamamen gerçek dışı ve kendi işine gelecek biçimde yayınlatmaktadır. Kürdistan'daki savaşla ilgili basında yer alan haberlerin nerelerden süzülüp geldiği, —ve dolayısıyla nasıl çarpıtıldığı— gerilla birliklerimizin saldırıları karşısında kışlalarında bile tir tir titreyen faşist ordu sürülerinin "başarılı operasyonlar" yaptığı haberlerinin nasıl uydurulduğu konusunda, 20 Temmuz '87 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Celal Başlangıç, "Güneydoğu'da Haber Nasıl Alınır?" başlığı altında şunları yazıyor:

"Sıkıyönetim komutanlığının basınla ilgili bir birimi olmadığı için en doğru haberi bile doğrulatmak olanaksızdı. Sona eren Sıkıyönetimin en üst rütbedeki subaylarından bir olayın doğrulanması konusunda alacağınız en kibar yanıt 'Bize bir şey intikal etmedi' oluyordu. ***En küçük bir açıklama bile emir-komuta zinciri ile askeri bir disiplin içinde Hakkarı'den, Siirt'ten Diyarbakır'a, oradan da Genelkurmay'a uzanıyordu.***

Elinize kağıdı kalemi alıp Güneydoğu'nun dağlık bölgelerine hava indirme birliklerini helikopterlerle sevkettikten sonra mavi bereli jandarmaları düzlüklerden tepelere doğru tırmandırın... Sonra da teröristleri, operasyonu sürdüren güvenlik güçlerine adım adım izlettirip, 'en sıcak bölgede' kıstırın. Aralarında heyecanlı bir çatışma olsun. Bazı teröristler vurulmalarına karşın kaçsın, yataklık yaptıkları belirlenenler de gözaltına alınsın... Eğer işin ucunu biraz daha kaçırırsanız, amfibi birliklerini İskenderun körfezinden karaya çıkartıp, Gaziantep üzerinden Mardın ya da Hakkarı'deki olaylara gönderebilirsiniz. Teröristlerin bu haberi 'Hayır, biz kıstırılmadık, vurulan falan da olmadı' diye tekzip etme şansı yoktur. Bölgede dün sona eren sıkıyönetim komutanları da 'Hayır, öyle bir şey olmadı' demezler... ***Bu nedenlerden dolayı da 'imalat' en rağbet gören haber biçimi oldu bugüne değin bölgede. Nerede, kimin, ne zaman çektiği belli olmayan fotoğraflar, 'sızdırılan' heberler, bölgede eylemlerin başladığı günden bu yana hep manşetlerde yer aldı."***



İşte o çokça rastladığımız, "mehmetçik enselerinde", "kıstırdık", "Dağ-taş didik didik aranıyor", "kaçamazlar", "Çember daralıyor" vb. vb. iri puntolu manşetlerle verilen operasyon haberlerinin nasıl "uydurulduğu" ve birer masaldan ibaret olduğu da böyle itiraf edilmektedir. Devrimcilerin bu tür yalan haberleri tekzip etmek şansının bulunmadığını söyleyen bay yazara da küçük bir hatırlatma yapmak yararlı olacaktır: Yaşamın ve gerçeğin kendisi sizleri her gün tekzip etmekte ve yalandan şatolarınızı birer birer yıkmaktadır. Yıllardır "son çırpınışları", "bitirdik", "kökünü kuruttuk" deyip durdunuz. Ve "kimse bizi tekzip etmiyor, herhalde bütün dünya bize inanıyor" sanısına kapıldınız... Nasıl bir yanılgı içerisinde olduğunuzu göremiyor musunuz hala? Evet siz söyleyin: Kim kimin ensesinde? Çırpınan kim? Kıstırılan kim? Kimin etrafındaki çember daralıyor? Tükenen, can çekişen kim? Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ve onun öncüsü PKK mi, yoksa sömürgeci-faşist devletiniz ve rejiminiz mi? Evet, bu soruları sizler yanıtlayın. Yanıtlayın ve yaşamın sizi nasıl tekzip ettiğini görün, anlayın.

Evet, her savaşta, uluslararası savaşlarda da basın-yayın organları haberleri kendi durumlarına göre değiştirir, abartır ya da küçümserler. Dikkat edilirse hiçbir savaşta tarafların verdiği rakamlar kolay kolay birbirini tutmaz. Genellikle düşman kayıpları abartılır, buna karşılık dost güçlerin kayıpları küçük gösterilir. Yine düşmanı psikolojik ve moral alanlarda zayıflatmak bozguna uğratmak için olmadık yöntemler de kullanıldığı görülür. Fakat Türk devleti ve Türk basınının yaptığı gibi hayali zaferler üretmek, hiç aslı-astarı olmayan yalan haberler "uydurmak", bu denli ölçüsüzlüklere düşmek pek rastlanmamaktadır. Burjuva basını da olsa, savaş durumlarında da olsa genelde taraf tutmada belli bir ölçü esas alınmaktadır. Kaldı ki, günümüzde basın bu ölçüleri de zorlamakta, daha objektif bir tutum takınmayı benimsemektedir. Savaşlarda bile ender de rastlansa basın, kendi devletinin açıklamalarına ters düşebilecek açıklamalar yapabilmekte, böylelikle daha gerçekçi olabilmektedir. Bu konuda İngiltere-Arjantin arasında yaşanan 1982 Falkland savaşında BBC'nin bu tutumu örnek gösterilmekte ve övülmektedir. Hatırlanacağı gibi BBC, İngiltere hükümetinin açıklamalarına uymayan yayınlar yapmış ve bu, o günlerde oldukça tartışılmış, dünyada geniş yankılar uyandırmıştı.

Elbette ki, Türk basınından, gözleri şovenizm hırsından kararmış ırkçı bir basından böyle bir tutum beklemek gerçekçi olmaz. Ancak kendilerine demokratlık ve solculuk ünvanlarını yakıştıran Türk basın çevreleri; Kürdistan'daki savaş konusunda takındıkları tavırlarını, İngiliz emperyalizminin sesi BBC'nin yukarıda sözü edilen tavrıyla ya da ABD emperyalist basınının Vietnam savaşı sırasındaki tutumuyla karşılaştırsınlar. Böylelikle kendi gerçek konumlarını belki biraz daha iyi görebilirler.

Türkiye'de, Abdülhamit yönetimlerini bile geride bırakan 12 Eylül faşizminin basını alabildiğine düşürdüğü ve düşkünleştirdiği bir ortamda, sansürün "kaldırılışı" nedeniyle basın bayramı kutlamanın ne anlamı olabilir? Başlı başına bir inceleme konusu olan ve mutlaka bilimsel yöntemlerle ele alınarak yeniden araştırılması, yazılması gereken Türk Basın Tarihi'nde ilericilik-devrimcilik adına yaşanmış utanç verici yığınla olay vardır. Türk basını üzerinde Abdülhamit'in uygulamaya başladığı satın alma ve sindirme politikası, M. Kemal tarafından da aynen sürdürülerek bugünlere ulaştırılmış ve bugün de Evren-Özal faşist kliğinin eliyle sürdürülmektedir. M. Kemal, faşist İtalyan yasalarından aldığı örneklerle basın üzerindeki hakimiyetini pekiştirirken, bir yandan da satın aldıklarına milletvekillikleri vb. lütuflar bahşederek Çankaya içki sofralarında birer dalkavuk durumuna getirmiş, böylelikle uşak ve uydu bir basın yaratmıştır.

Bugün de aynı kişiliksiz dalkavukların mirasçılarının denetiminde ve MİT'in güdümünde hareket eden Türk burjuva basını, azgın şoven bir ruhla ve dünyada benzeri az görülen bir ilkesizlik ve kuralsızlık örneği sergileyerek, faşizmin elinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanılan bir "özel savaş" aracı durumuna getirilmiştir. Bir yandan faşizmin ağır siyasal baskıları, öte yandan sermayenin ve holdinglerin ekonomik baskı ve tahhakümü altında, her türlü özgürlükten ve çağdaş anlamından ve işlevlerinden yoksun bırakılmış olan, gerçek anlamda devrimci-ilerici Türk basınının kurtuluşu ise PKK önderliğindeki Kürdistan Devrimi'nin faşizmi altetmesine yakından bağlıdır.

Alman polisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin taraftarlarına yönelik olarak geliştirdiği baskıları protesto amacı ile **ERNK-Avrupa Temsilciliği** imzasıyla yayınlanan ve gazetemize de ulaşan bildiriyi yayınlıyoruz.

Kürdistanlı Yurtseverlere, Demokratik-İlerici Kamuoyuna!

Alman devleti Kürdistanlı yurtseverlere yönelik saldırı ve komplolarına bir yenisini daha ekledi. 27 Temmuz 1987 sabahı Almanya'nın Köln şehrinde dört yurtseverin evine ve yasal bir yayın dağıtımevine baskın düzenlendi. Özel timlerin düzenlediği bu baskınlarda kapılar parçalanarak evlerde bulunan yurtseverlere işkence yapıldı, çeşitli eşyalara elkonuldu. Baskın sırasında Avrupa Kürdistan Komitelerine ait olan ve Kürdistanlı emekçilerin alınteri ile kazanıp mücadelemize sundukları 700 bin DM dolayında nakit para ve 152 parça altına elkonuldu. Savcılık olaya ilişkin açıklamada bulunmaktan ısrarla kaçındı.

Kürdistan halkına ve onun kurtuluş mücadelesine yönelik bu saldırı rastgele bir döneme tekabül etmemektedir. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni bir atılım sağlayarak uluslararası düzeyde saygınlığının arttığı bir süreçte, bu tür saldırı, komplo ve yıldırma faaliyetleri gündeme getirilmektedir. Cephemiz ERNK'ye bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarının Türk faşist ordu güçlerine büyük darbeler indirdiği, halkımızın **"bir parça özgür vatan"** şiarı ile direnişini yükselttiği, uluslararası planda mücadelemizin saygınlık kazandığı bir dönemde bu tür uygulamalara gidilmektedir.

Başta ABD ve Almanya olmak üzere çeşitli emperyalist güçler, özellikle son dönemlerde TC'nin feryatlarına çok yönlü karşılık vermektedirler. Uzun bir süreden beri Kürdistanlı yurtseverlerin demokratik ve ulusal kurtuluşçu faaliyetlerine yönelen Alman devleti, son dönemlerde bunu farklı boyutlarda devam ettirmeye çalışmaktadır. Daha önce Hamburg, Bayern ve Duisburg'da giriştiği keyfi uygulamaları, saldırı ve komplolarını şimdi başka bölgelerde devam ettirmenin uğraşı içinde bulunmaktadır.

Düzenlenen operasyonun arkasında bulunan güçler MİT'e ve NATO'ya kadar uzanmaktadır. Bu arada Alman polisi çeşitli hain-uşak Kürt çevrelerinin asılsız ihbarlarını da dikkate almakta ve bunları değerlendirmeye çalışmaktadır. Operasyonun BND (Federal Haberalma Servisi) ve MAD (Askeri Koruma Teşkilatı) gibi istihbarat kuruluşları ve askeri örgütlerce düzenlenmesi, operasyona TC'nin aktif katılımını da gözönüne sermektedir. Öyle ki, tutuklanan ve daha sonra serbest bırakmak zorunda kaldıkları bir yurtsever, Türk ve Alman bayraklarının sarmaş dolaş oldukları odalarda sorgulamaya tabi tutulmuştur.

Kürdistanlı Yurtseverler!

Bugün sömürgeci Türk devleti ile işbirliği içinde bulunan çeşitli Avrupa hükümetleri ve Federal Alman hükümeti, Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesine sunduğunuz desteği engellemek ve sizleri kölece bir yaşama mahkum etmek istiyorlar. Bütün bu saldırıları boşa çıkarmak, KUKM'ne yönelik saldırı ve komplolara, Alman polisinin Kürdistanlı yurtseverlere ve Ulusal Kurtuluş Cephemize karşı saldırılarına; ev arama, eşyalarına elkoyma, demokratik haklarını kısıtlama gibi uygulamalarına karşı durmak için ERNK'nin saflarında birleşerek ulusal birliğimizi pekiştirmek tek yöntemimiz olmalıdır. Düşmanın ve destekçilerinin saldırılarını boşa çıkarmanın tek yolu ülkemizdeki gerilla savaşını daha fazla desteklemektir. Mücadelemize geri adım attırmaya yönelik olan bu uygulamalar bizleri yıldıramayacak ve haklı davamızı desteklemekten alıkoyamayacak. Halkımız, bu tür operasyon sahnelerini Kürdistan'da her gün yaşamakta, fakat yılmamakta.

Alman Demokratik Kamuoyu!

Diliyle, kültürüyle, siyasal, ekonomik ve fiziksel varlığıyla imha edilmek istenen Kürdistan halkı çağımızın en meşru ve haklı mücadelesini vermektedir. Bu mücadeleye düşmanlık kimseye bir şey kazandırmayacaktır. Halkımız Partisi, Cephesi ve Ordusuyla bağımsızlık ve özgürlük için mücadelesini sürdürmekte kararlıdır. Bu mücadeleyi geriletmeye ve Kürdistanlı emekçilerin sundukları desteği önlemeye, bu saldırı ve komploların sahiplerinin gücü yetmeyecektir.

Alman yönetiminin gaspetmek istediği para mazlum bir halkın emeği ve alınteridir. Bu paranın, sahiplerine derhal teslim edilmemesi halinde, halkımız kendi değerlerine sahip çıkmayı bilecektir. Bu durumda kendisinden gasp edileni yeniden kazanmak için mücadele etmek halkımızın en meşru hakkıdır. Kürdistan halkı bu hakkını sonuna kadar kullanacaktır.

Vatanı kocaman bir zindana çevrilen bir halkın köleliğine gözlerini kapatanların özgürlük aşığı kesilerek ve "özgürlüğü kısıtlananları kurtarma operasyonları" düzenlemeleri özgürlükle alay etmektir. Oysa özgürlüğü zorla elinden alınan Kürdistan halkının çağın en vahşi sömürgeciliği altında tutulmasında Alman yönetiminin sunduğu desteğin payı büyüktür.

Halkımızın engin desteğine sahip ve dünya halklarının ilgi ve sempatisini kazanan ulusal kurtuluş hareketimizi farklı göstermek isteyenlerin ve onun önder gücünü "terörist" olarak damgalamaya çalışanların komploları fiyasko ile sonuçlanacaktır. CIA, MİT ve SÄPO düzenlediği İsveç komplosunun uğradığı akibeti, BND, MAD ve MİT'in ortaklaşa giriştikleri saldırı ve komploların da akibeti olacaktır. Alman yönetimi Isveç komplosunun akibetinden ders çıkarmalı.

— Yaşasın Kürdistan halkının Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!
— Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği, emperyalizm ve onun her türlü destekçileri!
— Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik her türlü saldırı ve komplolar yenilgiye mahkumdur!

ERNK Avrupa Temsilciliği
2 Ağustos 1987

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

2) PKK ÖNDERLİĞİNE BAĞLILIK VE KANITLANAN PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ

Bugün, sadece Partimiz ve halkımız tarihinde değil, diğer halkların tarihinde de saygı duyulması gereken önderler, yani otoriteler vardır. Bu nedenle bir üyemiz, bir taraftarımız kanıtlanmış bir önderliğe bağlı yaşamayı kendisi için vazgeçilmez bir özellik olarak görmeli ve birçok şeye bu temelde yaklaşmalıdır. Gerekirse birçok şeyden bile kendisini mahrum eder ve hatta ölümü göze alır, ama bu soylu değerlere bağlı kalmasını ve onlar için yaşamasını becerir. Bunu ise bir insan için vazgeçilmez olan sorumluluk duygusunda, ahlakında ve her türlü yaşamsal eylemliliğinde sergiler. İşte önderliğe bağlı yaşamanın anlamı bu noktada düğümlenmektedir. Haklı olduğuna inanılan ve halkın çıkarlarının seçkin bir temsilcisi olan bir önderliğe bağlılık da ancak bu temelde gelişir. Bizde çok alışılmıştır: Çeşitli putlara tapma ile, önderliğe bağlılık aynı görülür. Yani önderliğe bağlılığı bir puta taptığı düzeyde ele alır. Ama böylesi bir bağlılığın hiçbir şey kurtarmayacağı, insanın yaşamını bile ilerletmeyeceği açık bir gerçektir. İşte böylesi bir tapınmanın yerine Partiye ve Parti Önderliğine gerçek anlamda bir bağlılık geçirilmek zorundadır.

Parti ve Parti Önderliğine bağlılık, büyük bir ustalıkla yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Sürekli bir biçimde hep "inanıyordum, sanıyordum" demekle ve yabancılıkları ortaya koymakla, bu bağlılığın gerekleri yerine getirilemez. Biz, Parti Önderliğinin halkımız açısından son derece hayati bir önemde olduğunu belirttik. İşte, Partimizin Önderliğine bağlılığın korunması son derece önemli ve hayati bir sorundur. Fakat militanlarımız Parti Önderliğine bağlılığı çok yetersiz bir şekilde uygulamaktadırlar. Önderliğe bağlılığı, "yaşasın Parti Önderliği" sloganını atmak veya yazmak olarak kavramaktadırlar. Bu ise, militanlarımızın bu konuda ne kadar geri bir durumu yaşadıklarını göstermektedir. Halbuki, sürekli bir şekilde yaptığımız çağrılarda, Önderliğe bağlı bir yaşamı tutturmalarının gereği üzerinde durduk. Önderliğe gerçek bağlılığınsa, ancak emir ve talimatlarını uygulamak olduğunu belirttik. Bütün bu değerlendirmelerimize rağmen, karşımıza çıkan ne oldu? Militanlarımızın Önderliğe bağlılığı yüzeysel ele aldıkları, bir türlü derinleşemedikleri ve bazı slogansal sözleri ifade etmekle kendilerini sınırladıklarını gördük.

Bir örnekle gerçek bağlılığın nasıl olması gerektiği konusunu açmak istiyoruz. Bilindiği gibi, tasfiyeci bir öge, bir grup arkadaşımızın önünde, "Burada benim sözüm geçerlidir, Önderliğin değil" der. Ama hiçbir arkadaş çıkıp da, buna karşı doğruyu ortaya koymaz. İşte, kadronun duyarsızlığına, düşkünlüğüne ve sorumsuzluğuna bir örnektir bu. Fakat, bundan sonra aynı arkadaşlarımız, "Yaşasın Parti Önderliği" sloganını atmaktadırlar. Bu tür bir bağlılıktan nefret ettiğimizi defalarca belirttik. Böylesi bir tavrın basit ve kabul edilmez olduğu açıktır. Siyasal bir önderliğe bağlı olarak çalışmanın böyle olamayacağını belirtmeye bile gerek yoktur. Önderliğe bağlılıktan anlaşılması gereken, çizgi devrimciliğinin gereklerini yerine getirmektir. Arkadaşların çizgide derinleşmeleri ve çizginin yetkin uygulayıcıları haline gelebilmeleri için her türlü desteğimizi sunduk. Fakat yakın dönemdeki gelişmeler gösterdi ki başta ileri düzeydeki ögelerimiz olmak üzere, birçok militan bu konuda gerçekten yürekler acısı bir durumu yaşıyor. Arkadaşların böylesi bir durumdan kurtulmaları için, yoğun bir destek verdik. Aylarca süren konuşmalardan tutalım da çok çeşitli yardımlara varana kadar yoğun bir desteğimiz olmasına rağmen, karşımıza yine böylesi özelliklerle çıkmaktadırlar. Arkadaşların gelişip güçlenmeleri için en geniş görev ve yetkilerle bile donanmalarını sağladık. Tabii, kişi Önderliğe bağlı yaşamanın gereklerini yerine getirmezse, ortaya çıkacak sonuç bu olacaktır.

Arkadaşlarımızın gerçekten bir önder düzeyine çıkabilmeleri için, her türlü desteği sunmanın yanısıra, doğru yolu da ortaya koyduk. Buna rağmen, arkadaşlarımız görev ve yetkileri üzerinde yeterince yoğunlaşamamakta ve az bir ilgiyle sahip çıkmaktadırlar. Hatta birçoğu nasıl görevlerinden alıkonulmuş, dıştalanmış olduğunu gözyaşı dökerek bize kadar iletiyor. Devrimci yaşamın böyle ilerletilemeyeceği çok açıktır. Arkadaşlar, adeta bir şikayet kutusu gibi bu tür şeyleri bize ileteceklerine, görev ve yetkilerine sahip çıkmalıdırlar. Görev ve yetki, kişinin namusu ve onurudur. Eğer kişi bunlara sahip çıkmıyor ve korumuyorsa, o birçok şeyi, en başta da insanlığını yitirmiştir.

Bugün kapsamlı bir değerlendirmeye kavuşturmak istediğimiz önderlik sorunumuzun en önemli hususu; bütün bir asırı etkileyecek bir gücü ve egemen düşünce tarzını ortaya çıkarmak; bunu güncel yaşama hükmedecek, taktik ve teknik biçimlerle birleştirmektir. Bütün bunları gerçekleştirmeye bizim şiddetli bir ihtiyacımız vardır. Birçok sahte biçimlerin ortalıkta dolaştığı bir ortamda, bütün bunları gerçekleştirmek, ancak büyük bir mücadeleyi yürütmekle mümkün olur. Bu mücadele ise, yürütüldüğü her alanda karşıtların durumuna göre ya şiddetli, ya da yavaş olur. Eğer soruna büyük bir çatışma olayı olarak yaklaşacaksak, sahte olanla gerçek olan arasındaki ayırım ve taraf olmamız gerekenle, karşı çıkmamız gereken arasındaki zıtlık ölçüsünde önderlik olayına yaklaşmamız, bilimsel bir yöntemdir.

PKK olayı, aynı zamanda Kürdistan tarihinden gelen boşluğu dolduran ve bunun her alandaki temsilini yapan bir olaydır. Bugün herkes bu bayrak altında yer almak ve yaşamını bu şekilde sürdürmek ve bu temelde düşmana karşı savaşmak durumundadır. Zaten biz böylesi bir gelişmeyi yaratmak için, her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Eğer biz böylesine tarihsel bir ihtiyacın gerekliliğine inanmasaydık ve bunun için yoğun bir çaba harcamasaydık, değil halkımızın en seçkin ögelerini bir araya getirmek, iki kişiyi bile birleştiremezdik. Bunun için amacın büyüklüğünden, çabanın soyluluğundan bahsediyoruz. PKK olayının anlamı da budur. Böylesi bir büyüklük için gerçekten ne kadar ser veriliyor? Bunu ayırdedebilmek için pratiğe bakmak, sahteliklerle gerçeği birbirinden ayırdedebilmek için, mutlaka pratiğin nasıl yürütüldüğünü değerlendirmek gerekir. Bu konularda gerçekten her biri abideleştirilmesi gereken şehitlerimiz ve zindan direnişçilerimiz vardır. Bunların yanısıra, hainlerin kimler olduğu da biliniyor. Fakat, arkadaşlarımız bazen neyi temel almaları gerektiğini karıştırmaktadırlar. Örneğin bir bozguncu, bir düşkün, bir kariyerist ve ruhunu bir türlü devrimciliğe yakıştırmamış birisi arkadaşlar üzerinde rahatlıkla yönetimde kalabiliyor. Arkadaşlar ise, bu durumu sanki yüzyılların köleliğini yaşıyorlarmışçasına kabul ediyorlar. Burada önemli olan temel alınması gerekenlerle, karşı çıkılması gereken değerleri karıştırmamaktır.

Biz, PKK Önderliğinin yaratılmasında şehitlerimizin ve tutuklu yoldaşlarımızın rollerinin büyük olduğunu defalarca belirttik. Arkadaşların havayı bile tenefüs ederken, bu değerlere bağlılıklarını korumaları gerektiğini, bununsa gerçek önderler düzeyine gelebilmek için zorunlu olduğunu net bir şekilde izah ettik. Bugün yaşanan gerçekliğimize baktığımızda tam ters bir durumu görmekteyiz. Önderliğe bağlı yaşamdan anlaşılması gereken, en başta şehitlerimizin ve tutuklu yoldaşların anılarına ve direnişlerine karşı sorumluluk duyulmasıdır. Şehitlerimizin ve zindan direnişçilerimizin her bir atılımı, tarihimizin yüzyıllardır devam eden başaşağı gidişini durduran atılımlardır. Bütün bu gerçeklik ise, pratikte kendisini kanıtlamıştır. Ve halen halkımızın yoğun bir şekilde bağlı olduğu ve kendi desteği ile de kanıtladığı bir gerçektir bu. İşte bu nedenden dolayı, PKK Önderliğinin her alanda kanıtlanmış bir gerçeklik olduğunu söylüyoruz. Bunu, PKK Önderliğini resmen ve fiilen biz temsil ettiğimizden dolayı belirtmiyoruz. Gerçekten, PKK'nin önderliksel doğuşu, Kürdistan tarihinin en bilinçli, en fedakar ve en cesaretli bir doğuşu olduğu için belirtiyoruz. Başlangıçta düşman bile, bizim ilk çıkışımızın bu derece gelişeceğini ve milyonları kucaklayan bir önderlik haline geleceğimizi tahmin etmemiştir. Daha ilk sözcükleri söylemeye başladığımız bir dönemde düşmanın bize biçtiği ömür çok kısa süreliydi. Bilindiği gibi, bir yığın engel ve komployu aşarak, bugünkü düzeyimizi tutturduk. Böylesi bir gelişme düzeyini tutturabilmemizin en önemli nedeni veya bu gelişmeleri ortaya çıkaran değerlerimiz şehit ve tutuklu yoldaşlarımızın direnişidir. Yaşayanlar olarak bizim yaptığımız bu yoldaşlarımızın direnişlerinin temsilini en iyi bir şekilde yapmaktır. Bu direnişler olmadan, bizim herhangi bir gelişme yaratmamız ve herhangi bir değer ortaya çıkarmamız da mümkün olamazdı. *"Bu hareketin ilk şehitleri ve ilk tutuklamalar gerek mücadelenin başlangıçtaki mayalanması, gerekse daha sonraki gelişmesi üzerinde bir etki bırakır. Tarihi bir anlamı olan hareketler ilk şehitleriyle birlikte anılırlar. Düşmanın her türlü gerici geleneklere ve toplumu çepeçevre kuşatan siyasi gücüne dayanarak egemen olduğu bir ortamda, bir fikir ve inanç alanı olarak doğan bir harekette, daha güçlü politik bir hareket haline gelmeden şehit düşenler, o mücadelenin ciddiyeti ve büyüklüğünün birer simgesi haline gelirler. Aynı zamanda ilk şehitler fikrin dönülmezliğinin ve bir döneklik olmadıkça maddi bir güç haline gelmesinin en temel taşları, dökülen kan daha sonra maddi bir eser haline gelmenin hayat suyudur."* (Konferans konuşmalarından, Abdullah Öcalan)

İster içten, isterse de dıştan olsun, bazıları PKK önderlik gerçeğini ve bunun dayandığı temelleri kabul etmeyebilirler. Bu fazla bir sorun teşkil etmemektedir. Eğer Sezar'ın hakkı Sezar'a verilecekse, Kürdistan'da önderlik olayı, bugün PKK Önderliği biçiminde kazanılmıştır. Kazanılan bu önderliği, ne şu veya bu hainin boş çabaları, ne de şu veya bu diplomasi oyununun gücü engellemeye ve durdurmaya yetebilir. Yani hiçbir komplo ve manevra ispatlanmış bu önderliği ortadan kaldıramaz. En zalim bir yönetime karşı, en az donanımla karşı çıkan ve bu temelde halkın birliğini sağlayan bir önderlik öyle kolay kolay tarih sahnesinden silinemez; ve tarihin bu güçlerin hakimiyeti altındaki gelişmesi durdurulamaz. Bu anlamda, mevcut sahte önderliklere hiç olmazsa bu tarihi gerçekler karşısında yeniden kendilerini gözden geçirmelerini, dönüp durumlarına bir bakmalarını ve gerçek önderliğin neresinde olduklarını görmelerini ve buna göre eğer güçleri varsa gerçek önderliğe soyunmalarını; yok eğer bu gücü kendilerinde görmüyorlarsa saygılı olmalarını salık veriyoruz. Ama ille de mevcut durumlarını devam ettirmek istiyorlarsa; bu zıtlığın doğasına uygun acımasız bir çatışmayı da kabul etmeleri gerekir. Bugün var olan önderlik gerçeğimiz bu durumdadır. Bu konuda içerisine girilebilecek hiçbir oyun ve gerçek önderliğin konumuna ters bir durum, onları halkımızın affetmez kininden kurtarmaya yetmeyecektir. Bu durumda yapılması gereken mevcut gerçekliğin, eğer bazılarında, söylendiği kadar yaşamsal bir öz varsa, sağlıklı bir ilişki temelinde temsil edilmeli ve her yönüyle yaşanmalıdır. PKK hareketi şimdiye kadar olduğu gibi, hatta bundan daha da kararlı bir şekilde bundan sonra da gerek kendi içinde, gerekse dışa karşı halk önderliğinin bütün gereklerini uygulayacaktır. Başta düşmanı altetmek, arada kalanları ve devrimciliği götürmek gücünde olmayanları çok çeşitli yöntemlerle halka özgü savaşıma çekmek için, bunu kararlılıkla yürütecektir. Hemen belirtelim; çokça karşılaştığımız ne gözyaşı, ne duygusallık ve ne de acıma gibi duygular fazla bir rol oynayabilecektir. Bu aynı zamanda bilimsel sosyalizmin kendi gerçekliğimize de uygulanmasıdır. Ancak böylesi bir doğrultuyu temel alarak savaşı yürütebilir ve bunun sonucunda ulaşmamız gereken zaferi kazanabiliriz.

Hareketimiz, gelinen aşamada artık topluma sahip çıkabilecek ve komuta edebilecek bir düzeye ulaşmıştır. Bu anlamda Hareketimiz, düşmanın karşısında savaşabilecek gücü kendisinde bulabilmelidir. Böylesi bir fırsatı bütün arkadaşlara da tanıyoruz. Arkadaşların içinden geldiği sınıf, aşiret vb. özellikleri ne olursa olsun bu hakkı herkese veriyoruz. İnsanın son derece özgür bir temelde derinleşebileceği, gelişebileceği ve ilerleyebileceği bir ortamda, öyle altından kalkılamayacak görevler de yoktur. Her arkadaşa kaldırabileceği kadar görev verilecektir. Yani hiçbir arkadaş öyle kaldıramayacağı görevler altına sokulmamaktadır. Hatta, görevleri konusunda her arkadaşla geniş tartışmalar da yürütülebilinir. Birçok arkadaş birlikleri yönetme gücünü kendisinde görüyor. Bu arkadaşlar ne kadar genç ve tecrübesiz olurlarsa olsunlar, böylesi bir hakkı onlara da verelim diyoruz. Belki başlangıçta kötü de yapabilirler, ama zamanla yürekten inandıkları ve katıldıkları davanın gerçek başarısını sağlarlar. Aslında baştan beri önderlik anlayışımızın bir yönü de bu tarzda işlemektedir. Şimdi herkes büyük bir yiğitliğin, cesaretin ve bir bütün olarak öncülük görevlerini yerine getirebilir mi, getiremez mi? İşte, bu pratikte karşılığını bulabilecek bir sorunudur.

Bugün partimiz PKK içerisinde işleri komutanlık düzeyinde ele alabilecek ve doğru çözümlere ulaşabilecek ögelerimiz de vardır. Yine işleri sıradan bir üyelik veya sempatizanlık düzeyinde ele almak isteyen arkadaşlarımız da vardır. Bütün bunlar bir şeyler yapabileceğimizi ortaya koymaktadır. Kişiler eğer dürüst iseler, mücadelemizin bu aşamasında mutlaka bir şeyler yapabilirler. Açık belirtelim, sap ile samanın birbirine karıştırılmasına veya arabanın atın önüne koşulmasına kesinlikle müsaade etmeyeceğiz. Bütün gücümüzle, faaliyetlerin güçlü bir temelde yürütülmesi için gerekli olan her türlü imkanı geliştirecek ve bu temelde işleri ilerleteceğiz. Hareketimizin yarattığı muazzam etkiden yararlanan dışımızdaki birçok güç, bugün adeta faşist cuntaya karşı kafa tutmakta ve bu ortamdan yararlanarak birer birer muhalefet etmekte veya en azından cuntayı eleştirme gücünü göstermektedirler. Bununla söylemek istediğimiz; birçok çevrenin hızla toplumun önderliğine soyunduğu ve böylesi bir girişimi de, ancak Partimizin gelişen direnişi ve kanıtlanan önderliğinin yarattığı gelişmeler temelinde yaptıklarıdır. Hatta İslamcı kesimlere varana kadar, birçok çevrede bahsettiğimiz türde çıkışlar görülmektedir. Hatta bazıları bugün "din eşittir siyaset" diyerek, faşist rejime karşı çıkmakta veya muhalefet etmektedirler. İşte, bu kesimlerin gösterdiği atılganlığı kanıtlanmış bir önderliğe ve çağımızın en yaratıcı bilimsel ideolojisi olan Marksizm-Leninizme dayanan önderlerimiz neden yerine getirmesinler? Böylesi bir önderliği durdurabilecek herhangi bir engelin daha henüz bilim tarafından keşfedilmediğini, sanıyoruz belirtmeye bile gerek yoktur.

PKK Önderliğinin bu kadar kanıtlanmış gerçekliğine rağmen, niye hala bu gerçeklik içerisinde kendimizi oturtmada zorluk çekiyoruz? Önderlik konusunda mevcut sorunlar neden bu kadar fazladır; gerçek bir önder gibi neden savaşılmamaktadır? Dikkat edelim, Parti pratiğimizde tehlikeli önderlikler boy vermeye başladı. Uygulanması gerekenler net olmasına rağmen, pratikte ciddi hata ve hatta eskiyi hortlatma örnekleri ortaya çıktı. Şimdi bu, halen önemini koruyan bir sorun durumundadır. Siyasal önderlik, hele Kürdistan halkı için bahsediliyorsa üzerinde daha da ciddi durulması gereken bir sorundur. Bu konuda da sayısız örnek verebiliriz. Hatta her günkü yaşamımız bu konuda bir yığın örnekle doludur. Dünya

halklarına bakıyoruz, bu konuda kurallarını, kaidelerini koymuşlar; birbirlerini karşılama törenlerinden tutalım da, konuşma üsluplarından diplomasi kurallarına varana kadar hemen her konuda kaidelerini geliştirmişlerdir. Bizim durumumuza baktığımızda, bu örneklerden kat kat üstün bir gerçekliği yaşamamızın vazgeçilmez olması gerektiği çok açık bir şekilde olmasına rağmen, yaşananlar adeta bu gerçeklikle bir tezatı oluşturmaktadır.

Parti içerisinde gerçek önderler düzeyine ulaşmada eğitimsizliğin, tecrübesizliğin etkileri olsa da; esas olarak büyük görev adamı olamama, bunun gerektirdiği açılımı bir türlü kendisinde sağlayamama, bunların yerine eskiyi yaşamadır. Bizde parti oluşturmanın ve örgütlenmenin yeni olması, mevcut militan gücümüzün eski düzenle kopuşu yaşamamaları, yeniye gözlerini dikmemeleri sahte önderlik anlayışlarının hortlamasını adeta kamçılamaktadır. Fakat anlaşılmayacak ve nitekim böyle de olan ciddi bir devrimci önderliğin bunları ezip gerçekten büyük ve yüce bir kişiliğe erişememesidir. Halbuki ciddi bir devrimci önderlik —eğer gerçekten davasında ciddi ise, ister en üst kademede, isterse de en alt kademede olsun— bu tür hafiflikler içerisine düşmez. Ve bu türden gelişmelere göz yummaz ve her ne pahasına olursa olsun yücelmeyi ve büyümeyi gerçekleştirir.

Şimdi, bu türden sahteliklerin neden ortaya çıktığı ve nasıl geliştiği konusu üzerinde durmak istiyoruz. Biz tarih sahnesine yeni çıktığımızda gerçekten olağanüstü zayıflıklarımız vardı. Başlangıçta, bir kişiye laf söylemek, ona bir iş yaptırmak için gerçekten büyük bir uğraş verdik. Fakat, bugün militanlarımız işlerine geldiği kadar faaliyet yürütüyorlar. Bir anlamda bu durumu normal karşılıyoruz. Herkes büyük dava arkadaşlığını yürütemez. Ama bu böyledir diye, önderliğe ters tavırları, değişik irade ve önderlikleri dayatmayı asla haklı göstermenin bir gerekçesi olarak kullanılamaz. Bu tür tutumlarda ısrarlı davranmak, bir türlü doğruya ulaşmamak büyük bir tehlikeyi de yaşamaktır. Evet, bu tür özellikleri olanların yeteneği ve gücü ne olursa olsun, kaçınılmaz olarak yapımızdan tasfiye edilmesi gerekmektedir.

Bugün, faşist düşman, Partimizin Önderliği üzerinde uzun tartışmalar yürütmektedir. Bu Önderliği karalamak için, bugün daha sistemli bir karalama kampanyası geliştirmektedir. Yine, sahte "sol" maskeli güçler de çeşitli entrikalara başvurarak, Önderliği tasfiye çabalarından vazgeçmiyorlar. Bütün bu hususlar iyi bilindiğinden ve biz de üzerinde çok açık bir şekilde durduğumuzdan dolayı yeniden uzun uzun izah etmeyeceğiz.

Bizde önderliğin, kaide ve kurallarına göre yürütülememesinin nedenleri üzerinde durmak ve bu konularda nelerin yapılması gerektiğini açmak gerekiyor. Geçmişte bu konuda kötü örnek sergileyenlere, bu işe sürüklenenlere ve bu işe kendisini biraz da olsa meyilli görenlere biz de yardımcı olduk. Bunlardan bazıları kendileri de biraz çaba harcadılar. Ama bazıları, bugün fırsat düştüğünde, birazcık da olsa kendilerini konuşturma imkanı bulduklarında içerisine girdikleri durum yürekler acısıdır. Önderlik konusundaki düşünceyi, gelişmeyi ve yine bu konuda gerçekten iliklerine kadar bağlı olmaları gereken birçok değeri unutuyorlar. Adeta "ben bildiklerimi okurum!" dercesine aileden, çevreden, yine şurdan-burdan aldıkları ne kadar özellikleri varsa yaşatmaktadırlar. Bütün bunlar, çok basit bir hafifliğin ürünü ve önderlik kavgasında çok geri biçimlerdir. Hatta, önderlik olayını sıradan bir komedi olayı olarak ele almadır. Tabii bu hafifliği sürdürürken çok ciddi bir olay olan önderlikle uğraşmaktadırlar. Hem de bunu bizim çok büyük emeklerle inşa ettiğimiz ve bugün halkımıza en değerli bir armağan olarak sunduğumuz bir olgu üzerinde yapıyorlar. Düşüncede Partimizin büyüklüğü üzerine yazıp-çiziyorlar. Yani Partimiz üzerinde kendilerini büyük göstermeye gelince, bunu da çok sıkı bir biçimde yapıyorlar. Biz bile bu hareketi geliştirirken belli bir üslubu ve belli bir gözlemi temsil etmeye büyük özen gösterdik. Halen var olan yeteneklerimizi Partimizin ve halkımızın hizmetine en eksiksiz bir şekilde sunmak ve bu uğurda kullanmak için bir çalışma üslubu, bir yaşam tarzı ve ahlakı geliştirmekteyiz. Yine, bir insana yaklaşımımızın, onunla diyalogu geliştirmemizin temeline, onun gelişmesi için ne yapılması gerekiyorsa onu oturttuk. Ama, buna karşın Partinin gücü ve yoğun bir desteğiyle belli bir düzeye ulaşan birçok arkadaş, hemen fırsat bulduğunda bireysel yetişme tarzını, ruhsal ihtiyaçlarını hızla bir kişiliğe dönüştürüyor; ve kendisini bir kötülük kaynağı olarak ortaya atıyor. Bu tavırdaki cesarete, sınır tanımayan tutuma gerçekten biz de şaşırıyoruz. Örneğin, biz bir kişiye yaklaşırken, onu doğru bir temelde ele alır, onda ilgi ve istek uyandırır, giderek dönüşüm sağlatırken, gerçekten doğruların büyük gücüne, yani onun reddedemeyeceği, benimseyeceği ve mutlaka kabul edeceği ölçülere dayanırız. PKK'de belirleyici olan doğru düşüncenin doğru bir temelde kavratılmasıdır. Bu, tamamen şunun veya bunun söylediği biçimde değil, yapılması ve söylenmesi gereken doğruların büyük gücüne dayanılarak gerçekleştirilmektedir. Bu konuda gerçeklerin daha iyi kavranması için büyük direniş şehitlerimizin anılarını hatırlatmakla yetineceğiz. Bunlar büyük bir düşüncenin aktarılmasının adeta köprüleri oldular. Bunu gerektiğinde kendilerini ateşe atarak, gerektiğinde ölüm oruçlarına giderek, gerektiğinde düşman mevzisinin üzerine yürüyerek, gerektiğinde bombanın pimini kendinde çekerek ve gerektiğinde bir deri bir kemik kalarak yaptılar. Bu da doğru düşüncenin halka kavratılmasının büyük ve vazgeçilmez bir yöntemidir. Bunu, yoldaşlarımız kendilerini direnişin hamuru, aracı-gereci haline getirerek doğru önderliğin nasıl olması gerektiğini kanıtlayarak yürüttüler. Şimdi biz bu örneklerin temsilini yapmaktayız. Hem bu sürecin yaratılmasında ve hem de bunun Partiye mal edilmesinde, büyük bir yaratıcılık ve büyük bir güçle uygulanmasında belirleyici bir rolümüz vardır. Şimdi bunu anlamak ve gereklerine göre çalışmak hiç de zor değildir. Biz böylesi bir çalışmanın zor olmadığına inanmakla birlikte, gerçekleştirilebileceğini de kanıtladık. Sanıyoruz birçok arkadaş da bunu böyle görmekte ve kabul etmektedir. Fakat, yine küçümsenmeyecek sayıda arkadaş da bunu böyle anlama yerine, tam tersine tehlikeli biçimlere büründürme gafletine girdi. İşte, bizi düşündüren bu ögelerin bu duruma nasıl girdikleridir. Bunu ille bu ögeleri cezalandırmak için söylemiyoruz. Aslında her biri daha büyük uygulamaları da hakketmişlerdir. Açık ki, sorunun kendisi bu değildir. Bu kadar gerçekliğe rağmen, bu ögeler bir yığın kurnazlık örneklerini ve entrikayı nasıl, neye dayanarak sergilediler? Tabii, bu ögeler tarihimizin bu anında, ordu kuruluşuna yöneldiğimiz bir dönemde ordu bozanlar olarak ortaya çıktılar. İşte, lümpenliğin yeniden üretimi, bir yığın sahte önderliğin ortaya çıkışı böyle olmaktadır. Yine, bu durumlarıyla bilerek veya bilmeyerek olsun düşmanın Partimize dayattığı ve Partimiz içinde geliştirmek istediği, halka ve insanlığa yabancı olan birçok özelliğin gelişmesine zemin hazırlamakta ve adeta buna hizmet etmektedirler. Halbuki bir savaş örgütü olan Partimizin son derece belirgin özellikleri var ve bunlar öyle görülemeyecek, yaşanamayacak kadar sır olan özellikler de değildir.

İçerisinde yaşadığımız gün, eyleme geçme ve bu temelde halkımızın tarihi atılımını gerçekleştirme günüdür. Halkların en büyük zorlukları yaşadığı dönemlerde halkın en büyük kahramanlıkları da ortaya çıkar. Eğer çıkmıyorsa bilinmelidir ki, o halkın başında çok soysuz türedi kişiler bulunmaktadır. Gerçek anlamda halkın çıkarını esas alanlar ortaya çıkmışsa, bunlar zor ve karanlık günlerde, eğer dağların doruklarındaysalar onları sağlıklı bir şekilde düze indirmesini; eğer vadilerdeyseler onları sağlıklı bir biçimde zirvelere çıkarmayı; yine uçurumun kenarındaysalar onları yuvarlanmadan dönemeçten geçirmeyi başarırlar. Böylesi önderler her halkın tarihinde ortaya çıkmıştır. Bu gerçeği biz kendi deneyimimizden de görmekteyiz. Yoğun bir imkansızlık ortamında mücadelemizi bugüne kadar getirebildik. Bugün her Parti militanımız ve hatta sempatizanlarımız için bile çeşitli biçimlerde görev yürütme olanakları mevcuttur. Kendi tecrübemize dayanarak, sizlerin de önderlik konumunuzu ilerletebileceğinize ve bunu sürekli bir şekilde geliştirebileceğinize inanıyoruz. Günümüzde hem eylem imkanları ve hem de yürütme gücü artmıştır. Bugün, her arkadaş gittiği yerde başkaları tarafından dinlenmekte ve büyük bir saygı görmektedir. Geçmişte, durum hiç de böyle değildi. Gittiğimiz yerlerde bırakalım böyle karşılanmak, fazlasıyla dikkate bile alınmıyorduk. Ulaştığımız seviye, işlerin ne kadar ilerlemiş olduğunu, ne kadar elverişli koşullara sahip olduğumuzu ve varılan büyük bir aşamayı göstermektedir. Bu koşullar iyi bir şekilde kullanılabilirse, son derece önemli gelişmeler sağlanabilir ve bugün ihtiyacımız olan önderleşme görevi başarı ile tamamlanabilir.

Kanıtlanan bir önderliği temsil etmek ve bu önderliğe bağlı bir yaşamı sürekli bir şekilde ilerletmek, mevcut durumda kolaylıkla gerçekleştirilecek bir görevdir. Ama görülen ve yaşanan durum bu konuda önemli zorlukları yaşadığımızı göstermektedir. Önderleşme önünde gerek sınıfsal, toplumsal özellikler, gerekse de militanlarımızın bu özellikleri aşamamaları, en ciddi engel olarak karşımıza çıkmaktadır. Parti saflarımıza, Kürdistan'ın çeşitli kesimlerinden ögeler gelmektedir. Bunlar, özelliklerini saflarımıza da taşırmaktadırlar. İşte, bütün bu özellikler önderleşmeyi tıkayan en ciddi engeller olarak karşımıza çıkmaktadır. Militanlarımızın daha güçlü önderler haline gelebilmeleri için, gerek toplumsal, gerekse de militanlarımızın kendilerinden kaynaklanan yetersizlikler üzerinde de durmak gerekmektedir.

3) ÖNDERLEŞMEYİ ENGELLEYEN OBJEKTİF VE SUBJEKTİF ETKENLER

PKK önderlik gerçeğini tanımak ve bunun tam temsilini yapmak, en önemli sorunlarımızdan biridir. PKK önderlik gerçeğinin hangi tarihsel koşullarda şekillendiğini ve geliştiğini izah ettik. İşte, bu gelişimin kavranamaması ve temsilinin yapılamaması önemli hataların kaynağı durumundadır. Partiye yürekten bağlı dürüst militanlarımızın, bütün bunları kavramada ve uygulamada başarılı olmamaları için hiçbir engel yoktur. Yine, bu görevin yerine getirilmesi sadece bizim değil, militanlık görevleri ile çelişmemek için arkadaşların da önem vermesi gereken bir husustur. PKK, halkımızın tarihinin yeniden yaratılmasının görkemli bir gücü olarak bazı tarihsel temelleri felsefe, ahlak vb.'lerini temel aldığı gibi, günümüzde de bazı değerleri esas, bazılarını ise karşısına almakta ve bunlarla savaşmaktadır. Böylesi bir mücadele, PKK'nin var olması için vazgeçilmez bir özelliktir. Bu olmadan gelişmemiz ve yetkin bir önderliğe ulaşabilmemiz mümkün değildir.

Bilindiği gibi, halkımız yüzyıllardır sömürgeci egemenlik altında kural ve kaideden koparılmış, köle gibi çalıştırılan; bazen ajan, bazen işbirlikçi olarak ortaya sürülen; emeğinden, toprağından istifade edilen bir durumu yaşamaktadır. Bu nedenden dolayı, bizde kurallar bir türlü anlaşılmak istenmez. Halbuki politikanın kendisine has kuralları vardır. Ne genel politik gelişmelerden ve ne de sosyalizmden nasibimizi fazlası ile almış değiliz. Halkımız öyle bir duruma getirilmiştir ki, "ne de olsa bize hakim olan kuralsızlıktır" diyerek, insanlığın son derece geliştirici olan özelliklerini anlamak istemez. Ama bilindiği gibi, PKK hareketi bütün bu olumsuz gidişi durdurmak isteyen bir çıkışın adıdır. Tarihin sayfalarını ve güncel durumu araladığımızda böyle bir örneğe başka bir halkın şahsında rastlamamaktayız. Hatta, ilk toplumsal örgütlenme deneyi olan klan ve kabilelerin bile kendisine has özellikleri vardır. Ama bizde öyle bir durum yaratılmış ki, toplumsal yapımız normal gelişme kanunlarının dışına itildiğinden esaret kanunları bile bize olumsuz yönleriyle yansımıştır. Bu anlamda, örgüt kanunları karşısında muazzam duyarsızlık kendisini göstermekte ve bir türlü bu olumsuz yapı da aşılamamaktadır.

İlk dinler ortaya çıktığında ilkelerini çok yalın bir şekilde ortaya koyarlar. Eğer, dinin kurallarına uyulursa mümin, uyulmazsa kafir olunur. Değişik toplumlarda ise, bu tür örneklere değişik adlar verildi. Sosyalizmse bunu daha uygar bir hale getirdi: Karşısına çıkanlara sınıf düşmanları, sınıf düşmanlarının içteki uzantılarına ise, oportünist dedi. Yani, sosyalizmin de kendisine has kanunları vardır. Kısaca, insan toplumunun çok değişik gelişme evrelerinde ortaya çıkan kurallı yaşamı biz de benimsemek zorundayız. Elbette bize hakim olması gereken kaide ve kurallar, devrim örgütlerine hakim olan kaide ve kurallardır. Militanlarımız bunların içinde yaşıyor. Önemli oranda bunlara uyuyor; ama bunu tam yeterlilikle ve olgunlukla yerine getirmiyorlar. Özellikle de yaratıcı ve usta bir şekilde yapmamaktadırlar. Şimdi böylesi bir tutumu kasıtlı olarak sürdürdüklerini söylemiyoruz, ama bu eğitim, tecrübe ve öğrenmeyle mutlaka yetkinleştirilmesi gereken bir hususu oluşturmaktadır. Günkü, kuralsız bir ortamda hain-fesatçı ve bozguncu çok iş yapar. Buna karşı, kuralların bütünlüğünü uygulayan bir devrimcilik, bunların zararlarını asgariye indirdiği gibi, doğruları hakim kılar ve gelişmeleri normal seviyesinde ilerletir. O halde PKK'nin kurallarını, tüzükte ifade edildiği gibi biçimsel değil, özsel gelişimini esas almak zorundayız.

PKK, yeniden çıkış olayıdır. Bu tanımı geliştirmenin nedeni; Kemalizmin, ağalığın, aşiret kültürünün, köylülüğün, esnaflığın vb. daha birçok gücün etkisini taşıyan kişiliğin, hatta bizi bile işlemez kılmak için çıkardığı sesleri kesmek içindir. Esas olarak dinlenmesi gereken ses; örgütün ve halkın sesidir. Uygarlığın gelişimine, normal insani yollarla katılmak ve saptırılmış, çığırından çıkarılmış olan toplumsal irademizi yine doğru bir temelde yoluna koymak istiyoruz. Bu açıdan da toplumun öncüsü olarak kendimizi yetkinleştiriyor ve biçimlendiriyoruz. Ne pahasına olursa olsun kaide ve kuralları uygulamak ve geliştirmek öncünün görevidir. Böylesi bir görevin yerine getirilmesi, gerçek yiğitlik ve erdemliliktir. Bundan başka yiğitlik ve erdemlilik özellikleri yoktur. Kişinin kendisine sevdanlanmaması, "şu veya bu özelliğim" diyerek kendi kendisini aldatmaması büyük bir önem taşımaktadır. Kaldı ki, böylesi bir tavır kişiye en ufak bir şey de kazandırmaz. Bu gerek Parti ortamında, gerek Kürdistan halkı için, gerekse de genelde sosyalizm açısından böyledir. Bu tiplerin çıkardığı seslerden anladığımız; bunların hakim, devrimin ve örgütün sesine kulak vermedikleri, kendi seslerine önem verdikleridir. Bazıları, PKK'de sonuç kazanan uyumlu çalışma, ahlak ve karakter özellikleriyle, kısaca militanlıkla oynamak istemektedirler. Hatta, bildiğimiz gibi bazıları büyük bir utanmazlık örneği sergileyerek bu değerlerle oynadı da. Peki hemen sormak gerekir: Bu utanmaz ögeler, böyle davranmak ve yaşamakla ne elde ettiler ve ne kazandılar? Öyle ki kendilerinin karınlarını doyurabilecek bir imkanı bile elde edemediler.

Bugün Türk faşizmine karşı direnen tek ses PKK'de somutlaşan halkın sesidir. Buna rağmen, bu güçler hala neyin savaşını veriyor veya nelerin üstünü örtmeye çalışıyorlar? Adeta kırk defa yenilmiş bir pehlivan gibi tekrar tekrar meydana çıkıp pehlivanlık taslamanın bir anlamı yoktur. Doğruluğu kanıtlanmış ve vahşi bir düşmana karşı başarı kazanmış bir güce, insan olanın saygı duymaktan başka bir görevi yoktur. Bunu yapmayıp, hala içinde olup kurnazlıklar sergilemek, değişik ses ve tavırlarla yaşamaya çalışmak ne anlama gelmektedir? Bazıları ise hiç ses çıkarmazlar, örgüt içerisinde bön bön bir yaşamı sürdürmek isterler. Bunlar, adeta bir şey anlamaz ve örgütün sesini de duymazlar. Bütün bunlara rağmen, bunları yine de doğru yola çağırıyoruz. Partimiz önemli bir irade gücü, halkın yükselen kurtuluş iradesi olarak ortaya çıkmaktadır. Kölece inatlaşmaya, bütün akortsuz seslere ve dıştan etkilemelere rağmen, bu irade yükseliyor. Bu gelişmeler karşısında bazılarının gözü kamaşıyor, bazıları umdukları bulamıyorlar, bazıları "böyle olmamalıydı" diyorlar. Yüzlerce şehidimizin kanı ve muazzam ölçüde bir emeğin ürünü olan mücadelemiz karşısında bu türden şeylerin bırakalım yazılması, dile bile getirilmesi büyük bir düşkünlük ve hafifliktir.

Dikkat edilirse, kişilerden ille her şeyi gerçekleştirmelerini istemiyoruz. Partimizin açılması ve çözüm getirilmesi gereken bütün sorunlarına değiniyoruz. Öyle ki açmadığımız ve değinmediğimiz bir tek konu bile bırakmıyoruz. Partimizi mutlak anlamda bir örgütlenme ve eylem hareketi haline getirmek zorundayız. Partimiz, başta mensupları olmak üzere, bütün halkımızdan fedakarlık gösterilmesini istemektedir. Militanlardan istenen, örgütlenme ve eylemde derinleşme ve düşüncenin geliştirilmesidir. Bugün sosyalist ülkelerde bile, üretimin gelişmesine paralel olarak emekçilere şu kadar zam yaptık veya kısıtlamaya gittik diyorlar. Bizim gibi, hala ölüm kalım tehlikesini yaşayan bir örgütten nasıl bir hak talep edilebilir? Bizce bu hak şu olabilir: Militanı ideolojik olarak donatmak, onu daha iyi bir örgütçü ve eylemci yapmak gibi haklar istenebilir. Örgütün bu taleplere karşılık vermesi gerekir. Militan ise, iyi bir savaşçı konumuna yükseltilmeyi bir hakkı olarak görmeli ve bu çabalara destek vermelidir. Bunun dışında militanın hiçbir hakkı olamaz. Biliyoruz, provokasyon çeşitli haklarla ortaya çıktı ve tasfiyeci çizgisini dayattı. Bilindiği gibi, provokasyonun dayattığı haklar militanı yücelten değil, çürüten özelliklerdi.

PKK Önderliği biçiminde somutlaşan önderliğin ülke içinde ve dışında gelişimini uzun uzun çeşitli yazılarımızda dile getirdik. Bazıları, "biz de bu önderliğin bir parçasıyız" diyerek, dayatmalarda bulunuyorlar. Bu tipler, toplumda itibar görmeyen, kendine sevdalı unsurlardır. Bunlara nasıl yaşayacaklarını anlamalarını önerdik. Bizim temsil ettiğimiz bir önderlik hattı vardır. Biz burada kendimizi değil, halkın ortak çıkarlarını esas alarak, birçok değerin bileşkesini temsil etmeye çalışıyoruz. Yani halkın çıkarlarını güncel ve tarihsel gerçekler çerçevesinde yurtseverlik, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda yerleştirmeye ve temsilini gerçekleştirmeye çaba gösteriyoruz. Kişinin tanımadığı bir iradenin saflarında bulunmasının bir anlamı yoktur. Yok, tanıyorsa da bunu anlamaya çalışmalıdır. Ama bunlar her ikisini de kabul etmiyor ve "bizim de önderlik konusunda kendimize göre bir yoğurt yiyişimiz var" demektedirler. Militanlar, PKK'nin ideolojik-politik önderliğini hayata geçirmek ve buna katkıda bulunmak için sosyalist bir yarışçılık temelinde özelliklerini sonuna kadar geliştirebilirler. Fakat, bunu yapmayıp geri çekilme, sağa-sola saptırma ve intiharvari serüvenlere sürükleme kabul edilmez bir durumdur. Partimize böylesi bir dayatmada bulunanları ezer ve tasfiye ederiz. Bu konu üzerinde ısrarla durmamızın nedenleri biraz daha anlaşılmaktadır. Bu tür tavırlar içerisine girenlere sembolik düzeyde bazı uygulamalar yaptık. Yine, ister içimizden olsun, isterse de dışımızdan olsun birçoğuna da hakkettikleri cezalar verildi. Yarın bu tür ögeler daha çok çıkabilirler. İşte bu tür ögelerin çıkmamaları için uyarı yapıyoruz. Sadece onlara hakkettikleri uygulamaları geliştirmek için değil, onurlarını kurtarmaları için de son bir şans veya fırsat tanımak istiyoruz. Yoksa, bu ögelere son bir şans daha tanımamız onların güçlü veya erdemli kişiler olmalarından kaynaklanmıyor. İleride ortaya çıkabilecek birçok gelişmeyi şimdiden önlemek istiyoruz. SSCB deneyimi bilinmektedir. Savaş öyle bir düzeye geldi ki, önceden tedbirler geliştirilmediği için yüzbinlerce insanın yaşamına mal oldu. Yine sınıf hareketi, günümüzde de hala sürdürülmektedir. Bürokrasinin, hizipçiliğin ulaştığı düzey birçok insanın yaşamına mal olmaktadır. Halbuki bunlar böylesi bir boyuta vardırılmayabilirdi. Önceden yeterli tedbirler geliştirilmediğinden, sınıf hareketi hala aynı boyutlarda sürdürülmektedir. Suçları ortaya çıktıktan sonra, bu tiplere adeta hiçbir şey olmamış gibi davranmamız doğru olmaz. Suç ve ceza içiçe gelişmek zorundadır. Bunları geliştirirken, tabii ki çok dikkat edeceğiz. Ceza vermeler, ille de can almak anlamına gelmemektedir. Yine, sadece hainler cezlandırılır diye bir kural da yoktur. Örgüt içerisinde kurala uyanla uymayanı, disiplini geliştirenle zayıflatanı ayırtedeceğiz. İşte, bu noktada suça göre ceza uygulamasını etkince yapabilmeliyiz. Yücelmenin yolu bunları yetkin bir şekilde uygulamaktan geçmektedir. Yeniyi yaratmak, Partiyi yenilgiye uğratmamak ve zafere götürmek için, ceza uygulaması mutlaka geliştirilmek zorundadır.

Diğer kesimlerin dayattığı ise, yenilgiden başka bir şey değildir. Bunlar istiyorlar ki, PKK Önderliği adım adım tasfiye olsun ve ömürleri birkaç gün daha uzasın. Bunların kurtarmaya çalıştıkları şey, aslında kendilerine ait olmayan şeylerdir. Açıkça militanların emeklerinin ürünlerini gaspetmek istiyorlar. Açık söylemeseler veya dile getirmeseler de mirasın kendilerine kalmasını ve bunun üzerine oturmayı çok arzuluyorlar. Biz bunlara defalarca eğer düşkünseniz, hafifseniz veya güç yetiremiyorsanız, Partimizin saflarından ayrılabilirsiniz dedik. Ayrıca böylesi bir yücelik içerisinde yerlerinin de olmadığını söyledik.

Ortak platform ve çağrılar daha derinleştirilmiş ve nettir. Mevcut imkanlar bir militanın savaşımını geliştirmeyi her bakımdan mümkün kılabilecek güçtedir. Katılımda zorlama yoktur. Fakat içerde geliştirilmek istenen fitne-fesada imkan tanımamak için aydınlatmayı ve netleşmeyi sonuna kadar geliştirmekteyiz. Bazıları bu konularda öyle bilinçli çabalar içerisine girerek olumsuzluklarını sürdürürken, önemli yanılgıların sahibi olan birçok arkadaş da geçmişin ağır etkisi altında, beyinlerindeki pası veya örümcek ağını etkisizleştirmeden karşımıza çıkmaktadırlar. Bundan sonra da bizden kendilerine gösterilmemesi gereken bir saygıyı göstermemizi beklemektedirler. Açık ki, böylesi bir şey hiçbir şekilde kabul edilmez. PKK'nin giderek yurtseverliğe ve gerçekten sınıfa, insanlığa yakışır değerlerin yoğunlaştığı bir merkez haline gelebilmesi için, yürüttüğümüz yoğun çabalarımıza devam edeceğiz. Buna rağmen yine, "ben şöyle özerk yaşayacağım, bana şöyle yetki verin" diyenlere saflarımızdan uzaklaşmalarını söyleyeceğiz. Partimizi geliştirerek ulus, mezhep, kültür ve cinsiyet farkı gözetmeden insanlığın en yüce değerlerinin bir odağı haline getireceğiz. Ama, yine bazıları çıkar ve egolarını tatmin etmek isterlerse, bunlara fırsat tanımayacağız. PKK'de bu tür şeylere kesinlikle yer yoktur. Yıllardan beridir, bizimle öyle yakın ilişki içerisinde bulunanlar vardır. Bizim yaşamımız ve çalışma tarzımız çok açıktır. Buna rağmen bunlar hala "şöyle katılamadık, böyle bütünleşemedik" demektedirler. Bu türden iğrenç ve gerçekten utanılası taleplerde bulunanlara, biz nasıl önder diyebiliriz? PKK Önderliğinin gelişimi ve yaşamı açık ki böyle değildir. Bunlar daha geniş bir şekilde üzerinde durmaya çalışacağımız, önderleşmeyi engelleyen yaklaşımlardır.

Önderleşmeyi engelleyen çeşitli sorunlar üzerinde ayrıntılı bir şekilde durmadan önce, Parti saflarımıza yansıyan çeşitli sınıflara ait eğilimlerin durumu üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Saflarımızda bu kadar geniş izahlara rağmen, yanlış eğilimlerin gelişme zemini bulmasının nedenlerini iyi bir şekilde izah etmek gerekmektedir. Bu kavranmadan bir bütün olarak, önderliksel gelişmeyi yaratmak da mümkün olamaz. Bu eğilimlerin gelişmesinin objektif zemini yani sınıfsal nedenleri olduğu gibi, esas olarak da militanlarımızın içerisinde bulunduğu duyarsızlık ve önderleşmeme eğilimleridir.

a) PKK Önderlik Gerçeğine Dayatılan Proletarya-dışı Sınıflara Ait Eğilimler

Bir sınıfın veya bir halkın devrime yürüme çağı geldiğinde, siyasi önderler, filozoflar, askeri dehalar ve yüce ahlakın temsilcileri de ortaya çıkar. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Feodal imparatorlukların olsun, burjuva devrimlerinin gelişiminde olsun bütün alanlarda askeri, siyasi, edebi vb. dehalar ortaya çıkar ve topluma öncülük ederler. Değişik devrim ve aşamalarda olsa da bu tür ögeler ortaya çıkar. *"Tarihin altüst oluş dönemlerinde böyle muhteşem kişiliklere gereksinme vardır. Bunlar, tarihte kişilerin belirleyici rol oynadıkları dönemlerin zorunlu konuklarıdır. Böyle dönemlerde, kişilikler gerçek rollerini oynamaksızın tarihin ilerleme kaydetmesi ve gelecek toplumun yaratılması olanaksızdır. Elbette ki, bu rollerin oynanması pek kolay olmamakta, kişilikler görevlerini yerine getirirken birçok dramı da birlikte yaşamaktadırlar. Büyük üzüntüler, ızdırap dolu günler, açlık ve işkence, büyük sevinçler ve coşkulu günlerle bir arada, içiçe yaşanmaktadır. Yine aynı şekilde, yenilgiler, zaferler ardarda gelmektedir. Tarihin o çalkantılı günlerinin bütün yansımaları kendisini kişinin yaşamında da hissettirmektedir."* (Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı, syf: 16-17)

Kürdistan halkı da bugün böylesi tarihsel bir çıkışın içine girmiştir. Yaşanılan yüzeysellik, darlık, düşkünlük ve apolitiklik ne kadar fazla olursa olsun, yine toplumsal anlamda ne kadar geri ölçüler içerisinde bulunulursa bulunulsun, hiçbir arkadaş bu gerçeği yadsıyamaz. İçerisinde bulunduğumuz dönem eğer gerekleri yerine getirilmezse kişiyi adeta ezip geçecek bir süreçtir. Bu akışın önünde durmak isteyen hiçbir şikayet, sızlanma vb. gibi tutumlar kişiyi kurtaramaz. Böyle bir süreç karşısında militanlarımıza düşen görev nedir? Süreç tarafından ezilmek bir yana, bu arkadaşlar bizzat sürecin görevlerine katılımlarını doğru bir temelde yapmak zorundadırlar. Her arkadaş bu sürece gönüllü katılımı baştan kabul etmiş; fakat bilindiği gibi güçlü bir hareketin üyesi olarak ortaya çıkmamıştır. Bundan dolayı adeta sıfırdan başlayarak, sınırlı bir gelişme ile hareket edip irade ve gücümüzü konuşturarak gelişme durumumuz vardır. O halde, tarihin bu aşamasında karşımıza çıkan önderlik sorununu doğru bir temelde çözüme kavuşturmamız gerekli olduğu kadar, olmazsa olmaz bir görevdir de.

Tarihin bu döneminin karşımıza çıkardığı görevleri yerine getirirken hiçbir kaçamağa, sahteliğe fırsat tanımadan herkes layık olduğu yeri alacaktır. Bu nedenle düşkünlüğü ve halka karşı görevlerin yerine getirilmemesini büyük bir hakaret olarak kabul etmekteyiz. Böylesi bir davranışın saflarımıza bulaştırılmak istenmesini ise kabul etmeyiz. Arkadaşlar önderlik gerçeğimizle oynama durumuna girmemelidirler. Burada esas mesele az veya çok yaşamak, ülke içinde ya da dışında bulunmak değildir. Bir PKK'li dağda da yaşasa, bir villada da bulunsa, kısaca hangi ortamda bulunursa bulunsun aynı özelliklere sahiptir. Yine önderlik olayını sadece bazı ihtiyaçları karşılamak için de ele almıyoruz. Önderlik gerçeği, mevcut mekanı ve koşulları zorlayan, geleceği kendisinde yaratan bir olgudur. Bazı arkadaşlar, yoğun hazırlık çalışmalarımız içerisinde, önderlik konumlarını geliştirmeyip, "beni ateş gibi bir pratik geliştirir" ya da "diplomasi sahası müthiş güçlü kılar" demektedirler. Bunlar ancak etkileyici nedenler olabilir, belirleyici değildir. Kaldı ki sorunlara bu şekilde bir yaklaşım göstermek gerçekçi olmaz. Esas çözümü kendimizde aramak zorundayız, ama bazı arkadaşlar çözümü dışarda görmeye adeta bayılıyorlar. Mesala bazı arkadaşlar bir bölgede faaliyet yürütüyorlar, hemen en yetkin kadroları istiyorlar. Askeri, propaganda, örgütlenme vd. alanlarda en gelişkinleri ile ilgileniyor, diğer arkadaşlara sıradan bir ilgi bile göstermiyorlar. İşte bütün bunlar, çözümü dışarda aramanın çeşitli biçimleridir. Yine, bazıları da, "bugün yapmam, ama yarın yapacağım" derler. Kısacası, ya mişli ya da cekli-caklı konuşurlar. Halbuki koşullar ne olursa olsun, kişi adeta koşulları zorlayarak gelişme olanağı yaratan biri olmalıdır. Ama, bazı arkadaşlar bir türlü böylesi bir gelişme içerisine girmek istemiyorlar. Bugün kişilerin rollerini oynayabilmeleri için kavga meydanı kurulmuştur. Artık şu sözlerin hiçbir anlamı yoktur: "Eskiden iyi bir pehlivandım, geleceğe de kendimi müthiş hazırlıyorum." Bugün gerçekten bir meydan savaşı yürüttüğümüzü TC de kabul ediyor. Bu konuda, bazı arkadaşların kendilerini aldattıkları gibi bizi de aldatmaya çalışmalarına müthiş bir öfke duyuyoruz. Güçlü bir birlik ve kuvvet yaratarak, bir şeyler kurtarmamız gerekirken, mevcut durumları ile sürekli bir şekilde kavgayı bize erteletme durumuna giriyorlar. İşte bunlar, Parti gerçeğimizle çok tehlikeli bir biçimde oynama cesaretini gösteriyorlar. Düşmanın bütün gücüyle üzerimize geldiği bir dönemde, bu ögeler en değerli varlıklarımız ve halkımızın bütün emeği ile oynamaktadırlar.

Bu tiplerin durumunu benzetirsek; biz aslanın ağzından bir lokmayı kurtarmaya çalışıyoruz, onlar ise durmamızı ve aslanın bizi yutmasını öneriyorlar. Böylesi bir dayatmayı da yoldaşlık adı altında yapıyorlar. Halbuki tarihin karşımıza çıkardığı muazzam görevleri yerine getirebilmemiz için, bir dakika bile beklemeye zamanımız yoktur. İşleri geleceğe ertelemenin anlamının ne demek olduğunu çok iyi bilmekteyiz. Bugün mutlak anlamda kurtarmamız gereken değerler bulunmaktadır. Kötü önderler dediğimiz tipler de, işte böylesi bir ortamda tarihsel görevleri yerine getirmeyerek kendilerini açığa çıkarırlar. Bu tür önder örnekleri halkımızı en kötüsünden bir katliamla karşı karşıya getirmekte, fakat en küçüğünden olumlu bir örnek dahi sunmamaktadırlar. Şimdi bu tür kötü örneklerin durumuna ilişkin olarak, daha fazla bir şey söyleme gereği duymuyoruz. Yoğun bir şekilde yürüttüğümüz çabalar ve açımlamalar aslında konuya gerekli izahı kazandırmaktadır. Hem teorik ve hem de pratik açıdan konuya ilişkin gerekli değerlendirmeleri yaptık. Biz bütün bu değerlendirmeleri, halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü, yine bazı şeyleri kurtarmak için geliştirdik. Fakat, önderim diye ortaya çıkan bazı ögeler ise, adeta bir paşa gibi köşeye çekilip kendisine uzun süreli bir dinlenme molası vermek istiyorlar. Aslında bunlar savaşı savaş olarak ele almıyor, dalga geçilecek, basite alınacak bir oyun gibi görüyorlar.

Bu tür ögeler, tam da önderlik sınavının ciddi bir şekilde verilmesi gerektiği dönemlerde ortaya çıkmaktadırlar. Tabii biraz bunların üzerine gittiğimizde ise gözyaşı döküyor ve feryat ediyorlar. Dikkat edilirse, biz bu ögelere "niye az çalıştınız ve neden zaferler kazanmadınız" demiyoruz. Bizim arkadaşlardan beklediğimiz, görevlere karşı sınırlı da olsa bir bağlılığı, saygı ve ciddiyeti göstermeleridir. Başarı oranı az da olsa, eğer düşkünlük gösterilmez ve maskelere büründürülmezse, biz yine de bu arkadaşlara saygı gösteririz. Kişinin nerede olup olmadığı, nasıl yaşadığı bizim için fazla bir mesele değildir. Eğer doğru bir temelde Parti görevlerine yöneliyorsa, bütün yaptıklarına katlanırız. Ama kişi, kendisini gaflet içerisine sokar ve tehlikeli bir şekilde bildiğini okumaya devam ederse, burada ona engel oluruz. Böylesi bir tavır oportünizmle başlar ve çok tehlikeli bir ihanete kadar gider.

Yoğun bir şekilde yürüttüğümüz çabalarımıza rağmen, bazı ögelerin hala eski tutumlarında ısrar etmelerinin nedenini iyi bir şekilde ortaya koymak gerekiyor. Meseleye daha farklı bir açıdan yaklaşırsak, kavranması daha da kolaylaşacaktır. PKK'yi bir önderlik olarak yaratırken ve en başta kendimizi bu konuda şekillendirirken, önemli bir yürek ve beyin gücü olarak ortaya çıktık. Aslında her kişinin kendisinde yaratması gereken özelliklerdir bunlar. Zaten yaşamın veya insanın kendisi de bu iki şeyden ibarettir. Beyin ve yürek gücü, iyi kullanılırsa, bir yığın gelişmeyi yaratmak mümkündür. İşte bizim gelişmemizin temelinde bunların iyi kullanılması yatmaktadır. Partimizin bütün gelişme aşamalarını bu temel gerçeğe bağlı kalarak atlattık. Arkadaşlarda da yürek ve beyin var, onlar da Partimizin bu gelişme aşamalarını yaşadılar. İşte bu süreçlerde, yürekler nasıl çarptı, düşüncelerin ana noktası neydi, nasıl çalıştı, hangi esaslı çelişkileri çözdü? Bütün bu sorulara en iyi bir şekilde cevap vermek gerekiyor. Neden önderler arasında yer almamız gerektiği, vereceğimiz cevaplara yakından bağlıdır. Eğer kişi kendisini koyverirse, buna kimse beş paralık bir değer bile vermez. Bütün bu hususların daha iyi açıklanması gerekmektedir. Bütün bu gelişmelere değişik sınıf ve güçlerin bakış açısı ile yaklaşan ve onların çıkarlarını Partiye dayatanlar bulunmaktadır. Bazıları da hiçbir emek sarfetmeden, daha çok da fırsatçı bir temelde halkın değerlerinin üzerine adeta bir asalak gibi konmak istemektedirler. Bunlar hiçbir öz çaba sarfetmeden hakketmedikleri halde değerleri gaspetmeye çalışmaktadırlar. Açık ki böylesi bir yöntem feodallerin, burjuvaların ve ara sınıfların yöntemidir. Bilindiği gibi ara sınıflar üçkağıtçı ve hırsız-

dır. Eğer saflarımızda bir feodal gibi davranıyorsa kurnazlık ve hile yöntemlerini kullanır. Bir burjuva gibi hareket etmek istiyorsa da, kural ve kaidelere göre üretim koşullarında bir yetişme tarzı var ise bir oportünist gibi davranır. İşte saflarımızda bütün bu çevrelerin çıkarlarının temsilcileri bulunmaktadır ve Partimizin en canalıcı tarihsel aşamalarında kendilerini ortaya çıkarmaktadırlar.

Bu tür ögelerin durumunu biraz daha açmak gerekmektedir. Eğer feodal veya yarı-feodal bir kültürün, siyasetin potasında yetişmişse, bu özelliklerini Parti saflarına da yansıtmaktadır. Bilindiği gibi, feodaller hiçbir emek harcamadan sadece yaratılan ürünleri en ince ve en kaba yöntemlerle, yine en sahtekar tavırlarla ele geçirmeye çalışırlar. Bunların kişiliklerine damgasını vuran ise bu özelliklerdir. Fırsat bulurlarsa aldatmak, kurnazca yöntemlere başvurup ele geçirmek isterler. Diğer bir özellikleri ise, tam bir despot gibi hareket ederler. Düşüncede ve siyasette köylülüğü aştıklarından dolayı, egemenlik sahalarında halka en ufak bir düşünme hakkı bile tanımazlar. Bütün bu özellikler örgüt içerisinde yansımasını nasıl bulur? Bunlar, Parti saflarına bireysel özelliklerini yoğun bir şekilde dayatırlar. Partinin bütün değerlerini kendi çıkarlarına tabi tutar ve azami bir kazanci sağlamak için en uygun zemin ve aşamayı sürekli bir biçimde kollarlar. Böyle birisinin egemenliği altında bulunan örgüt, ya burjuvalaşır, ya bir kabile örgütüne dönüşür, ya da o kişiye hizmet eder. Tabii bu durum aynı zamanda örgütün tasfiyesini de birlikte getirir. Bu tipler, bir gücün temsilcisi durumunda olduklarından dolayı, temsil ettikleri güç adına örgüte katılışlarını Partiye ödettirmek isterler. Bunu ise örgütü işlemez bir hale getirerek yapmaktadırlar. İşte feodal-komprador işbirlikçi ögelerin durumu böyledir. Aynı zamanda bunlar, örgüt içerisinde hakimiyetlerini sağlama çabası içerisine de girerler; bu nedenle emekçilerin ve kadroların örgütlenmesine yaklaşmazlar, hatta ilgi bile göstermezler. Onlar için önemli olan, örgüt üzerindeki hesaplarını derinleştirerek, egemen olmak ve örgütün gelişip yüksek bir seviyeyi tutturmasını önlemektir. Amaçlarına ulaşabilmek için de bir yığın feodal yönteme, kurnazlığa ve hatta komploculuğa başvururlar. Feodallerin yöntemlerinin ne olduğu bilinmektedir. Sürekli biribirleriyle çekişirler, biribirlerini altetmeye çalışırlar; her türlü ahlakdışı yöntemlere başvurarak birliği parçalarlar; hiç olmadık anlarda kavga çıkarırlar; kişinin hakimiyetini azamiye çıkarmak için ortam yaratmaya çalışırlar ve bu ortam içinde mantıklarını harekete geçirirler. Bütün bunların sonucunda ise, güçten düşmüş, kolay aldatılabilinen dalkavuk ve düşkün tipler ortaya çıkar. Kısaca, örgüt saflarında ortaya çıkan, feodal yanı ağır basan kişiliklerin durumu bu şekildedir.

Üzerinde sıkça durulan diğer bir kesim olarak aydınlar ve yarı-aydınların durumundan da bahsetmek gerekir. Parti saflarımıza, ister küçük-burjuva, ister köylülük, ister esnaf ve isterse de feodal-komprador sınıflardan olsun çok sayıda aydın öge katılmaktadır. Yoksul kesimlerden gelen aydınlar, politikayı nasıl anlamaktadırlar? Her şeyden önce, bunlar daha küçük yaşlardan başlayarak, "küçük bir memur olma" hayaliyle büyürler. Bu, kapitalizmin mevcut gelişme evresine uygun olarak gözüne kestirdiği bir çözümdür. Biz bu evreye kemalist Türk kapitalizminin gelişimi dedik. Aydın ve yarı-aydın ögelerin amacı, işte bu kapitalist gelişme içerisinde kendisine bir yer tutmadır. Bunlar biraz bilinçlenmiş, eli iş tutar, ağzı ise laf yapar bir duruma gelmişlerdir. Bu özelliklerinden dolayı, Parti saflarında kişisel özelliklerine dayanarak sürekli bir biçimde dedikodu ve rahatsızlık yayarlar. Çünkü aydın yaşam olarak değerlendirdiği eski konumunu örgüt saflarında bulamaz ve elde edemez. Aydınlar, sömürgeci düzenin verdiği yaşam özelliklerini ezip onları inkar ederek, yani sınıf intiharını gerçekleştirerek saflarımıza gelmemişlerdir. Tam tersine, bu tür özelliklerle yüklü bir şekilde saflarımıza gelmişlerdir. Türkiye solunun yaşadığı durum da böyledir. Parti saflarına gelen ögeler, aslında başlangıçta genel bir havaya kapılmışlardır. Fakat sonradan her şeyin çok farklı olduğunu görmüşlerdir. PKK'nin yürüttüğü mücadele ile birçok şeyi altüst ettiği açıktır. PKK'de var olan yaşam, aydının saflarımızda da taşırmak istediği yaşamın tersidir. İşte bu noktada bunalım içerisine giren aydın ögeler, kişilikte dönüşümü sağlayamadıkları gibi, Parti yapımızla bütünleşememekte ve erimemektedirler. Böylesi bir durumun ortaya çıkmasının nedeni, ne bilinç ve ne de eğitim yetersizliğidir. Eğer kişi bir bütün olarak, kendisini kollektif bir örgütlenmeye tabi tutar, halkın çıkarlarını esas alır ve kendi sınıf gerçeğini inkar ederse, Parti saflarımızda kendisinden beklenenleri yerine getirebilir. Bunlar için geçmiş yaşantıyı bir bütün olarak temsil ediyorlar demiyoruz. Ama geçmiş yaşamın çeşitli kalıntı ve hülyalarını hala taşımaktadırlar. Hatta birçoğu, "biraz daha beklersem eski yaşantıya ulaşma olanağına kavuşabilirim" düşüncesini taşımaktadır.

Saflarımızda bulunan bu ögeler, PKK kalesinin bir gün düşmesini ve böylece eski yaşamlarına tekrardan kavuşmayı beklemektedirler. Bunlar geçmişle kopuşu devrimci bir tarzda yapmamışlardır. Daha henüz saflar net bir ayrışmaya uğramadığı bir anda, bizim kalenin içerisine girmiş gafil birer yaratık durumundadırlar. Bundan dolayı sürekli bir biçimde endişelidirler. Düşman yoğun bir şekilde saldırıya geçtiği bir dönemde, örgütün dağılmasını ve yeniden eski düzenine kavuşmayı sürekli bir şekilde hayal etmektedirler. Bunlar, böyle bir hülya ile örgüt saflarında yaşamak istemektedirler. Saflarımızda bu türden bir umutla yaşamak isteyenleri gördük. Rahatsızlıkların, bunalımların ve örgüt çalışmalarına kendilerini fazla vermemelerinin kaynağı budur. Amaçladığı yaşamını yitirdiğini gören bu aydın tipler müthiş bir rahatsızlık duymaktadırlar. Düzen sınırları içerisinde kendisine bir yaşam olanağı tanımak isteyen ve kendisine bir yaşam tanıyan bu ögeler küçük maaşlarını ve küçük evlerini yitirdiğini görünce daha da düşkünleşmektedirler. Bilinir, herkes yüce ilkelerin gereklerine göre bir yaşam tutturamaz. Belli bir kesim açısından maddi çıkarı ne ise, yaşamın anlamı da odur. İşte maddi çıkarların etkisi altında bulunan bu ögeler, açık ki belli bir rahatsızlık da yaratacaklardır. Bundan başka bir izahı bulmak mümkün değildir. Eğer, başka bir izah bulunacaksa da bunların ya sapık, ya hayalperest, ya da serseri olduklarıdır. Bunların diğer bir özelliği ise, sınırlı da olsa, belli bir emek harcayarak, küçük-burjuva olmak istemeleridir.

Aydınların, Parti saflarımızda oynadıkları rolü biraz daha açmak istiyoruz. Aydınlar, Parti içerisinde daha çok bireysel yeteneklerine dayanarak, yer almaya çalışırlar. Bu ögeler, "herkesten daha iyi düşünür ve konuşurum" diyerek, bu özellikleri ile Parti içerisinde kendisine yer açmak isterler. Bir kişinin, bu özelliklerine güvenerek Parti içerisinde yaşamak istemesi ne anlama gelir? Yine, sadece bu özelliklerine güvenen birisi örgüt içerisinde ne yapabilir? Bu aydın tipe göre, pratik çaba göstermeden sadece entellektüel sahada kalmak ve böylece sonuca gitmek, daha başarılabilecek bir iştir. Bu nedenle bütün çabasını pratikten ziyade teori üzerinde yoğunlaştırırlar. Eğer PKK hareketi hala grup aşamasında veya propaganda ile sınırlı bir örgütlenme olsaydı, bu tiplerin fazla bir tehlikesi olmayacağı gibi, tam tersine tarihe olumlu bir katkıları olurdu. Fakat bugün esas sorunumuz Partinin örgütsel olarak geliştirilmesi ise, durum daha farklı bir biçim kazanır. Parti örgütsel gelişmesini ilerletmek, bir savaş örgütü haline gelmek ve kitlelerin örgütlenmesini kapsamlı bir şekilde geliştirmek mi istiyor, bu tipler hemen işi müthiş bir lafazanlığa boğarak, etraflarında bulunanları susturmaya ve etkisiz kılmaya çalışırlar. Bu tip, bütün bu yaptıklarını ise, daha ince ve teorik gibi gözüken yöntemlerle yapar. Bu tipin düşünce ve laf gücü fazla olduğundan dolayı, militanların düşüncelerini ve davranış durumlarını sürekli bir biçimde çarpıtır. Yani bu ögeler, akı kara, karayı ak göstermede ustadırlar. Mevcut kadro yapımızın geriliğini dikkate aldığımızda bunlar birçok yanlış düşünceyi, sırf laf güçlerine dayanarak kafalara şırınga edebilmektedirler. Bir de, yetkileri kendilerine böyle bir imkanı veriyorsa, bunlar faaliyetlerini daha da yoğunlaştırırlar.

Bu aydın tiplerin, önemli diğer bir özelliği ise savaş ve pratik gelişme tikçe daralmalarıdır. Gelişen pratiğin kapsamlı bir propaganda, örgütlenme ve fedakarlık istemesine karşın, bunlar böylesi bir çabayı gösterememektedirler. Bu nedenden dolayı gelişmelerin dayattığı görevleri yerine getiremiyorsa ve bu görevler karşısında adeta tıkanıyor, boğuluyor ve kendilerine düğüm vurdukça vuruyorlar. Aydın özerkliği dediğimiz özellikler işte buradan ortaya çıkmaktadır. Bu tipler, işi öyle düzenli bir şekilde sürdürmezler, dogmatik emirler veya karmakarışık talimatlarla boğuntuya getirerek yürütmek isterler. Bütün bunları yaparken de kendisini güvenceye almaya çalışır. Aydın yapısı gereği çıkarına düşkündür. İşte tam da bu noktada aydın özerkleştikçe özerkleşir, çıkarına gömüldükçe gömülür. Sadece kendisini böylesi bir durum içerisine koymakla kalmaz, aynı zamanda bütün örgütü de çıkarlarına tabi kılmak için çaba sarfeder. Buna karşı koyulur ve tavır alınırsa, bunlar hemen sızlanmaya başlarlar: "Aslında örgüt beni iyi anlamadı, benim planlarım ve düşüncelerim var, bunları bilmiyorlar" vb. sözler sarfederek, kendilerini kurtarmaya çalışırlar. Aydın özellikleri yoğun olarak yaşayan tipler, kendi kendilerine bile bela olmuş, karmakarışık bir durumu yaşamaktadırlar. Bunlar devrimin teorisi ile pratiği arasında boğulmuş bir durumu yaşamaktadırlar. Teoriyi iyi anladığını sanmasına rağmen, burada çok geri bir durumu yaşar. Yine, teoriden tam olarak nasibini almadığı gibi, öğrendiklerini pratiğe aktarma cesareti bile yoktur. Teoriyi karmakarışık edip demagojiye boğarken, devrimci pratiğe ise bir taktiksizliği, örgütsüzlüğü ve eylemsizliği dayatarak boşa çıkarmak ister. Kendisine sevdanlandıkça sevdanlandığı gibi, bütün örgüt işlerini de lafazanlığa boğar. Bütün bu yaptıklarının sonucunda kendisini bile kurtaramayacak bir durumun içerisine sokar. İşte bu noktadan sonra kendisini kurtarmak için çeşitli tavır ve davranışlar içerisine girer. En çarpık tavırları sergilediği gibi, aynı zamanda ağza alınmayacak sözleri de sarfeder. Bu tipin anlayışına göre "gemisini kurtaran kaptandır." Bunun için hem kadroyu, hem örgütü, hem önderliği ve hem de genel gelişmeleri kendi çok geri ruh halinde boğmak ister.

Saflarımızda bulunan aydın tipleri birkaç kategoriye ayırabiliriz. Bu kesimler, öyle bıçak gibi kesilmiş şekilde de biribirlerinden ayrılmamışlardır. Bunlar çözümün ve gerçek önderliğin kendisini en fazla dayattığı bir dönemde kendilerini dayatırlar. Bazıları feodal entrikacı, bazıları da köylü, küçük-burjuva, bazıları da köylü kurnazlığı özelliklerini gösterirler. Bu özellikleri ile bunlar neyi temsil etmektedirler? Her bakımdan çözümsüzlüğün temsilcileri olarak ortaya çıkmaktadırlar. Bir elleri sömürgecilik, işbirlikçi feodal-komprador güçlerde, diğer elleri ise orta kesimlerdedir. Bireysel çıkarlarına düşkün olan bu küçük-burjuva ögeler, aynı zamanda dünyayı kendi kişiliği etrafında döndürmeye de sevdalı olan tiplerdir. Bu tipler, teoride olsun, pratikte olsun müthiş bir bireyciliği yaşarlar. Gerçek önderliğin kendisini dayatarak ortaya çıkmaya çalıştığı bir dönemde, bu tipler, bu gelişmelerden rahatsız olur ve boşa çıkarmak için yoğun çaba sarfederler. Doğru önderliği işlemez kılmak için başta örgüt olmak üzere, bütün değerlerle oynarlar. Yine, örgütün kurumlaşmaması için de her şeyi yaparlar. Çünkü örgütün kurumlaşması bunların sonu demektir. Bundan dolayı, ne önderliği gerçek önderlik olarak görürler, ne de gerçek militan örgütünün gelişmesini isterler. Her ikisi üzerinde de oynayarak kendi çıkarlarını sürdürecek bir konuma getirmeye çalışırlar. Amaçlarına ulaşmak için de çok çeşitli yöntemleri kullanırlar. Örneğin; ahbap-çavuş ilişkilerini, hemşericiliği kullanmak isterler. Önderliğe yaklaşımı "eski tanıdığımdır, eski arkadaşımdır, şöyle beraber kaldık, şöyle birlikte yaşadık" biçimindeyken, kadrolara ise "ilkeldirler, hiçbir şeyden anlamazlar" şeklindedir. Onlar için önemli olan kendilerini aşan bir yapının ortaya çıkmamasıdır. Böylesi bir gelişmenin ortaya çıkmaması için adeta her şeyi yapmaktadırlar. Son dönemlerde karşımıza çıkan bu tip ögelerin, utanmazlığı en uç noktaya kadar vardırdıklarını görmekteyiz. Örgütün, militanların ve önderlerin gelişmesine sevinecekleri ne, adeta bütün bunlar karşısında boğulmaktadırlar. İşte ileri gelişmelere böylesine yabancı olan bir tipi biz ne yapacağız? Sadece bu tipin maskesini düşürmek, bireyciliğini ortaya koymakla yetinebilir miyiz? Açık ki hayır. Bu tipin ulusal ve toplumsal kurtuluş önünde engel olan bütün yapısını en ayrıntılı bir şekilde ortaya koyacak ve bir engel olma durumundan çıkaracağız. Örneğin; Rus devriminde, Gorki edebiyatta bu tipin bireyciliğini ortaya kor ve mahkum eder. Aynı şekilde biz de bu tipi bütün özellikleri ile ortaya koyacak ve mahkum edeceğiz. Mücadele saflarına gelen ve aydın özelliklerini yaşayan ögeler bireyciliği, subjektivizmi dayatarak, devrime ciddi bir zarar verdiler, hatta neredeyse devrimi öldürmek istediler. Ortayolculuğu, gevşekliği, kurumlaşmamayı ve taktik hat'a ulaşmamayı dayatan bu ögeler, aynı zamanda devrimin önderlerinin ortaya çıkmasından da büyük bir korku duymaktalar. Bunlar hiç de böylesi bir durumlarının olmadığını söyleyebilirler. Yine bu ögeler, lafta her şeye bizden daha iyi de sahip çıkabilirler, ama pratikleri tam tersidir. Bunların örgüte bağlılığı, halka saygı ve sevgisi azdır. Bundan dolayı, bütün taktikleri rahatsız ve rencide edicidir. Bütün bunlardan dolayı, aydın tipin her yönüyle teşhir ve tecriti yapılmalı, hakkettiği yere oturtulmalıdır.

Şimdi diğer bir sorunu daha açmak istiyoruz. Aydın tip, bütün çözümsüzlüğünü ortaya koyduğunda, hala bu tipleri öyle yetkili bir şekilde saflarımızda tutamayız. Bunları layık oldukları bir şekilde hakkettikleri uygulamaya tabi tutmak ve proletaryanın güçlü otoritesi altına almak gerekmektedir. Birçok arkadaş bu tipleri tespit ettiğinde, hemen en sert uygulamalara tabi tutulmasını istemektedir. Açık ki bu tek başına bir çözüm değildir. En kapsamlı ve doğru olan çözüm, madem bu tipler önderliğin ve örgütlenmenin gelişimini engellemeye çalışıyorlar, biz bunun karşısında sağlam bir önderliğe ve kurumlaşmaya ulaşarak, gerçek bir militanlığı tutturabilmeliyiz. Yani yüce bir otorite olmasını bilmek gerekmektedir. Parti saflarımızda aydın tipi etkisizleştirecek ve bunun tahribatlarını önleyecek tek çözüm yolu da budur. Aydın tipler, örgütlenmenin gelişmesini ve önderleşmeyi mi engelliyorlar, biz bütün bunları güçlendiririz. Sorunu biraz daha açarsak: Aydın tipler, savaş taktiklerini mi işlemez kıldılar, biz bunları geliştiririz; Önderliği ve merkezi mi işletmediler, biz bunları işletiriz; disiplini mi ihlal ettiler, biz disiplini sergileriz; uyumu mu bozdular, biz güçlü bir uyum örneğini gösteririz; otoriteyi yanlış mı temsil ettiler, biz doğru bir şekilde temsil ederiz. İşte, saflarımızda her türlü olumsuzluğun kaynağı durumunda olan aydın tipleri etkisiz kılacak, böylesi bir çalışmadır.

Parti saflarımıza yansıyan ve bugüne kadarki pratiği ile önderleşmeyi, örgütlenmeyi engelleyen aydın tipin diğer bir özelliğinden daha bahsetmek istiyoruz. Bu tip, Türk aydın tipinin saflarımızdaki temsilcisidir. Türk aydınına bulunan özellikleri bu tipler aynı şekilde Parti saflarımızda da yaşamaktadırlar. Aydının kişisel yeteneklerine sevdanlanması bu tipte, daha ileri boyuttadır. Örneğin bunlar, ya iyi bir konuşmacı, ya iyi bir yazardır; veya her iki yeteneğe de sahiptir. Zaten Türk aydın tipinin en çok güvendiği de bu kişisel yetenekleridir. Bunun için de bireycilik, kollektif olamama, kendi bildiğini okuma, bu tipin adeta bir fobisi durumundadır. Bunlar, aynı zamanda kurnazdırlar. Örneğin, devrimin en canalıcı sorunlarına katılmaz, bu konuda ne bir düşünce ne de bir plan geliştirirler, sonlara teğet biçiminde değinmekte ustadırlar. Mevcut gelişmeler, örgütlenme ve eylemi mi dayatıyor, bu faaliyetleri derinleştirmek mi gerekiyor, o ideolojik tartışmalarla uğraşır. Kısaca, bu tipin en belirgin özelliği, pratiğin gerektiği yerde teori ile, teorinin gerektiği yerde ise pratikle uğraşmasıdır. İşleri karıştırmakta, temel ile tali olanı biribi-

rinin yerine geçirmede adeta mahirdirler. Bütün bunları ise kendisine sevdalı bir biçimde, "yine en iyisini ben yapıyorum" diyerek yürütür. Süreci hep sağdan ve geriden takip etmesine rağmen yürüttüğü demagojilerle kendisini gizlemeye çalışır. Bu aydın tip sürekli tartışma açar. Buna göre, her sürecin kendisine özgü çalışmaları yoktur. Bütün süreçlerin tek bir çalışması vardır: O da, ideolojik araştırma ve incelemedir. Bütün bunları ise, bir tatmin ve aydın-seçkin özelliklerini konuşturmanın bir aracı olarak kullanır. Bundan dolayı açtığı bütün tartışmalar, pratiği durduran, kaosu geliştiren, bölünmeye yol açan, tasfiyeyi geliştiren tartışmalardır. Kemalizmin ağır etkilerini yaşayan bu aydın tip, lafazanlıkta veya işleri laf tufanında boğmada da meşhurdur. Kısaca, özelliklerini böyle tanımlayabileceğimiz Türk aydın tipinin saflarımızdaki yansımasının, önderleşme faaliyetlerini boşa çıkaran önemli bir engel olarak ortaya çıktığını görmekteyiz. Kendisi önderleşmekten veya doğru bir önderliği temsil etmekten kaçtığı gibi, çevresindekileri de kendisi ile aynı duruma düşürerek, bütün yapıyı kendisine benzeştirmeye çalışır. Bu amacına ulaşmak için de müthiş bir bireyciliği, kariyerizmi, tasarrufçuluğu ve bastırmacılığı örgüte ve militanlara dayatır. En somut ifadesini Kemalizmde bulan Türk şovenizminin tarihsel Kürt düşmanlığını bazı maskeler arkasına gizlenerek, Parti saflarında kadrolara ve halka kin güderek yürütürler. Kendilerine kölece boyun eğenler bu tiplere göre "çok iyidir", fakat boyun eğmeyenler ise "çok kötüdür." Yani, kişilere yaklaşımları, kendilerine karşı takındıkları tavırla orantılıdır. Sürekli öne çıkma, en başta bulunma tutkuları vardır. Bunu gerçekleştirmek için de her yolu kendileri için mübah sayarlar.

Şimdi, diğer bir kesimin örgüt saflarımızdaki durumuna değineceğiz. Toplumda lümpen, üçkağıtçı olarak nitelediğimiz kesimlerden de saflarımıza gelen ve bu durumlarını sürdürmek isteyen ögeler de bulunmaktadır. Eski alışkanlıklarından vazgeçmeyen bu tipler, örgüt saflarında en tehlikeli bir durumu yaşarlar. Bu tipler, örgüt saflarına geldiklerinde toplumda elde edemediklerini görmekte ve örgüt saflarında yoğun bir değerler sistemi, çok geniş bir yönetim gücü, maddi ve manevi değerlerle karşılaşmaktadırlar. Böylesi zengin bir ortama sahip olmamış olan bu tipler, toplumda adeta bir hırsız gibi yetişmiş, mahallede, çevresinde hep vurgun peşinde koşmuş, köyde insanları kandırmış, kısaca bütün yaşamı boyunca adeta bir asalak gibi davranmıştır. Toplumda bu şekilde en ufak bir çaba ve emek harcamadan yaşamış olan biri, örgüt saflarına geldiğinde ne yapar, nasıl davranır ve yaşar? Bunların yapacağı tek şey vardır: O da fırsatçılıktır. Örgüt içerisinde sürekli fırsat kollar, emellerine ulaşmak için uygun koşullar oluşturduğunda ise bunları kaçırmaz ve kullanır. Eğer zorluklarla karşı karşıya gelirse de, örgüt saflarından uzaklaşır. Tasarrufçuluk dediğimiz özelliğin kendisi de buradan ortaya çıkar. Tasarrufçuluk; kendi çabasının, emeğinin çok üstünde olanakları gaspetmek ve hiçbir emek harcamadan var olan hazır değerlere sahip çıkmaktır. Hemen belirtelim, tasarrufçuluk özelliklerini saflarımızda yaşatmak istemek, büyük bir gaflet örneğidir.

Aslında bu tipler, bugün Partimiz saflarında tümden açığa çıkmış ve yakayı ele vermişlerdir. Bunlar, örgüt saflarında hiç de rahat değildirler. Sürekli bir biçimde çevrelerini izler ve nasıl emek harcamadan değerlere sahip çıkabileceklerinin hesaplarını yapar ve fırsatını kollamaya çalışırlar. Lümpen, serseri tipleri tanımak için, toplumda bunların nasıl yaşadığını bilmek gerekir. Eğer bu ögeler, iyi tanınırsa açığa çıkarmak da kolay olur. Bütün bir yaşamını nasıl yürüttüğü bilinirse, bu tiplerin örgüt içerisinde kollektivizmi uygulamamalarının, her arkadaşa ilgi ve destek vermemelerinin, yine değerlerimizin üzerinde en alçakça girişimlerde bulunmalarının da nedenleri anlaşılır. Çünkü, adamın işi gücü kaptıkaçtı türünden bir fırsatçılığı yürütmek olursa, öyle soylu görevleri yerine getirmeleri bunlardan beklenemez. Ancak bunlar örgüt içerisinde bulunan düşkün, fırsatçı ögeleri bulur ve bunlarla ilgilenirler. Kısaca, lümpenliğini yürütmek için örgütü güçten düşürmeye çalışır; bunun için de bu özelliklere uygun ne kadar kişi var ise, onlarla birleşir. Böylesi bir faaliyetle de neyin peşinde olduğu bilinmektedir. Her şeyden önce bu tip birleştiği ögelerin çete başıdır.

Diğer bir özellikleri ise, hepsi örgütü zayıf düşüren ögelerdir ve bütün faaliyetleri örgütü güçten düşürmeye yöneliktir. Bunu da, örgütün esas hedefleri üzerine gitmesini engelleyerek yapmak isterler. Öyle bir durum yaratmak isterler ki, örgüt hem hedefler, taktik ve teknik açıdan, hem de örgütlenme bakımından muğlak, şekilsiz bir yapıya dönüşür. Böyle bir duruma düşürülen örgüt ise, savaşa yürüyen bir güç olmaktan uzaklaştığı, herkesin bir şeyler peşinde koştuğu ve hırsızlık yapmanın örgüt içerisinde yaygınlaştığı bir durum ortaya çıkar. Diğer bir deyişle ifade edecek olursak; bu tipler eskide yaşadıkları ne kadar özellik var ise, bunların aynısını örgüt içerisinde de hortlatmaya çalışırlar. Politik çalışmadan anladıkları ise geçmişte ailede, mahallede vb. çevrelerde yaşadıklarını örgüte adapte etmektir. Bu kişiler kendilerini çok kurnaz görseler de, fakat ortaya çıkan gelişmeler sonucu hiç de sandıkları gibi olmadıklarını kavramışlardır. Hemen belirtelim; PKK gerçekliğine bu tür sefilce davranışlarla yaklaşmak kabul edilmez bir durumdur. Kaldı ki PKK gerçekliği bugün öyle bir şekilde aydınlatılmıştır ki, bunun üzerine düşen en ufak bir leke bile hemen görülebilecek bir düzeydedir. Değerlendirmemizi toparlarsak; bir lümpen ister mahallede olsun, isterse de daha değişik bir alanda olsun o ne kadar maharetli görünürse görünsün bir ahlak düşkünü ve sefil bir yaratıktan öte bir değerlendirmeyle nitelendirilmez. Bu tiplerin politik mücadelede ve örgüt içerisindeki durumu da bu değerlendirmeden farklı değildir. Ne yaparsa yapsın, nasıl davranırsa davransın, kendisini ne kadar cilalamaya çalışırsa çalışsın, o, en nihayet bir düşkündür.

Bu tiplerin yanısıra, saflarımızda, köylülük arasından gelenlerin yaşattıkları olumsuzlukların üzerinde de durmaya çalışacağız. Bu kesimden gelenlerin sayısı fazladır. Köylülük veya köylü kökenliler arasında çıkan tiplerin durumu nasıldır? Bilindiği gibi, bu ögeler ağa, jandarma ve daha başka geleneklerin altında bastırılmıştır. Bu bastırılmanın ortaya çıkardığı çeşitli düşünce ve güdülere sahiptirler. Doğru-dürüst yiyip içmedikleri gibi, gözleri öyle fazlası ile bir şey de görmemiştir. Bütün yaşamı boyunca hep yönetilmiş veya yönetilmeye alışmış, köleliğe karşı tutarlı bir savaşım vermediği gibi, bunun etkisi altından kurtulmak için çaba bile sarfetmemiştir. İşte, bu tiplerin en büyük yanılgısı da buradan başlamaktadır. Örgüt önlerine çok geniş imkanlar koyduğu gibi ağalığın, jandarmanın vb. güçlerin otoritesini yerle bir eder, yıllardır bunlar üzerinde yaratılan korkuyu parçalar. Bütün bunlar karşısında bu ögede çok farklı bir şekillenme ortaya çıkar. Aklından bile geçirmediği gelişmelerle karşı karşıya geldiğinde, adeta kendisini kaybeder ve şaşırır. Bir yandan geniş bir örgütsel yönetim imkanı doğarken, diğer yandan ise bir yığın aşiret reisinin, feodal ağanın boyun eğdiğini, Türk ordusunun korktuğunu görür. Bunların yanısıra birçok maddi ve manevi değerle yüzyüze gelir, biraz gözü dışarı açılır, politikanın cazibesine kendisini kaptırır. Bütün bunların üzerinde de "bir gün paşa gibi yaşayayım, gerisi ne olursa olsun" anlayışını taşırlar. Aslında yaptıklarına bakılırsa örgüt işlerini, köylü andavallığıyla birlikte yürütme olayı vardır. Onlara göre, artık kendileri için muazzam bir fırsat doğmuştur. Bunların bir özelliği de fırsat düşkünlüğüdür. Ellerine fırsat geçtiğinde, kendilerini bir paşa gibi yaşatmak için ne gerekirse onu yaparlar.

Bunlar, her ne kadar köylü kökenliyse de, kentlerde ortaya çıkan benzer tiplerden de öyle pek farklı değildirler. Hatta bunlar adeta ikiz kardeş gibidirler. Bütün hesaplarını neye göre yaparlar? Onun düşüncesi şudur: "Eskiden beri beni köle gibi çalıştırdılar, ben de şimdi bütün herkese ne yapacağımı gösteririm." İşte bu tiplerin mantığı en kısa açıklamayla böyle işler. Ruhlarına, mantıklarına egemen olan bu tür bir davranıştır. Ağanın veya aşiret reisinin kendilerine uyguladıklarını, bunlar değişik bir tarzda örgüte uygulamak ve hınçlarını örgütten almak isterler. Geçmiş yaşamları ile kopuşu devrimci bir tarzda yapmadıklarından dolayı, olumlu yönde bir çözüme yönelmezler, adeta "fırsat bu fırsattır" diyerek, yıllardır yaşadıklarının hesabını Partiden sormaya kalkışırlar. Eski toplumun özelliklerine karşı mücadeleyi reformist bir temelde ele aldıklarından dolayı, daha baştan çözümsüzlüğe davetiye çıkarırlar.

Örgüt içerisinde de kalma ve gelişmeyi ise, kölece bir kalış ve büyüme olarak kavramaktadırlar. Açık ki böylesi bir yaklaşım hiçbir şekilde kabul edilemez. Bu radikal, yani devrimci çözüm değildir. Böylesi bir gelişme bilinç ve devrimci pratikle hazırlanan bir gelişme değildir. Tanımını yapmaya çalıştığımız tip, bütün gelişmelerin kendiliğinden ortaya çıktığını sanmaktadır. Bu noktada ise müthiş bir fırsatçılık içerisine girmektedir. Bunlar bir yanılgı içerisindedirler. İnsanlığı yüceleştiren değerlerin PKK'de birleştiğini gördükçe müthiş bir duyguya kapılmakta, işte, "yıllardır benden çalınanlar PKK'de somutluk kazanmıştır" diyerek, adeta kendi şuurunu yitirmekte, bu değerleri kendisinden çalana dek, bahşedene karşı mücadele etmektedirler. Halbuki yıllardır ağa, jandarma insanlığa ait en küçük bir değeri bile bu ögelerden çekip almıştır. PKK ise kendi öz emeğiyle değer yaratmaktadır. Burada yanılgı içerisine düşmekte, köylü kurnazlığına başvurmaktadırlar. Bazıları tam bir küçük ağa gibi ortaya çıkıyor, örgütün değerlerine gözünü dikiyor, kendisinden egemen sınıfların gaspettiklerini gerçek emek sahiplerinin temsilcisi güçten almaya çalışıyorlar.

PKK saflarına gelen birinin yapması gereken nedir? Halk adına önderliği ve savaşımı geliştirmektir. Ama, sözkonusu ettiğimiz tipler, bunu böyle yapmayarak, tam tersine küçük bir ağa olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Amaç, kafasından geçirdiğini ve kendisinden alınanları örgütten almaktır. Bunun için de müthiş bir kariyerizm tutkusu içerisine giriyor, yönetimi gaspçı ve tasarrufçu bir temelde geliştiriyor.

Saflarımızda ortaya çıkan bu tipin daha iyi anlaşılması için konuyu biraz daha açarsak; köylü devrimciliğinin bizde daha değişik bir yol izlediğini görürüz. Mesela; bu ögeler, bir asker gibi savaşır. Ne de olsa köylü namusu vardır, öyle kaçış teorileri üretme, buna sığınma gereği bile duymaz. Elde silah yıllarca bir asker gibi savaşabilir, yani peşmergelik yapabilir. Ancak, salt bir peşmerge gibi savaş yürütmenin Kürdistan'da zaferi sağlayacak ölçüleri yaratma ve geliştirmeden uzak olduğu bilinmektedir. Biz böylesi bir savaşçılığın KDP bünyesinde yaygın olarak yaşandığına tanık olmaktayız. Yıllardır KDP'nin bütün işbirlikçi karakterine rağmen, peşmergeler savaş yürütür. Sıradan bir savaşçılıkla yetinen bu ögeleri, savaşın yönetimi, ittifaklar, örgütlenme, eylem vb. sorunlar ilgilendirmez. Yine bunlar bağımsızlık hedefi doğrultusunda doğru bir mücadele ve devrimcilik dayatılsa da savaşırlar. Açık ki böylesi bir savaşçılığı yeterli göremeyiz. Eğer böylesi bir mücadele tarzını yeterli görürsek, proletarya devrimciliğine ulaşamayız. Ayrıca böylesi bir savaş tarzı yenilgiye mahkum bir mücadeledir. Savaşa bu tarzda katılmak veya yürütmek politik yönün zayıflığını da birlikte getirir. Bunlar kolay umutlanır, hemen heyecanlanır, zaferin kısa sürede gerçekleştirilmesini bekler, bu olmazsa da çabuk bir şekilde zaferden vazgeçerler. Biraz daha açarsak; kolay üzülürler, koşullara karşı direnemedikleri gibi, koşulların esiri olur, basit çıkarların aleti olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Örneğin; doğru devrimci hat kendisini dayatırsa, bu saflarda mücadele ederler, aynı şekilde işbirlikçilik, tasfiyecilik ağır basarsa bu kesimlere de alet olurlar. Kısaca tanımlayacak olursak; böylesi bir savaşçılık öyle yerli yerine oturmuş, sınırları çizilmiş ve her koşul altında devrimi üreten, geliştiren ve yetkinleştiren bir savaşçılık türü değildir.

Saflarımızda da yukarıda tanımlaması yaptığımız tarzda bir savaşçılık yürütmek isteyenler bulunmaktadır. Geçmiş mücadele pratiğimizde de çok açık bir şekilde ortaya çıktığı gibi, sıradan bir savaşçılık yürütmek isteyen veya yürüten ögeler, ideolojik-politik gelişmeye fazla ilgi duymadıkları gibi, ne önderlik sorunu ile ilgilenmekte ve en de savaşı geliştirmek için çaba harcamaktadırlar. Mevcut konumları için, sıradan ve çok dar sınırlara kendisini hapsetmiş bir savaşçılık bu ögeler için yeterli gelmektedir. Zaman zaman bunların eylem yaptıklarını da görmekteyiz. Bu ise eğer koşullar elverirse, —deyim uygun düşerse— karınlarını doyurmak için yürütülen kısmi eylemlilik ve devrimciliktir. Koşullar böylesi bir eylemliliği yürütmeye elverişli olmadı mı, kısmen bir teslimiyeti yaşarlar. Böylesi bir savaşçılığın, çözüme götürmeyeceğini ortaya koyduk ve bu tip bir devrimciliğin devrimcilik olmadığını en yoğun bir şekilde yürüttüğümüz eleştirilerle izah ettik. III. Kongre, böylesi bir pratiği mahkum etmenin yanısıra, aynı zamanda böylesi bir mücadele ile taktik önderliğe ulaşılamayacağını da en geniş bir şekilde ortaya koydu. Böylesi bir devrimciliğin kaybı çoktur, nihai zaferi getirmeye gücü yetmez, bazı sınırlı başarılarla yetinen bir durumu yaşar; gerek önderliğe ulaşmada, gerekse de militan bir proleter devrimciliği geliştirmede yapacağı bir şey yoktur. Kendi bünyesinde savaşın zaferini kesinleştirmeyen, hep yenilgiyi bağrında taşıyan böylesi bir savaşçılık yerine, zaferi garantileyen ve mücadeleyi sürekli bir şekilde yükselten, ilerleten bir savaşçılığa yönelmek zorunlu bir görev durumundadır.

Yeterli bir izaha kavuşturduğumuz, Parti saflarına yansıyan proletarya dışı sınıfların etkileri önderleşmeyi engelleyen bir nedendir. Militanların bu sınıfsal özelliklerini ve geçmiş topluma ait ne varsa onları yaşamaları, doğru bir önderlik olarak çıkmalarını ve gelişmelerini engellemektedir. Eskiyi yıkmadaki çabanın azlığı da buna eklenince mevcut durum daha da vahim bir hal almaktadır. İşte önderlik sorunu üzerinde bu kadar kapsamlı durmamızın nedeni de budur. Hala birçok militanımız, önderlik sorununda yapılması gerekeni layıkıyla yerine getirmemekte, yenilgiyi baştan kabul eden anlayış ve tutumlarında ısrar etmektedir. Bu ise, bir çelişkiyi ortaya çıkarmaktadır. Bir yandan PKK Önderliği gelişmekte, diğer yandan ise, yapı buna ayak uyduramamaktadır. Ortaya çıkan bu çelişkinin çözümlenmesi ve bütün yönleriyle önderlik sorununun açığa çıkarılması büyük bir önem taşımaktadır.

DEVAM EDECEK

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Olağanüstü Hal Bölge Valisi mi Kürdistan Sömürge Valisi mi?

Baştarafı 1. sayfada

Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin yetkileri, bir sömürgeler valisinin yetkisidir

"1- Bölge valisi baktığı illerin genel yöneticisi olacak, il valileri yetkisinde çalışacak,

2- Jandarma birlikleri, bunlara bağlı sınır koruma vb. güçler, polis ve polise bağlı bütün askeri güçler valiye bağlı olacak,

3- MİT faaliyetlerinden dolayı valiye karşı sorumludur,

4- Hakim ve savcılar dışındaki bütün devlet memurları valiye bağlı olacak, vali istediğini işten atma, sürme, yerini değiştirme hakkına sahip olacak,

5- Vilayetlerdeki siyasal, sosyal, kültürel vd. bütün kurumlar valiye bağlı olacak, bunların tüm işlevini vali saptayacak,

6- Vali, gerektiğinde ordu birliklerine emir verebilecek, bu yönlü istekleri hemen karşılanacak,

7- Bölge valisi, özel ordu 'kontra birlikleri' ve özel istihbarat teşkilatı kurabilecek,

8- Köylerin, mezraların yerlerini değiştirebilecek,

9- Geniş mali olanaklara sahip olacak, özel fonla çalışacak, mali talepleri hemen karşılanacaktır. Kozakçıoğlu'nun deyimiyle 'son uygulamaya hükümet o kadar arzulu ki, bütün istekleri hemen karşılanacak."

Bunun dışında, faşist *"anayasanın 120 ve 2935 sayılı Olağanüstü Hal Yasasına göre (meclisin 20.5.1987 tarihli, 19 Temmuz '87 tarihinden geçerli olan 41 sayılı kararı); 10. Bölgenin belirli yerlerinde yerleşimi yasaklamak, bunlara giriş ve çıkışı sınırlamak, belli yerleşim yerlerini boşaltmak veya nakletmek. 11. Resmi ve her özel derecedeki öğretim ve eğitim kurumlarında öğrenime ara vermek ve öğrenci yurtlarını süreli veya süresiz olarak kapatmak, 12. Gazino, lokanta, sinema ve tiyatro gibi eğlence yerleri ile otel, motel, tatil köyü ve benzeri konaklama tesislerini denetlemek, açılma ve kapanma zamanlarını tayin etmek ve sınırlamak, gerektiğinde kapatmak ve bu yerleri olağanüstü hal icaplarına göre kullanmak, 13. İlin hudutları içindeki tüm haberleşme araç ve gereçlerinden yararlanmak ve gerektiğinde geçici olarak bunlara el koymak, 14. Belli gıda maddeleri ile hayvan ürünlerinin il dışına çıkarılmasını veya il içine sokulmasını kontrol etmek, sınırlamak ve gerektiğinde yasaklamak, 15. Sokağa çıkmayı sınırlamak veya yasaklamak, 16. Belli yerlerde veya saatlerde kişilerin dolaşmalarını ve toplanmalarını, araçların seyirlerini yasaklamak, 17. Kişilerin üstünü, eşyalarını ve araçlarını aratmak ve suç eşyasına el koymak, 18. Ruhsatlı da olsa her nevi silah ve mermilerin taşınması ve naklini yasaklamak, 19. Kamu düzeni veya kamu görevini bozabileceği kanısını uyandıran kişi ve toplulukların il sınırları içine girmesini yasaklamak veya bu gibi kişileri il dışına çıkarmak.*

Genel vali, yasanın 27. maddesine göre yukarıda sıralanan maddelere uygun ve ek olarak kanun çıkarabilecek, adli yönden yasanın 24. ve 25. maddesine göre suç üstü hükümleri uygulayabilecek. 32. yasa maddesine göre, işten atmalara ek olarak memurlara kınama ve aylıktan kesme, işçi statüsünde olanlara da 1/30-1/8 oranında ücret kesme cezası verebilecektir."

Genel valinin sorumluluk alanı 11 milyon insanı kapsayan sekiz Kürdistan vilayetidir. Kürdistan'ın diğer şehirlerinde de egemen olan yasalar aynı benzer ve pratik güncel koşullar aynıdır. Hemen görülmektedir ki, genel valiye tanınan yetkiler, coğrafi, siyasal, askeri, ekonomik, kültürel, eğitim ve sosyal alanları yani toplum yaşamının tüm yönlerini kapsamaktadır. Ve bu alanlarda kurumsallaşılmaktadır. Bunlar mevcut **Türk faşist anayasasını aşan, ondan tamamen apayrı olan hükümlerle karara bağlanmış ayrı bir anayasadır.** Ortada cevaplanması gereken tek soru kalıyor: **Neden ayrı bir anayasa, ayrı kanunlar, ayrı yönetim? Bu Türk toplumu ve Türkiye ülkesinden ayrı olan, ayrı anayasa ve kanunlarla yönetilmek zorunda kalınan ülke ve halkın adı nedir?**

Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı sömürgeleştirme ve Türkleştirme politikası iflas etmiş, Türk faşist-sömürgeci burjuvazisi bunu açıkça itiraf etmek zorunda kalmıştır

Türk egemenlerinin Kürdistan'da sömürgeciliği kurumlaştırmaları XVI. yy.'da başlar. Fatih Sultan Mehmet, Anadolu'da katliamlarla Osmanlı İmparatorluğunun egemenliğini sağlar. Yavuz Sultan Selim, doğuya yayılmayı gerçekleştirir. Osmanlı İmparatorluğu bunalım içindedir. Anadolu'da, doğuda İran Safevilerle işbirliği yapan Türkmen beylikleri ve Kürdistan'da Kürt beylikleri vardır. Yavuz Selim, İran'a ambargo uygular. Bu İran feodal ekonomisini etkiler. Safevi Şahı Kürt beyliklerinin ittifak önerilerini olumlu karşılamaz. Onları tampon olarak kullanmak ister. Birlikleri olmayan Kürt beylikleri arada kalırlar. Şeyh İdris-i Bitlisi, Amasya'da konaklanan Yavuz Selim'e uşaklık hizmetlerini sunar. Direnen beyliklerin adını verir. Bu yolla Kürt beyliklerini etkisizleştiren Yavuz Selim, 1514 Çaldıran savaşını kazanır. 40 bin alevi katleder. Şeyh İdris-i Bitlisi'ye uşaklığının bedeli olarak altını imzaladığı, içi Şeyh İdris-i Bitlisi tarafından doldurulacak boş tuğralar verilir. Bu uşak, görevini ölene kadar Osmanlı sarayında sürdürür.

1639'da kalıcılaşan Osmanlı egemenliği altında, Kürdistan'ın statüsü uc beylikleri olur. Osmanlı egemenliğinde Kürt beyleri, tımar sahibidirler. Tımarları babadan oğula geçmektedir. Kürt beyleri, Osmanlı sınırını korumakta, savaş zamanında asker vermekte ve düzenli olarak aşiretlerden topladıklarını vergi olarak vermektedirler. Ardı arkası kesilmeyen Osmanlı-Rus savaşları ve vergi Kürdistan köylülüğünü çökertir. Osmanlı İmparatorluğunun XVIII. yy.'da gerilemesi ve XIX. yy.'da geliştirilen devlet restorasyonu, Kürdistan siyasal statüsünü de değiştirir. Kürdistan'a Türk valiler gelir. Vergiler artar. Beylerin otonomileri daraltılır. Köylülük, savaşlarda tüketilir. Bunlar ayaklanmalara neden olur. 1828-29 Osmanlı-Rus savaşına Revanduz, Botan, Behdinan, Hakkari aşiretleri direnerek katılmazlar. Beyazıtlı Behlül paşa örneği bazı Kürt aşiret reisleri Ruslarla anlaşmaya çalışırlar. Muş'ta Kürt aşiretlerinin Osmanlı egemenliği ve Kürt beylerine karşı direnişi olur. 1818'de Van, Hoy, Erivan aşiretleri ayaklanır. 1830-39'da Revanduz ayaklanmaları olur. Aynı dönemde Fırat boylarındaki aşiretlerin direnmesi gelişir. Bazı Kürt beyleri 1830'la Mısır'da ayaklanan ve Ankara, Kütahya'ya kadar ilerleyen, İstanbul'u tehdit eden İbrahim Paşa ve İran Şahlığı ile ittifak yapmaya çalışırlar. 1839'da Süleymaniye'de Mahmut Paşa ayaklanması gelişir. 1843-46 Bedirxanlar ve 1853-55 Yezdan Şer ayaklanmaları Botan'dan başlayarak geniş alanları kapsar. 1880'de Şemdinli, Urmiye, Lolan'da Şeyh Ubeydullah ayaklanması gelişir.

Sultan Abdulhamid, 1890'larda temellerini attığı Hamidiye Alaylarında Kürt beylerini birleştirir. 1892'de İstanbul ve Bağdat'ta açtığı aşiret okullarında Kürt beylerinin çocuklarını **"Osmanlı terbiyesi"** ile eğitir. Rus Çarlarının Kazak birlikleri örnek alınarak oluşturulan **Hamidiye Alayları,** sadece Kürt halkına karşı değil, Rum, Ermeni ve Pontus halklarına karşı da kullanılır. **1880-1914 arasında Kürdistan'da büyük ayaklanmaların gelişmeyişinin en önemli nedeni bu Hamidiye Alaylarıdır.**

Osmanlı İmparatorluğunun dağılmasına tepki olarak 1908 darbesiyle iktidar olan İttihat-ı Terakki Kürdistan'daki siyasal egemenliği katılaştırdı. Hamidiye Alayları geleneğini sürdürdü. İ.T. **"Türk, Kürt, Arnavut, Arap vd. halklara hürriyet"** sloganı ile iktidar oldu. Bu deyimler, İ.T.'nin ilk eylem ve iktidar bildirgesinde vardır. Bu nedenle Kürt halkı, **"Türk-Kürt kardeşliğinin"** nasıl bağnaz bir şovenizm olduğunu çok iyi bilir. İ.T., iktidar olur olmaz Kürt halkına yöneldi. Kaldı ki 1908 darbesinin en önemli nedeni Kürdistan'da gelişen genel ayaklanma havası ve direnmelerdir. İ.T., siyasal yönü dar olan Kürt feodal ve feodal aristokratların örgütü olan "Kürt Taali Cemiyeti" ve bunların kültürel dergilerine bile tahammül etmedi. **İ.T., Türkçülük ve Pantürkizm'i** resmi ideoloji yaptı. *"İ.T.'nin ne istediği belliydi. Okullar sayesinde Türk olmayanlar Türkleştirilecekti. Resmi olmayan okullarda ise maarif nezaretinin denetimi ile bunların programındaki Osmanlılığa yani Türklüğe aykırı şeyler kaldırılacak ve Türkleştirici etkenler sokulacaktı. Türk olmayanlar resmi okullarda okumadan yani Türkleşmeden memur olmak imkansız olacak, bu yüzden Türkleşmek cazip sayılacaktı."* (TBMM'nin Gizli Oturumları, s. 243)

Sadece okullarda değil, yaşamda da Türk olmayana hayat hakkı tanınmadı. İlk defa **Kürdistan** için **"Doğu"** terimi kullanıldı. **Kürdistan şehirlerinde İttihat-ı Terakki'nin şubeleri açılmaya başlandı.** Hamidiye Alayları o denli genişletildi ki, Kürdistan'da askerlik mecburi bir hale geldi. Türk burjuvazisi Kürt ve Ermeni hakim sınıflarının arasını açmayı becerdi. Kürt Taali Cemiyeti'nde örgütlenen feodal ve aristokratlar, Osmanlılara uşaklık yaptılar. Derneğin başkanı Şeyh Abdulkadir, Osmanlı ayan meclisi ve Damat Ferit Paşa hükümeti döneminde ayan meclisi başkanlığını yaptı. Bu 'hizmetlerinin' karşılığı, bir komplo sonucu, 1925'te Diyarbakır İstiklal Mahkemesinin karşısına çıkarılır ve idam edilir. 1914-18 savaşında Hamidiye Alaylarının adı değiştirilir. **"Kürt ihtiyat aşiret tümenleri"** adını alır. **"Teşkilat-ı Mahsusa'nın öncü birlikleri"** yapılır. Sarıkamış cephesi, Hınıs, Erciş, Viranşehir'de konumlandırılan Kürt tümenleri hem savaşta kandırılır, hem de hiç güvenilmez...

Kemalizm ve Kürdistan'ın siyasal statüsü

Kemalist paşalar, Kürdistan'a dayanarak örgütlenirler. Daha 1919'da Kazım Karabekir, M. Kemal'e, *"Doğu'daki eşrafa Kürdistan'ın Ermenistan olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylemekle, sorunun hallolacağını, eşrafın örgütlenmede kendilerini destekleyeceğini"* söylemekteydi. (Doğan Avcıoğlu MKT, s. 23) M. Kemal, Erzurum ve Sivas kongrelerine Kürt feodallerini alır. **Türk-Kürt** kardeşliği, İslam birliğini işler. Sivas kongresinde Kürt aşiret reislerine üzerlerindeki adları yazılı mavzerler hediye eder. Kürt milli kıyafeti giyerek fotoğraflar çektirir. Kürt mebusların da BMM'de aynı kıyafetleri giymelerinin önüne geçmez. Sonradan salt bu kıyafet nedeniyle kendilerine az uşaklık etmemiş olan Dersim mebusu Hasan Hayri idam edilir. Daha 1920'de açılan ilk İstiklal Mahkemelerinin ilk kurbanları kemalistlere güvenen Kürt feodal mebusları olur. **"Türkün en güvenilmez şeyi sözüdür"** deyimi, Türk hakim sınıfının bu karakterini simgeler.

Kürt ve Türk halklarının beraber savaştığına sığınarak, kemalist egemenliği meşru görmek, Türk şovenizmine hastır. Hiçbir halk bile bile köleliğini onaylamaz. Kürt halkının tarihi, Türk egemenlerine direnme tarihidir. Bir avuç uşak dışında, Türk egemenliğini kabul edecek herhangi bir Kürd'ü düşünmek bile terslik oluşturur.

Kemalizmin, Kürdistan'a tanıdığı siyasal statü, **"Misak-ı Milli" sınırları içinde erimek ve yok olmak, başka bir deyişle eritilmek ve yok edilmektir.** "Ulusal And" olarak adlandırılan Misak-ı Milli, 1918'de Mondros Müttarekesi ile kalan Osmanlı sınırlarıdır. Pan-Türkisttir. Anti-emperyalist olmayan bir programdır. Bu sınırlar içindeki herkesi Osmanlı ve Türk kabul eden şoven ve sömürgeci-emperyalist bir programdır. Misak-ı Milli'nin ne olduğunu en iyi M. Kemal tanımlamaktadır; *"Bir ifade bulalım. Hudud-u Millimiz nedir? Benemehal Türklerle ve benemehal mükadarattımızla teşrik-i mesai etmiş olan Kürtlerle meskûn olan mahaller, bizim hudud-u millimiz dahilinde kalmak lazım gelir mi? Bu pek vası olur. Bunun üst tarafında kalan Türkler ve ırkdaşlarımızla dahil... Misak-ı millimizde muayyen ve müsbet bir hat yoktur. kuvvet ve kudretimizle tespit edeceğimiz hat, hatt-ı hudut olacaktır."* (Meclis Gizli Oturumları, s. 281)

Koçgiri ayaklanması ardından Kemalizm, bu doğrultuda Kürdistan'da hızla örgütlenir. Gidebildiği yerde siyasal-askeri kurumlaşmasını sağlar. Mudafai Hukuk Cemiyetlerinden türetilen CHP, rejim partisi olarak, paşaların eliyle Kürdistan'da örgütlendirilir. Paşalar ve ağaların denetiminde olan partiye, *"... Türk kültürünü kabul etmiş her fert fırkaya girebilir."* Kürt halkını inkar eden egemenlik, *"Fırka hiçbir fert, hiçbir cemaat için imtiyaz tanımayacak"* ile tanımlanır. (Tek Adam, Cilt 1, s. 191-192, Ş. S. Aydemir)

Kemalizmin bu ilk **"sınıfsız ve imtiyazsız toplum", "misak-ı milli sınırları içinde yaşayan herkes Türktür"** demagojisi 1925'te iflas eder. Türkiye'deki yasalarla Kürdistan'ın yönetilemeyeceği, hemen inkar etmeyle bir halkın ortadan kalkmayacağı ortaya çıkmıştır. Şeyh Sait ayaklanması iki partili Türk burjuva egemenlik sistemini derinden sarsar. Terrakiperver Cumhuriyet Partisi'nde toplanan K. Karabekir, Rafet Bele, Rauf Orbay, Adnan Adıvar vd.'lerinden oluşan kemalist klik "Takrir-i Sükun" ve "İstiklal Mahkemeleri" uygulamalarının kendilerine de dokunacağından bazı yönlerine muhalefet ederlerse de, "Misak-ı Milli" tehlikede olduğuna göre, hemen birleşirler, partilerini kapatırlar. Haklı ve meşru ayaklanma ve **"vatana ihanet"** kabul edilir. Ayaklanma, kemalist paşalara göre, *"Kürdistan'ın kurulmasını amaçladığından 'milli birliğe' karşı tehlikeydi."* Mart 1925'te Fethi Okyar hükümeti görevden alınır. Aynı gün İ. İnönü hükümeti kurulur ve **"Takrir-i Sükun (huzur yasası)"** kabul edilir. Kemalist cellatların başkanlığında, **"Şark ve Ankara İstiklal Mahkemeleri"** kurulur. 21 Şubat 1925'te Muş, Ergani, Diyarbakır, Urfa, Siverek, Bitlis, Hakkari, Van, Kığı, Hınıs ve ardından bütün Kürdistan'da sıkıyönetim (savaş hali) ilan edilir. **Katliam planı 24 Şubat 1925'te M. Kemal, Feyzi Çakmak, K. Karabekir, İsmet İnönü tarafından hazırlanır;** soykırım Erzurum, Sivas, Erzincan, Diyarbakır, Mardin üzerinden hazırlanır ve uygulamaya konur. Lozan'da olduğu gibi, bu ayaklanmada da uşak Kürt feodalleri kemalistlere bağlılıklarını bildirirler.

Kürdistan boydan boya katledilir. Savaşta katledilenler yetmiyormuş gibi bir o kadarını terör mahkemesi olan İstiklal Mahkemesi katleder. Adına hakim denen cellatlar Kürt halkına kinlerinin ölçütü olarak babaların gözleri önünde çocukları, sonra da babayı asarlar. İngilizlerin yaptığı kaba bir değerlendirmeye göre Kürt halkına verilen zarar o zamanın parasıyla 20 milyon sterlindir. **1505 sayılı kanunla hükümete Kürt halkının toprağını kamulaştırma hakkı verilir.** Yağma edilen topraklar, **"Türk göçmenlere"** dağıtılır. Ardından mecburi iskan başlatılır. Mecburi iskan da rastgele değildir. Sürgün edilenler, Türk kültürünün güçlü olduğu alanlara %5 oranında dağıtılacaklardır. *"Türkün en kötüsü Türk olmayanın en iyisinden iyi"* (M. E. Bozkurt) olduğuna göre, Kürt mülteciler, akraba da olsa bir araya gelemeyecekler ve herhangi bir sosyal faaliyette bulunamayacaklar. Formül ve hedef bellidir: *"Buradaki (Kürdistan'daki, bn.) Kürt ekalliyetleri Türk ulusuna karşı 1/2 nisbetinde bırakacağız. İstanbul'daki ekalliyet meselesi mühim değildir. Şark vilayetlerindeki Kürt meselesi halledildiyse, son bir Türk devleti haline gelmiş oluruz."* (Şükrü Kaya, dönemin içişleri bakanı)

Kürt halkına uygulanan soykırım ve vahşet, Türkiye'de de yankısını buldu. Basın, muhalif yasal kemalist paşalar kliği ve komünistler cezalandırıldı. **Bu cezalandırmalar sırasında TKP'nin büyük ihaneti yaşandı. Şevket Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör, A. Burhan Belge, İsmail Hüsrev, Sadrettin Celal vb. ihanet ederek, kemalist saflara katıldılar.** Türkiye emekçileri üzerindeki baskı politikaları, Kürdistan gerçeğine bu denli bağlı olduğu halde ve zararı sadece komünistler değil, burjuva liberalleri bile gördüğü halde, TKP bugün nasıl Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine "ayrılıkçı" ve "terörist" diyorsa, o gün de aynı şeyleri söyledi. **"Orak-çekiç"** dergisi, Kürt ayaklanması için, *"Yobazların sarıkları yobaz zümresine kefen olmalı"* diyerek, kemalist katliama davetiye çıkarıyordu. Şefik Hüsnü, *"Ayaklanmanın eski bir İngiliz-Rus oyunu olduğunu, Türkiye'nin sosyal-ekonomik inkilap yolunda olduğu"* broşür haline

getirerek dağıtıyordu.

Ve Kürdistan sömürge valilikleri:

Kemalist politikanın ilk iflası ardından Kürdistan katliamlarla işgal edilir. Askeri işgale bağlı olarak, Kürdistan siyasi ve askeri dilimlere bölünür. Sömürgeci kurumlaşmayı hedefleyen katliamlar ardından Kemalizmi kalıcılaştıracak politikalar saptanır. Saptanan her coğrafi-idari dilimin başına bir askeri müfettiş getirilir. *"20 Nisan 1925 tarih ve 34 nolu mülkü idare kararıyla Ağrı, Van, Muş, Bitlis, Hakkari, Siirt, Mardin, Diyarbakır, Urfa, Elazığ ve Dersim'i kapsayan bölgenin müfettişliğine M. İbrahim Tali Öngören getirildi."* (Ergun Aybars, İstiklal Mahkemeleri, s. 123) Sonradan bunların sayısı üçe çıkarıldı. Daha sonra askeri müfettişlikler çoğaltıldı. Buralara Abdullah Alpdoğan, Avni Doğan, Abidin Özmen, Tahsin Uzer gibileri atandılar. Askeri müfettişler, her şeye yetkili, bulundukları bölgelerin hükümdarıydılar. Faaliyetlerinden dolayı yalnız M. Kemal'e karşı sorumludurlar. Emir ve yetkilerini ondan alırlar.

Valilik, Türk egemenlerinin İngiliz sömürgeciliğinden örnek aldığı bir yönetim politikasıdır. İngilizler sömürgelere valiler atadılar. Bu valiler, tekel sözcüleri olarak sadece İngiliz kraliyetine bağlıdırlar. Valilikler, burjuva krallardır. Görevleri, sömürgeleri soyup soğana çevirmek ve İngiliz emperyalizminin uysal bir talan alanı haline getirmektir. Bunların en vahşet politikası Hindistan'da sergilenir. İngiliz valiler; Hindistan'ın doğal ekonomi ve sosyal yaşamını altüst ederler. Valiler; askeri, hukuki, ekonomik, sosyal, kültürel-eğitim yaşamını düzenlerler. Bunların politikasının özü şiddete ve vahşete dayanır. İngiliz sömürge valiliklerinin yaptıkları katliamların sıralanması sayfalara sığmaz. Valiler, politikalarını yürütmek için, sömürge hakim sınıflarından işbirlikçi kesim, kukla ordu ve eğitilmiş aristokrat köleler yaratırlar. Gerektiğinde politikalarına araç olacak sömürge meclisleri de kurdular. 1914-18 savaşı ardından Mısır, Irak vb.'nde görüldüğü gibi, valilerin yanısıra onların denetiminde manda rejimleri, krallıklarla temsil edilen kukla yerli yönetimler oluşturdular. Bugün çeşitli düzeylerde de olsa Falkland vb. yerlerde İngiliz emperyalizmi valilikler bulundurur. Güneş batmayan İngiliz sömürgeci imparatorluğunun askeri ve ekonomik gücüne rağmen, sömürge halkları savaşır ve İngiliz sömürgeciliğini ülkelerinden kovarlar. Fransızlar, Vietnam ve Cezayir'de denediler. İki halkın kurtuluş savaşı, Fransızların üst üste askeri müfettişleri (generalleri) değiştirmesine yol açtı. Sonuç değişmedi: Kazanan Vietnam ve Cezayir halkı oldu. Sekiz yıllık savaşta 500.000-1.000.000 arasında Cezayir insanının ölümüne neden olan general Salan, Jouhaud ve Challe gibileri sonradan Fransız halkının başına bela oldular. Vietnam'da da ABD emperyalizminin başına geldi. Vietnam'da başarısız Robert Komer, General Westmoreland, Ellsworth Bunker, General Creighton Abrans, Mc Namara vb. siyasi ve askeri uzmanlar üst üste görevden alınarak ABD hükümetlerinde bunalım kaynağı oldular. Jonhson bile koltuğundan oldu. Hem de 1.5 milyon asker ve emperyalist donanıma rağmen.

Türk sömürgeciliği, sömürgelere vali atama öykünmesine 1860'larla başladı. Batı kapitalizmiyle yarı-sömürgeleşmeyi doğuran temaslarında bu kurumu da aldı. Sömürge valiliklerine ilk adımı Mithat Paşa atar. 1867'de çıkarılan vilayetler yasasıyla, ayaklanan Balkan halklarını denetlemek hedeflenir. Vali olarak atanan Osmanlı paşası yanında ikisi Türk, ikisi yerli halkın egemenlerinden oluşan dört kişilik vilayet meclisi oluşturulur. Bu yolla sömürge halkların egemen sınıfı, işbirlikçilik içinde tutulmaya çalışılır. 1859'da kurulan Mekteb-i Mülkiye, bu amaç doğrultusunda siyasal kadro yetiştirir. Osmanlı valileri, Balkan halklarının kurtuluşunu önleyemezler. Mithat Paşa, bunu canı ile öder. Abdulhamit tarafından önce sürgün edilir, ardından boğdurtulur.

M. Kemal, bu deneylere öykünür. Yıllarca İngiliz sömürgeciliğini inceleyen İbrahim Tali, Kürdistan'ı inceledikten sonra **baskı ve katliamla halkın sindirilmesi ve bu temelde inek gibi sağılarak sömürülmesini, örgütsüz ve siyasal perspektiften yoksun halk olarak sömürgeleştirilmesini** kemalist burjuvazinin önüne koyuyor. Hedeflenen yapılıyor. 1925-40 katliamları ve toplu sürgünler gerçekleştiriliyor. Ardından zorla silah toplama faslı geliyor. İlk elde 30.000'i mavzer olmak üzere 160.000 silah toplanır. Ardından zorla kamulaştırmalar, yer değiştirmeler, sindirme cezaları geliyor. CHP bile olsa belli merkezler dışında sivil kurum bırakılmıyor. Genel müfettişlik, işbirlikçilik olmadan çalışamaz. 1925'te ünlü uşak Feyzi ağa vb.'lerinden **"Kuvay-i Milliye"** milisleri oluşturulur. Milislik yasalaştırılır. İ. Tali, milisliği ve işlevini tanımlar: *"Halkımız cumhuriyete fiilen gösterdiği bağlılık ve sadakatı her zaman sitayişle zirkredebilirim. Şark vilayetlerimizi, haricin irticai tecavüz hareketlerine karşı müdafa etmek üzere halkın rekabet edercesine milis teşkilatına dahil olmaları ve canlı hareketleri ve eserleriyle bunu ispat etmeleri inkar edilemez. Urfa'da olduğu gibi diğer şark vilayetlerinde de milis teşkilatı yapılmıştır."*(Hikmet Kıvılcımlı, İhtiyat Kuvvet, s. 149)

Genel müfettişlik, Kemalizmin katliam ve sindirme politikasıyla başarılı olur. Başarılı olmasını mümkün kılan iki etmen vardır. **Birincisi;** Kemalizmin katliamcı karakteridir. *"Saf Türk soyundan olmayanların tek hakları vardır: Hizmetçi olma hakkı, köle olma hakkı."* (M. Esat Bozkurt) Daha Takrir-i Sükun yasasının yeni kabulünde İsmet İnönü, *"Islahat, emniyet ve asayiş temeline dayanarak yapabiliriz"* diyor. Ve şiddet 1925-40'ta yapılır. Kemalizmin mantığı, *"Kürtlük zihniyeti kurutulmadıkça Kürdistan zihniyeti kurumayacaktır."* O halde kurutmak gerekir! Ulusal ve uluslararası koşullar Kemalizmin lehinedir. Kemalizm henüz yükselen sınıftır. İçte muhalefet yok gibidir. Var olan komünist muhalefet cılız ve şovenisttir. Kemalizm, genel olarak hem sosyalizm, hem de emperyalizmden destek almaktadır. **İkincisi;** 1925-40'ların Kürdistan sosyal gerçekliğidir. Kürt halkı geri bir toplumsal yapıdadır. Modern düşünce ve örgütlenme yoktur. Kürdistan dünyadan tecrittir. Toplumsal öncülük aşiret egemenlerinin elindedir. İşbirlikçilik güçlüdür.

Kemalizm 'başarılı' olur. Kemalizm bununla övünebilir. Top ve kanla yaratılan Misak-ı Milli zırhı Kürdistan üzerine serilir. Arkasından Kemalizmin şoven zehrini saçan okullar açılır. Derken 1945 yeni-sömürgecilik ilişkilerinden sonra başlatılan ekonomik kurumlaşma ve talan, Kürt egemenlerinin kompradorlukla Türk siyasal egemenliğinin bir parçası durumuna getirilmesi, sömürgeciliği örtülü savunan uşak bir Kürt küçük-burjuva aristokratizminin yaratılması, Türkiye'ye başlatılan örtülü ekonomik mecburi iskan, Kürdistan sosyal yapısında yaratılan tahribat Kemalizmin başarıları oldu. Artık rahatlıkla sivil kurumlaşma sağlanabilirdi. Bir de bu tahribatın üzerinde doğan sosyalizm maskeli Türk solu. Öyle oldu ki, sömürgeciliğin Kürdistan'daki sosyal, kültürel varlığı, işçisi, memuru, öğretmeni, derneği, sendikası meşru görülmeye başlandı. Kemalizmin buna yani Misak-ı Milli'ye ideolojik içerik kazandırması gerekti. Bunlar da doğrudan Kürt halkının ve Kürdistan'ın varlığını yok sayan **"Türk Tarih Tezi"** ve **"Güneş Dil Teorisi"** oldu. 1930'larda oluşturulan bu teorilere göre bütün **dünya dilleri Türk dilinden türemeydi, bütün insanlık, hatta Amerika'daki Kızılderililer bile Türk kökenliydi.** Bu ırkçı teorilere göre, *"Türkler, Orta-asya'dan yayıldıktan sonra gittikleri yerlerde ilk medeniyeti neyretmiş ve böylece Asya'da Çin, Hint ve mukadder yurt edindikleri Anadolu'da Eti, Mezopotamya'da Sümer, Elam ve nihayet Mısır, Akdeniz ve Roma medeniyetlerinin esaslarını kurmuşlar. Ve bugün yüksek medeniyetlerini takdir ettiğimiz Avrupa'yı o zaman mağara hayatından kurtarmışlardır."* (M. Esat Bozkurt, Birinci Türk Tarih Kongresi açılış konuşmasından)

Kürt halkını hedef alarak oluşturulan bu ırkçı teoriler üzerinde biçimlenen Kürdistan'ın siyasal statüsü artık Türk toplumunun bir uzantısı şeklindeydi. Artık Kürtler 'yoktu.' Dağlı Türk vardı. Artık 'Türk ve Kürtlerin' tarihi beraberliğinden söz edilebilir, bu içeriksiz beraberlik üstüne her türlü inkara siyaset faşizmden, sosyalist maskeli sosyal-şoven biçimlerine kadar yükseltilebilirdi.

Türk faşist sömürgeciliği Kürdistan gerçeğini kabul etmemek için çok direndi

Kürdistan, üzerindeki tahribata rağmen, hep kemalist egemenliğin adı inkar edilen ama pratik gerçek olan bir gündem konusu oldu. 1970'lere kadar KDP'lerde örgütlenen ve cılız olarak çıkan ilkel milliyetçi sesleri, ölümün son sesleri olarak değerlendirdi Kemalizm. 1970'lerde ulusal örgütlenme ve mücadele birden gelişince, Kemalizm sol ile beraber bağırmaya başladı: *"Olmaz böyle şey, biz öldürmüş, mezara koymuştuk, ölü nasıl dirilir?"* Evet, ölü dirilmiş, sömürgeci zırhı delmiş, durmadan çiçek açıyor, boy veriyordu. Mezarlar hep intikam kiniyle canlanıyordu. Türk sömürgeciliği, ısrarla sorunun adını anmamaya çalıştı. Basın ve Türk solu da buna uydu. Ama gerçekte sorun Türk genelkurmaylığının temel sorunu olmuştu. Öyle ki sorun NATO gündemine getirilmiş, bu doğrultuda faşist diktatörlüğe adım atılmaya başlanmıştı. Türk solu ısrarla 12 Eylül faşizmini Türk burjuva ekonomik bunalımına bağladı. Gerçek ise Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorunuydu. M. Ali Birand'ın **"12 Eylül 04.00"** ve Cüneyt Arcayürek'in **"12 Eylül'e Doğru"** dizisine bakanlar bu gerçeği rahatlıkla görürler.

12 Eylül faşizmi sorunu çözemezdi. Nitekim çözemedi de. Güttüğü politikayla ulusal çelişkiyi derinleştirdi ve daha da güncelleştirdi. Daha 12 Eylül'den önce 1979'da dönemin başbakanı B. Ecevit, içişleri bakanı Hasan Fehmi Güneş ve genelkurmaylığa sunulan 155 sayfalık "çok gizli" tutulan özel komisyon raporu vardır... Bu rapora göre, *"Doğu elden gidiyordu. Güneydoğu olayları tırmanıyordu... Toplam 38 ayrılıkçı örgüt tespit ediliyor, bunlar arasında en güçlüsü PKK tespit ediliyordu."* (Yeni Gündem, 17-23 Mart '86) Sadece hükümet ve genelkurmaylık değil, Doğu Perinçek bile, *"Apocuları Hakkari'ye sokmamanın"* planlarını yapıyor ve öneriyordu. 12 Eylül faşizmi ilk darbeyi zindanlarda ve mahkemelerde aldı. Ardından **15 Ağustos '84 devrim bombası patladı...** Kemalist burjuvazinin **64 yıllık politikası iflas ettiği** gün gibi ortaya çıktı.

Faşist-kemalist burjuvazi 'ısrarla' Kürdistan kelimesini ağzına almamakta ısrar etti. Güdümlü basın bunun borazanlığını yaptı. Önce **'Ermeniler'** dendi. Ardından **"dışarıdan yönlendirilen teröristler"** dendi. Onlara göre bu bir **yeni Moskof oyunuydu.** CIA bol bol sahte belge sundu. Bu Türkiye'deki CIA köpeği generallerin hesabına geliyordu. Gerçek ise Kürdistan sorunu Türk devletinin temel sorunu olmuştu. Kenan Evren, *"Kılıç artıkları"* dedi. Faşizmin uzmanları harekete geçtiler. Tarihi belgeler araştırıldı. Yalan tarih konuşturuldu. Hakkari, Siirt, Van vb. Kürdistan şehirleri faşizmin uzman 'profesör'leri ile doldu. Üst üste 'kemalist ideoloji' seminerleri verildi. Din kardeşliği, iki halkın tarihsel beraberliğinden dem vuruldu. Ama şiddet ve tehdit önde tutuldu.

Eski Kürt ayaklanmaları tekrar incelendi ve yayınlandı, sonuçları halka sunuldu. Bu bir katliam tehditiydi. Boş da değildi. Türk faşist sömürgeciliği özel savaşı örgütledi. Bu savaşın ağırlıklı yönü halka yönelikti. İzale-i Şekavet kanunu ile Hamidiye Alaylarının devamı olan milislik örgütlendi. Pişmanlık yasası çıkarıldı. ABD'nin yeni-sömürgelerde denediği kontr-gerilla birlikleri ya da ölüm mangalarını örgütledi. Faşist-sömürgeci ordunun yarısından fazlası Kürdistan'a yığıldı. Bu ordu sürekli savaş hali yaşadı. Kürt halk yığınlarına yaygın pasifikasyon, sindirme, tutuklama ve göç dayatıldı. Pratikte 1925'ler dayatıldı. Halk katliamlarla tehdit edildi. Örnekleri de sunuldu. Ardı arkası kesilmeyen binlerce askerin katıldığı operasyonlar, köy boşaltmalar ve yakmalar, rastgele katletmeler, yasaklanmış bölgeler ve sürgünler yaygınlaştırıldı. Helikopterler dağları bombaladı. Üç büyük uçak bombalaması yapıldı... Türk faşist sömürgeciliği, solu'nu ve yeni işbirlikçilerini imdata çağırdı. Kürdistan cellatı İsmet İnönü'nün oğlu Erdal İnönü kurtarıcı olarak sunuldu. Tutmadı. TKP yardıma çağrıldı. TKP'ye göre Kürt sorunu vardı. Ama, **"Türkiye'nin Misak-ı Milli sınırları dokunulmazdı."** Kürt reformistlerine el atıldı... Olmayacak bir demokrasi uğruna Kürt halkına düşman oldular. Kürt halkını tanımaz, o heybetli Türk faşizmi, Kürt otonom örgütleri ile oturup kalkmaya başladı. Türk burjuva basını özel savaşın etkin bir aracı olarak Kürt otonom güçlerinin borazanı gibi çalıştı. Açıkça "PKK'yi değil, KDP'yi destekleyin" diyordu Türk faşizmi.

Kürdistan kendine biçilen sömürgeci inkar siyasal statüsünü kabul etmedi. Kürdistan devrimi, Türk faşist sömürgeciliğinin uygulamaya sokulan bütün özel savaş taktiklerini boşa çıkardı. Bu taktikler, askeri, siyasal, ekonomik, sosyal, kültüreldi. Pişmanlık yasası, milislik, kontralar, pasifikasyon, Kürt işbirlikçiliği boşa çıkarıldı. Türk devletine ait olan subayından öğretmenine, imamına, kışlasından fabrikasına, okuluna kadar her şeyin halkımıza düşman olduğu, Kürdistan'dan atılması gerektiği ortaya serildi. Ulusal kurtuluş her eve, her alana girdi. Sadece Kürt halkının değil, Türk halkının da gündemindeki temel sorun oldu. Ulusal kurtuluş devriminin siyasal-askeri gücü arttı. Cepheleşti ve ordulaştı. Kürdistan sorunu uluslararası platformların temel sorunu haline geldi. Öyle ki, Türk sömürgeciliği bütün kurumlarıyla bunalıma sokuldu.

Artık gizlenecek bir şey kalmadı. Tarihi oyun sona ermişti. Kemalist inkar politikası iflas etmişti. Türk burjuvazisi arlanmadı. Kürdistan'ı fiili savaşla yönetiyordu. Kürdistan'daki sıkıyönetim Türkiye'ninkinden ayrıydı. Kürdistan'da ekonomik, kültürel, eğitsel bütün sivil kurumlar genelkurmaylığın emrinde özel savaş kurumları işlevini görüyordu... Sıkıyönetimi kaldırmalar, olağanüstü hal yasası, sivil düzen vb. hikaye idi. Kimseyi aldatmıyordu. Dünya Türk faşizminin alçak hünerlerini ibretle seyrediyordu. O yüksekten atan K. Evren gibi faşist başlar susar olmuşlardı. Konuya da ad vermek gerekiyordu. Denenip iflas eden yöntemler ve politikaların yerine yenilerini bulmak gerekiyordu.

Nihayet kabuk çatladı. **Kürdistan kelimesi ve sorunu temel konu oldu.** Basının her gün işlenen temel konusu oldu. Sorun **bir avuç "terörist" sorunu** değildi. Savaşa ad da verilmek zorunda kalındı. **Kürdistan gerilla savaşı** Türk basını açıkça **Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK'nin gelişim şansını, kurtarılmış üs** ve **ulusal kongrenin meşrulaşma olanaklarını tartışmaya başladı.** Sorun sadece Türk sömürgeciliğinin ve basınının temel konusu olmadı, dış basının da güncel temel konusu oldu. İlgili bütün uluslararası güçlerin Kürdistan politikalarını tekrar biçimlendirmelerine yol açtı.

Sorun, çözüm sorunuydu. Türk burjuva klikleri birbirine girdi. Değişik yöntemler önerildi. Ama çoğu denenmiş, tutmamıştı... Sorun ekonomik geri bıraktırılmışlık sorunu değildi. GAP'ın mücizelerine kendini kaptıran Türk burjuvazisi hayal yaşadığını kendisi kabul etmektedir. Kendi halkını dilendirme noktasına getiren bir burjuvazi Kürt halkının ekonomik-sosyal yaşamını nasıl düşünsün? Böyle bir iddia hem genel olarak sömürgeciliğin, özel olarak da Türk sömürgeciliğinin mantığına terstir. ABD emperyalizmi, Vietnam'da sadece kurduğu talan kurumlarını değil, Vietnam özgür halkının Kuzey parçasında yaptığı bütün tesisleri yerle bir etti. Kürt halkı, Türk sömürgeciliğinin Keban vd. tesislerin başına aynı şeyi getireceğini iyi bilmektedir. Kaldı ki sosyal-ekonomik yatırımın ekonomik külfeti, Türk burjuvazisinin gücünü çok aşar. T. Özal, GAP'ı kastederek, *"Bizim yaptığımızı PKK yapabilir mi?"* diyecek kadar şaşkınlaşır. 'Süper vali' dolayısıyla yapılan yayınlarda Kürdistan'daki sosyal-ekonomik tablo itiraf edilmekte, devrim dışında bu manzaranın giderilme yolunun olmadığı ortaya çıkmıştır. Türk faşizminin Kürdistan devrimine karşı siyasal kuşatma manevraları da tutmamıştır. Türk faşizmi komşu halkları hem tehdit etmekte, hem de o 'meşhur' olumsuzluklarını sergileyerek adeta yalvarmaktadır. İran'la 'vardığı stratejik' uyumu taktik alanda sürdürememektedir. Suriye ile stratejik uyuma varma gayretleri boşa çıkarılmaktadır. Türk faşizmi son olarak Kıbrıs Rum halkını tehdit, Avrupa halklarına da hakaret ederek kendine karşı olan cepheyi, dolayısıyla Kürdistan devriminin olanaklarını arttırmıştır. Türk basını ve şoven solu kaynağı Türk genelkurmaylığı olan yeni

ama bayatlanmış çözümleri ortaya atmaya başladı. Doğu Perinçek gibi şoven burjuva uşaklar; *"Bölgede Kürtlerin ağırlığı artıyor. Oysa Türkiye hakim güçlerinin politikası Kürtlerin yok sayılması üzerine oturtulmuştur. Kürtlerin önemli bir bölümü Türkiye'de yaşıyor, yani Türk halkının bir parçasıdır"* diyerek Türk hakim sınıflarını inkarcı politikayı terkederek, *"Kürtleri Misak-ı Milli sınırları içinde tutmanın yeni yollarını bulmayı"* öneriyor. Güneri Cıvaoğlu'ndan M. Ali Birand'a kadar olan geniş kemalist kalemşörler, yeni yöntem, eski statüyü öneriyorlar. Türk sömürgeci politikasını allak-bulak eden Kürdistan gerçeğini çözümlemek için **"kemalist ruh", "kemalist yöntem"** çağrısı yapılıyor. Örsan Öymen ölmeden önce, *"Büyük Paşa Büyük Vali"* başlığı altında kemalist yönteme özenenleri uyarıyor, *"Mustafa Kemal Paşa'nın, İsmet Paşa'nın yaptığı gibi, düşmanı silip süpürmek... Çizmeyi çektin mi, başkaldırmaya yelteneni hamam böceği gibi ezmek... 1925'lerin 'Takrir-i Sükun' yasalarına, 'İstiklal Mahkemeleri'ne, olağanüstü yetkilerine başvurmak... Bütün bunlar çağımızın koşullarında ne kadar geçerlidir? Hiç düşünmek yok!"* diyen Öymen, İ. İnönü'nün *"1925 metodlarının günümüzde kullanılamayacağı"* sözlerini uyarı yapıyor. Türk sömürgeciliği şiddeti ve en çıkmaz yolu seçmek zorundadır. **19 Temmuz '87 tarihli Nokta** dergisinde görüşlerini açıklayan **özel harp uzmanı Yılmaz Erkekoğlu**, *"PKK'nın etkin olduğu bölgenin tecrit edilmesini, örs-çekiç ve kıskaç hareketiyle darbe vurulmasını, klasik harp birlikleri yerine kontr-gerilla birliklerin zorunlu olduğunu, milli muhafız ordusu yerine, Özel Harp Dairesi'ne bağlı birliklerin özel kuvvetler komutanlığı şeklinde birleştirilerek, bunların oluşturulacak Bölge Valiliğine bağlanmasını, milisin aşiret kavgaları dışında kalanlardan profesyonel birlikler halinde örgütlenmesini"* öneriyor ve 12 maddelik önlem önerisi sunuyordu. Bu önlemler: *"1. Hudutların dinlenme cihazlarıyla donatılması, 2. Güneydoğu Anadolu Bölgesinin bilgisayarla donatılması, 3. Hassas bölgedeki köylerin istihbarat amacıyla telefonla donatılması, 4. Alt yapının (askeri yol vb.) kurulması, 5. Mezraların ortadan kaldırılması (stratejik köylerin oluşturulması), 6. Yöre halkının terörizme karşı eğitilmesi, 7. Güvenlik güçlerinin içine yöreden kişilerin alınması, 8. Yöredeki insanlara devletin benimsetilmesi (şiddet yoluyla), 9. Siyasal partilerin birlik yapmaları, 10. Dünya kamuoyunda propagandaya ağırlık verilmesi, 11. Yunanistan ve Bulgaristan'a karşı daha etkin tavır, 12. Komşu halklara karşı İsrail benzeri baskınların yapılması."* 12-18 Temmuz 87' tarihli 2000'e Doğru dergisinde, Em. Korgeneral Faruk Güventürk, *"Daha 1967'de Cevdet Sunay'a Silopi, Cizre, Şırnak'a Karadenizlilerin yerleştirilmesini ve Diyarbakır, Mardin, Hakkari, Bitlis illerini kapsayan bölgeye tam yetkili bir orgeneralin tayin edilmesini önerdiğini"* yazıyor. Aynı korgeneral eskisi faşist uzman, 19-25 Temmuz '87 tarihli 2000'ne Doğru dergisinde, *"Koordinatör valinin sivil vali olması nedeniyle askeri strateji, taktik ve gerilla savaşından bir şey anlamadığını, göstermelik bir eyalet valisi olmanın ötesinde bir işe yaramayacağını"* söyleyerek, ısrarla şiddet önermektedir. Bu faşist umana göre, *"En büyük hata MİT'in MOSSAD'la 1965-75 dönemindeki ilişkilerini gevşetmesiydi. Bu gevşeklik nedeniyle İsrail'in sınır ötesi baskın metodları öğrenilemiyordu."* Buna göre, *"Kuvvetli radyo ve istasyonlardan PKK aleyhtarı propagandaya hız verilmeli; PKK'nin Rum, Ermeni ve Sovyetlerle işbirliği yaptığı propagandası yaygınlaştırılmalı; donanımlı ve yetkili birliklerle tam ve acımasız imha operasyonları yapılmalı; derhal stratejik köy uygulamasına geçilmeli; operasyon birlikleri helikopter vb. zırhlı araçlarla takviye edilmeli; köyler telsiz ve telefonlarla donanmalıdır."*

Kürdistan sömürge valisi başarılı olabilir mi?

Konuyu salt valilikle sınırlamak dar olur. Baştan da koymaya çalıştığımız gibi, Türk devletinin olağanüstü hal valisi ataması, 60 yıllık inkar politikasının inkarıdır. Fiilen Kürdistan için ayrı yasalar, ayrı yönetim, ayrı uygulama saptanmıştır. Türk sömürgeci devleti, Kürdistan'ın sömürge statüsünü resmen kabul etmektedir. Sorun dünya kamuoyuna yansımıştır. Sözde bile olsa Türkiye'de oluşturulan "sivil düzenin" neden Kürdistan'da geçerli olmadığını dünyaya açıklamak ve dünya halklarını ikna etmek zorundadır. Türk faşist devleti, herhalde bir halkı terörist ilan ederek ve bunu neden göstererek dünyayı ikna edemeyeceğini bilmektedir.

İkincisi; dönem 1920'lerin dönemi değildir. Türk burjuvazisi gelişen ve dünya halklarınca ilgi gören, hatta desteklenen bir burjuvazi değildir. Ekonomik ve siyasal olarak çöküşü yaşamaktadır. Bölge halklarının tümüyle yoğun bir çelişkiyi yaşıyor, çoğu bölge devletleriyle çelişkileri savaş düzeyindedir. Türkiye emekçi halkı, 1920'lerin durumunda değildir. Faşist Türk burjuvazisi ile derin çelişkileri vardır. Türkiye halkı tarihinde hiç bu kadar düşürülmedi. Türk burjuvazisi TKP'ye güvenebilir. Ancak emekçi halkın bilinci TKP'yi çoktan aşmıştır. Türkiye emekçileri istem ve eylemleriyle bunu gösteriyor. Kürt halkının katledilmesi savaşına katılmak istemiyor.

Üçüncüsü; Kürdistan, 1920'lerin durumunda değildir. O dönem Kürt halkı donanımsızdı. Aşiret örgütlenmesi ve bilinci içindeydi. Dünya halkları ile köprüleri yoktu. Bugün durumu kıyaslanmayacak kadar değişiktir. Modern sınıfları, çağdaş düşünce, örgütlenmesi ve savaşı vardır. Dünya halklarıyla her alanda devrimci bağlarını kurmuş ve bunun olanakları daha da artmaktadır. Kürdistan'da Kürt hakim sınıfları ve ara sınıflardan kaynaklanan uşak politikalar halktan tecrit olmuş ve halkımız onların düşman olduğunu bilmektedir.

Dördüncüsü; sömürge valisinin elindeki çözüm yöntemleri denenmiş ve iflas etmiş yöntemlerdir. 1979'dan beri Kürdistan'da var olan yasalar faşist yasalardır. Olağanüstü hal yasaları olarak ilan edilen yasalar 1925'ten çok daha sertti. Kürdistan devrimi bu faşist-sömürgeci yasaların koşullarında gelişti. İnsanlar istendiği gibi tutuklanmakta, sürülmekte ve öldürülmektedir. Genel vali bu süreci hızlandıracaktır. 1980'den beri kitlesel göç yapılmaktadır. Son olarak 1984'le ordu tarafından planlı yapılmakta, alanlar boşaltılmaktadır. Türk faşizmi bu kitleleri nereye yerleştirecektir. Bunları 1925'te olduğu gibi Türk kültürünün güçlü olduğu yerlere %9 oranında nasıl dağıtabilecektir. Türk kültürünün güçlü olduğu neresi kaldı ki. Türk faşizmi bu kitlelerin Türkiye emekçileriyle bağını nasıl kesecektir. Şimdiden büyük Türkiye şehirlerinin nüfusu yarı yarıya Kürtleşmiş ve büyük bir ulusal bilinçlenme yaşanmaktadır. Yoksa Türk faşizmi, kendini bu ucuz emek gücünden yoksun mu kılacak! Türk faşizmi, şimdiden İç Anadolu ve Ege'de dağıttığı bildirilerle ve aldığı önlemlerle Türk halkını Kürdistanlı sürgünlere ve Kürt mevsimlik işçilerine karşı kışkırtıyor. Türk faşizmi, ulusal bilinci arttırmıyor mu?

Valiye anında yargı yetkisi verilmiş. Peki Kürdistan'da sekiz yıldır İstiklal Mahkemesi yok muydu? Diyarbakır, Elazığ, Erzurum vd. Kürdistan şehirlerindeki sömürgeci mahkemeler yeni adıyla olağanüstü hal yasası mahkemelerinin İstiklal Mahkemelerinden farkı nedir? Çok daha beter olduğu biliniyor. Diyarbakır sıkıyönetim mahkemesi soykırım mahkemesidir. İstiklal Mahkemelerinin Kel Alileri doğrudan M. Kemal'e bağlıdırlar. Şark (Kürdistan) İstiklal Mahkemelerinin başkanı Mazhar Müfit, *"Bizim belli bir amacımız vardır. Ona varmak için gerekirse kanunun üstüne çıkarız"* diyordu. Amaç belliydi: *"Kürdistan kurmak amacıyla yola çıkan ruhün ölmesi ve öldürülmesi milli bir görevdir. Bunun için Kürdistan'da başolabilecek bütün zararlı kişilerin kesinlikle affedilmemeleri gerekir."* (İstiklal Mahkemeleri, s. 138) Yine de İstiklal Mahkemeleri, Diyarbakır faşist mahkemelerinin yanında yaya kalırdı. 1925'lerin hakimleri henüz emperyalist teknikleri bilmiyorlardı. Günümüzde Hitlerciliği geride bırakan faşist vahşet vardır. Diyarbakır'da yargı hukuka göre olmuyor, "Kürtlük ve Kürdistanlılık" yargılanıyor ve durmadan idam ve müebbed kararı veriliyor... Hakimler ve işkenceciler doğrudan K. Evren ve genelkurmayla bağlıdırlar. Özel talimatlarla çalışıyorlar. Hizmetleri karşılığında Evren'den şilt, saat vb. mükafatlar alıyorlar. Diyarbakır'daki mahkemelerin karakterini ve Kürt halkını yargılayan soykırım mahkemeleri olduğunu sadece Kürt halkı değil, dünya halkları izliyor... Fakat bu defa, İstiklal Mahkemeleri karşısında bilinçsiz Kürt halkı ve Şeyh Saitler değil, sosyalist bilinçli önderleri var. Nasıl ki, 1925'te Kürdistan yurtseverleri idama giderken, **"Yaşasın Kürdistan, Kürt halkı yaşayacaktır!"** sloganlarını bağırdıysalar, bugün bu emir de yerine getirildi. Diyarbakır faşist soykırım mahkemeleri ve zindanları tarihin en görkemli direnişlerine şahit oldu. Faşist sömürgecilik buralarda yenilgiye uğratıldı. Süper vali, mahkemelerin yargı ve karar sürecini hızlandıracaktır. Sonuç, şimdiye değin olduğu gibi, Türk faşist sömürgeciliğinin kesin aleyhine olacaktır.

Sömürge valisinin okullar, işyerleri vb. tüm ekonomik, kültür, sosyal kurumları üzerinde yetkisi vardır. Altmış yıllık sömürgeci asimilasyoncu eğitim iflas etmiştir. Son yedi yıldır, Kürdistan'da okullar faşist-kemalist ideolojinin yuvaları haline geirilmiş, mevcut okulların tümünün başına kemalist-faşist subaylar getirilmiştir. Kimi okullar kışlaya çevrilmiştir. Yozlaşma durumları durmadan arttırılmış, işsizlik ulusal düzeydedir. İş, halka karşı bir tehdit aracı olarak kullanılmaktadır. Kim bu potansiyeli denetleyebilir? Bu potansiyel ulusal kurtuluşundur ve patlama noktasındadır. Daha da sıkılaştırılacak, baskı ve sindirme olsa olsa potansiyelin patlamasını hızlandırır. Valinin sorumluluk alanında ekonomik ambargo uygulama yetkisi vardır. Bu uygulama 1984'le dönem dönem uygulanmaktadır. Hakkari, Van ve Siirt'in Şırnak, Eruh, Pervari alanlarında köylünün eşya alması ve şehre inmesi karne ve izne tabidir. Şehir ve kaza girişlerine kurulan barikatlarda yurtseverler tespit edilmekte, bir elbise almak için bile karakola gidip izin almak zorunlu olmaktadır. İzinsiz köy değiştirilememekte, ana yollar boyunca barikatlar kurulmakta, yabancılar Kürdistan'a sokulmamakta, il hudutları dışına çıkarma, yurtseverlere sistematik uygulanmaktadır. Valinin bunlara bağlı olarak getireceği Güney Afrika'daki gibi pasaport sistemi olabilir, kaldı ki doğum yerini belirleyen kimlikler de bu uygulama zaten yapılmaktadır.

Sömürge valisinin diğer bir yetkisi, siyasal partilerin "Misak-ı Milli" yolunda birlik halinde olmaları ve faaliyetlerinden dolayı valiye karşı sorumlu olmalarıdır. Bu, bugün açık olarak yapılmaktadır. Rejimin siyasal partileri Kürt halkını aldatmak ve sindirmek için yarışmaktadırlar. Parti teşkilatlarının birer istihbarat yuvası olarak çalıştığı aşikardır. Ulusal çıkar yolunda il ve ilçe parti teşkilatları elde silah, barikatlarda nöbet tutmaktadırlar. Partiler arasındaki farklılık biçimseldir. Sömürgeci rejimin geleceği konusunda duyulan endişeler ve çıkmazın sonucudur. Kürdistan'da tek rejim partisi vardır. O da Türk faşist sömürgeciliğinin partisi. Kaldı ki gelişmelerin ürünü olarak Türk siyasal partilerinin Kürdistan'daki işlevlerinin durdurulması beklenmelidir. En azından halkımız artık Ecevit'ten İnönü'ye ve Demirel'e kadar olan bütün Türk burjuva sözcülerin Kürt halkının azılı düşmanları olduğunu iyi bilmektedir.

Sömürge valisi, hep denenip başarısız olunan hudut güvenliğini yine hedef almaktadır. 700 km'nin üstünde uzunluğa sahip olan Suriye-Türkiye hudutuna mayın, aydınlatma aracı, gözetleme kulesi, pusu, panzer, milis, binlerce kişilik motorize birlikleri, iz tarlaları,son olarak bir Alman firmasına ihalesi verilen 6 metre yüksekliğindeki dikenli çelik tellerden sonra şimdi de İsrail'in radarları hedeflenmektedir. *"İsrail'in kurduğu bir sistem var. Canlılar yaklaşınca haber veren bir radar sistemi buldular. O ya da daha gelişmiş bir teknoloji aracılığıyla kurulabilir."* (Hayri Kozakçıoğlu, Cumhuriyet, 21 Temmuz '87) Bir de İran, Irak, Yunanistan, Bulgaristan, Sovyet hudutları var. Türk faşizmi çıkmazını kendisi belgeliyor. Valinin kendisi sınır güvenliğinin, *"Bölücülerin sızmasından çok, silah aktarımına karşı yapıldığını"* itiraf etmektedir. Faşist rejim kendini mayınlıyor.

Faşist vali, PKK'ye karşı devletin istihbaratsız kaldığını teslim etmektedir. İlk iş olarak istihbaratı, bu arada MİT çalışmalarını düzenleyeceğini söylemektedir. Sömürgeci Türk devleti, 1980'le istihbarat faaliyetlerini örgütlemek için her şeyi yapmış, bütün yolları denemiştir. Şiddeti, ekonomik dürtü ile beraber kullanmıştır. Pişmanlık yasasını çıkarmış, muhbiri ödüllendirmiştir. Bunu meclis yasası ile kanunlaştırmış, muhbiri memur statüsüne almış, son olarak da **"memuru ödüllendirme kanunu"** çıkarmıştır. Vali, muhbirliği "vatandaşlık" görevi haline getirmeyi hedefliyor. Bunun için en ücra köye kadar telsiz ve telefon dağıtmaktan, altyapı dediği askeri yolların ve helikopter pistlerinin yapılmasından söz ediyor. Şikayetler için açık telefonlar veriyor. Bütün bunlar denenmiş ve tutmamıştır. Halk artık kendini gizlemeyecek kadar PKK'yi desteklemektedir. Devlet istihbaratsız kaldığını kabul etmektedir. Ajanlık Kürt hakim sınıfları ve milislikle işleyen bir kurumdur. Bunlar aldıkları darbelerle halktan soyutlanmışlardır. Süper vali, ne gibi yenilik getirecek? Zaten PKK'ye selam vermenin cezasının en az 15-20 sene olduğunu halk bilmektedir. Vietnam'da Diem faşizmi, köylüler bir devrimciye rastladıklarında, *"Komünist, Vietkong"* **diye bağırıp tenekeye vurmasını zorunlu kılmıştı.** Ama aynı köylüler, Diem askerlerine devrimcilerin gittiği yolu ters gösterip devrimcilerin en büyük istihbarat kaynağı olmuşlardı. Aynı sonuç Kürdistan'da yaşanmaktadır.

Vali, mezraları hemen ortadan kaldırmayı hedeflemiştir. İlk olarak Pervari, Şırnak, Çatak, Bingöl, Dersim yaylalarına yönelmiştir. Mezraların tapuları da 1984'ten beri gündemde değil midir? Vietnam vb. yerlerde yaşanan deney vardır. Bu uygulama için Türk faşizminin ekonomik gücü yetmediği gibi, köylülük ve ulusal kurtuluş devrimi bu uygulamaya kesin izin vermeyecektir.

Faşist valinin büyük kozu, köy korucularıdır. Kürt egemen sınıflarına dayalı olarak oluşturulan milislik iflas etmiştir. Kürdistan'da artık Hamidiye Alayları geleneği yaşatılamaz. Milisliğin dayandığı sosyal temel dardır. Köylülüğün bilinci bu oyunu kabullenmeyecek kadar ilerlemiştir. İflah olmazlara da şimdiye değin olduğu gibi yöntemin silahı kan kusacaktır. Sadece basın izlense bile milisliğin yaşayamayacağı anlaşılabilir. Valilik, köy korucularına daha etkin silah vermeyi ve onları da kontr-gerilla birlikleri ile birleştirmeyi, profesyonel birimler haline getirmeyi hedeflemektedir. Kürt ağaları ve paraya güvenmektedir. 1984'ten beri Alixan Tatar, Macit Ağa, Emin Ağa, Jirki Ağaları vb.'lerine bağlı bu tür köy yakan, öldüren, işkence eden sınıfdışı öğelerden oluşan birlikler vardır. Bu insanlık dışı uygulamaya sığınan Türk faşizminin, milisliğin çöküşüyle kendi çöküşünü de çabuklaştıracağını unutmamalıdır.

Türk sömürgeciliği, Valilik uygulamasında Kürt işbirlikçi otonom ve reformist güçlerine çok rol tanımaktadır. Şimdiden Zaxo, Şemdinli sınırlarına tekrar otonom güçlerin ve onların yedeğinde reformist güçlerin toplanmasına göz yummuştur. Faşizm, partileri vasıtasıyla Kürt reformistlerini toparlıyor. Türk basını Kürt otonom güçlerine çalışıyor. İşbirlikçi Kürt otonom güçleri, faşist basına, PKK ve Kürt halkı aleyhine açık demeçler vermekten çekinmiyorlar. Emperyalist metropollere kadar uzanan bu işbirliği, PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı siyasal abluka oluşturmayı ve milisliği geliştirmeyi hedefliyor. Ama şimdiye değin olduğu gibi Türk faşizmi aldanıyor. Türk faşizminin desteği ile otonomiye varacağını sanan uşaklar da aldanıyor. Onların ne PKK'yi önleme gücü var, ne de buna güç getirebilirler. İhanet, devrimin şiddeti altında eziliyor.

Valiliğin en temel kozu, "özel birlikler" ya da kontralardır. Jandarma, ordu birlikleri, polis ve milislere ek olarak genelkurmaylık Özel Harp Dairesi'ne bağlı kontrgerilla birliklerinden, genel valiliğe bağlı özel ordu oluşturulması hedeflenmektedir. ABD'nin Vietnam ve Nikaragua'da denediği bu birliklerin akibeti malumdur. Türk basını Kürdistan'da 15 Ağustos '84'le konumlanmasına yaygın girişilen bu birliklerin bir yandan başarısızlıklarını belgelerken, diğer yandan ağızlarına kurbağalar koyarak, diziler hazırlayarak bu iskartaya çıkmış birliklerin maharetlerini göklere çıkarmaktadır. Bu

Devamı 29. sayfada

TÜRKİYE-SURİYE İLİŞKİLERİ VE TURGUT ÖZAL'IN SON GEZİSİ

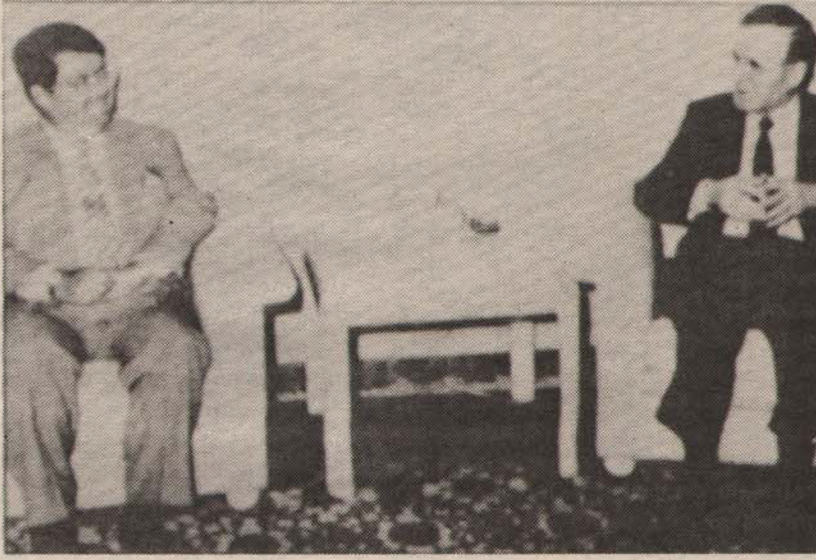
Kürdistan üzerinde uluslararası alanda tartışmaların yoğunlaştığı bir dönemde, Türkiye-Suriye görüşmelerinin devamı olan başbakanlık düzeyindeki temasların ikincisi, geçtiğimiz günlerde Suriye'nin başkenti Şam'da gerçekleşti. İlk kez bir Türk başbakanının Suriye'ye gittiği bu yeni temaslarda nelerin konuşulduğunu bilmek için, öyle çok derin araştırmalara girmeye gerek yok. Kısa bir süre önce, sömürgeci Türk basınına yansıyan gerçeklerden, görüşmede esas olarak hangi konular üzerinde durulduğunu çıkarabilmekteyiz.

Bilindiği gibi, Suriye Başbakanı Abdul Rauf El Kassem, geçtiğimiz yıl içerisinde Türkiye'yi ziyaret etmiş ve çeşitli görüşmelerde bulunmuştu. Bu görüşme ve sonrasında ortaya çıkan bazı gelişmeler üzerinde, gazetemiz **Serxwebûn** Mart 1986 tarihli 51. sayısında durmuştu. Biz, o yazıda dile getirilen gerçeklere yeniden değinmeyeceğiz. Çünkü, daha o dönemde yapılan değerlendirme, aslında bugünkü görüşmenin de gizli kalan yanlarını aydınlatmaktadır. Ama, biz yine de okuyucularımız için kolaylık olsun diye, o yazıda konu edilen bazı gelişmelere kısaca da olsa değinmek istiyoruz. Bu değerlendirmeler çerçevesinde de güncel duruma ve son görüşmeye ilişkin ortaya çıkan bazı sonuçları ele alacağız.

Birçok bakımdan değerlendirildiğinde, görüşme veya Başbakan Turgut Özal'ın Suriye gezisi çok önemli bir döneme tekabül etmekte. Biliyorsunuz, gazetemiz de bu gelişmelere halen geniş bir şekilde yer vermekte. Tabii, bu sadece bizle de sınırlı kalan bir olay değil. En başta da sömürgeci basın olmak üzere, uluslararası basın da bu gelişmeleri geniş bir şekilde işlemekte. Bütün bunları da gözönünde bulundurarak, soruna birkaç noktadan bakmakta yarar var.

Sorunun düğüm noktasını PKK ve bugün faşist Türk sömürgeciliğini tarihinin en büyük çıkmazı ile karşı karşıya getiren Kürdistan bağımsızlık mücadelesi oluşturmaktadır. Faşist Türk sömürgecileri şimdiye kadar -halen de sürdürüyorlar- hep ulusal kurtuluş mücadelemize bir dış bağlantı aramıştır. Bir türlü mücadelemizin gerçekliğini kabule yanaşmamış veya kendi kamuoyu önünde acizliğini böylesi bir taktikle örtmeye kalkışmıştır. Aslında durumun kendisi daha farklı bir nitelik taşımakta. Şimdi bu konuyu biraz daha açalım.

I. Dünya savaşı sonucunda, Ortadoğu'nun siyasal haritası da değiştirilmiştir. Osmanlı İmparatorluğu parçalanmış ve bölge halkları kendi topraklarında yeni devletler kurmaya yönelmişlerdir. Ancak, İngiliz ve Fransız emperyalistleri, Türk sömürgecileri ile birlikte, bir masaya oturarak bölge haritasını kendi emelleri doğrultusunda oluşturmuşlardır. Bunun sonucunda ise, Kürdistan dört parçaya bölünmüş ve dört ayrı sömürgeci devletin egemenliği altına alınmıştı. Bununla hedeflenen ise, Kürdistan'ın bu bölünmüşlük ortamında yeryüzünden silinmesiydi. Sözkonusu güçler böylesi bir amaca ulaşamadıkları gibi, bugün parçalanmışlık tam tersine aleyhlerine dönmüş bir durumdadır. Özellikle de, 1973'lerden bu yana partimiz



PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, bu gerçekliği daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Bunun içindir ki, halkımızın bölünmüşlüğü, sömürgecilerin elinde bize karşı kullanılan bir silah olmaktan çıkarılmış, bu kez sömürgecilere karşı halkımızın elindeki bir silaha dönüştürülmüştür. Tabii mevcut gelişmelerin bu şekilde ortaya çıkması, sözkonusu güçleri bir hayli rahatsız etmekte.

Türk sömürgecileri, bu gelişmelerden rahatsız olan güçlerin en başında gelmekte. Bilindiği gibi Türk faşist yetkilileri, Kürdistan meselesini kendileri için artık kapanmış bir sorun sayıyorlardı. Fakat, PKK önderliğinde gelişen direniş mücadelesi, bütün bu hayallerini tuzla-buz etti. Partimiz PKK'nin yeni dönem direniş mücadelesini büyük bir atılımla başlattığı 15 Ağustos 1984 sonrasında TC'nin huzursuzluğu daha da arttı. Özellikle de Güney sınırları olarak nitelediği Suriye ve Irak sınırlarının güvenliği sorununu sık sık gündeme getirdi. Irak ile "sınır ötesi harekat" konusunda bir anlaşma imzalayan TC, benzer bir anlaşmayı da Suriye ile gerçekleştirmek için yoğun bir baskı yapmaya başladı. Tehdit ve şantajın içiçe geçtiği Suriye ile sınır güvenliği konusunda yapılan görüşmelerde TC kendi çıkarları doğrultusunda bir sonuç alabilmek için büyük bir çaba harcamakta. TC'ye göre terör veya bölücülük, yıkıcılık olarak nitelediği ulusal kurtuluş mücadelemiz, *"Suriye tarafından desteklenmekte ve bu ülkenin sınırları kullanılmaktadır."* Yine, bu mantığa göre: *"Suriye desteğini çeker ve sınırlarını kullandırmazsa, Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu bölücü ve yıkıcı faaliyetler kesilir."* Bundan dolayı faşist rejim Suriye üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmakta, Suriye'yi de kendi çıkarlarını bu devlete de hakim kılmak istemektedir.

Suriye ile Türkiye arasındaki sorunlar yeni başlamış denemez. Eskiden beri her iki devlet arasında çeşitli sorunlar gündeme gelmişti. Bu sorunların tarihçesini biraz daha uzatırsak, Osmanlıların egemenlik dönemine kadar götürebiliriz. Ancak, sorunun kavranması için yakın dönemdeki gelişmeleri izah etmemiz de yetecektir.

GÖRÜŞMENİN ANA KONUSU

Şimdi, güncel durumu kavramak için bu konuyu izah etmek gerekiyor. Aslında Suriye ve Türkiye arasında görüşülecek birçok konu var. Bunlardan birkaçını sıralarsak: Bir Hatay sorunu, Fırat suyunun paylaşılması, sınır güvenliği, ekonomik ilişkiler, Türkiye'nin İsrail'e desteği, Arap gerici devletleri ile işbirliği yürütmesi vb. Hemen hemen her konuda Suriye ile Türkiye'nin politikaları birbirine tezat bir durumda. İşte, böylesine birbirine zıt ve aynı sistemin müttefiki olan Türkiye ile Suriye ne görüşebilirler? Bazı gelişmeleri izleme olanağı bulmuş, okuyucularımızın bu soruya cevap vermede güçlük çekmeyeceğini sanıyoruz.

Türkiye bugün Ortadoğu'da emperyalizmin bir numaralı uşağı durumunda. Emperyalizmin kendisine yüklediği görevleri gerçekleştirmek için, en başta sınırlarında bulunan çeşitli ülkelere karşı saldırgan emeller gütmekte. İran'ı tehdit etmekte, Suriye üzerinde baskılarını arttırmakta, Irak rejimi ile çeşitli antlaşmalar imzalamaktadır. Bütün bu faaliyetlerinin sonucu olarak da, NATO'nun saldırgan bir üssü olarak ortaya çıkmaktadır. Kısaca, Türk faşist rejimi, bölgede karşı-devrimin bir saldırı üssü durumundadır.

Suriye'nin konumu ise, daha farklı. Bir yandan sosyalist sistemle olan ilişkileri, diğer yandan anti-emperyalist konumu, İsrail ve bölge gericiliğine karşı savaşı; Suriye'yi bölge Arap ilerici kurtuluş hareketlerinin lideri durumuna getirmiştir. Yine, Lübnan sahasında ilerici ulusal cepheye sunduğu desteklerle de Suriye anti-emperyalist konumunu güçlendirmiştir.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, görülen odur ki, Suriye ile Türkiye birbirine karşı iki ayrı cephenin müttefikleridir. Bundan da öte, TC tarihinden bu yana sürekli bir şekilde Suriye'ye karşı kışkırtmalarda bulunmuştur. Aradaki sınırı hiçe sayarak, istediği gibi sınırın öte tarafına geçen Türk askerleri, ayrıca sınırda rastgele ateşlerini sürdürerek birçok köylünün ölümüne veya yaralanmasına yol açtılar. Bunun yanısıra tarlada çalışan köylülere de ateş ederek, sınır üzerinde sürekli bir tehdit oluşturmuştur.

Bu kadar çelişkinin varlığına rağmen, bugün Türkiye Suriye'ye bazı konularda işbirliği önermekte. Hatta, öyle ilginç durumlar yaşanmakta ki, Türkiye, Suriye ile ortak bir anlaşma yapmak için büyük bir çaba harcamakta, adeta yalvarmaktadır. Güçlü olarak kabul edilen koskoca Türk devletini böylesi bir duruma düşüren esas neden nedir? Bu, zaten sözkonusu görüşmenin de ana gündeminde yer almaktadır. Daha önce de vurguladığımız gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, esas neden olarak ortaya çıkmakta.

Geçen yıl her iki ülke başbakanları arasında yapılan görüşme gündeminin de ana maddesini Kürt ulusal sorunu oluşturmaktaydı. Hatta TC, Suriye üzerinde baskılarını arttırarak "sınır güvenliği" konusunda bir anlaşma imzalamak istiyordu. Bilindiği gibi, TC, Suriye ile dost, kardeş ülke gibi maskelerin arkasına gizlenerek amacına ulaşmaya çalışmaktadır. Nitekim, geçtiğimiz yıl yapılan görüşmelerde bu yola başvurmuş, ama Suriye'nin ihtiyatlı yaklaşımı sonucu, bu planı bozulmuştu. Fakat aradan geçen süreye rağmen, TC emellerini gerçekleştirmekten vazgeçmedi. Aynı konuları bu kez de gündeme getirdi. Nitekim, görüşmeden kısa bir süre önce ve sonrasında sözkonusu konular geniş bir şekilde sömürgeci basında yer aldı.

Türk faşist sömürgecilerinin Kürt halkının varlığına karşı olsun, yine diğer azınlıkların durumuna ilişkin olsun inkarcı bir mantık ile hareket ettiği bilinmektedir. Ayrıca Hatay sorunu, TC ile Suriye arasında öteden beri gelen bir çekişme konusudur. Türk sömürgecilerinin Hatay'ı ilhakları ile birlikte, burada bulunan Arap azınlık halkını Türkleştirmek için büyük bir çaba içerisine girdiğini görmekteyiz. Son yıllar içerisinde Hatay sorunu, yeniden tartışma konularının en başında yer almaya başlamıştır. Mesela, Türk Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu yaptığı bir açıklamada, TC'nin Hatay konusundaki tavrını açıkça ortaya koymaktadır: *"Hatay'sız bir Türkiye, Türkiye'siz de bir Hatay düşünülemez, bunun aksini de kimse düşünemez"* diyerek açıklamada bulunan Halefoğlu, Hatay konusundaki tavırlarını da açıkça ifade etmektedir. Bilindiği gibi, Hatay Suriye'den koparılan ve Arap azınlık halkının yaşadığı bir bölgedir. Hatay'ı ise, 1938 yılında Suriye'de manda rejimi olan Fransa, Hitler'le birlikte savaşa girmemesi taahhütü karşılığında Türkiye'ye bırakmıştır. Türkiye ise, orduları ile birlikte Hatay'a girmiş ve ilhak etmiştir.

Bunların yanısıra, Türkiye ile Suriye arasında var olan diğer bir önemli sorun ise, Fırat suyunun kullanılmasıdır. Bu konuda da bir anlaşmazlık sözkonusu. Suriye ekonomisinin önemli bir dayanağı olan Yarmuk barajı, Fırat üzerinde kurulu olup, hem elektrik üretiminde, hem de tarım alanlarının sulanmasında kullanılmaktadır. Kısaca, Suriye ekonomisinin candamarı sayılan Yarmuk barajının daha fazla bir verimlilikle kullanılabilinmesi için Fırat'tan suyun akması gerekmekte.

İşte, gündemin ana maddesine bağlı olarak, diğer iki sorun da görüşmede ele alındı. Ancak, bu konularda öyle fazla bir değişiklik ortaya çıkaracak bir durum yaşanmadı. Her üç konuda da, geçmişe rağmen fazla bir ilerleme sağlanmış değil. Yalnız, Turgut Özal'ın üç günlük ziyareti ardından imzalanan protokol de farklı bir durum getirmemektedir. Zaten öyle çok ileri düzeyde bir sonuçla dönmeyi faşist yetkililerin kendileri de beklememekteydi. Ama buna rağmen, görüşmelerdeki amaçları neydi? Geçtiğimiz yıl Suriye Başbakan'ı Abdul Kassem'in gezisine bir karşılık verme amacı da değildi. TC bile bile başarısız bir sonucu neden kabul etti? Aslında başka herhangi bir şey de elinden gelmemektedir.

SINIR GÜVENLİĞİ SORUNU

Bu sorun, TC'yi önemli oranda tedirgin ve rahatsız eden bir konuyu oluşturmakta. Suriye ile sınır konusundaki rahatsızlıkları eskiye dayanmakla birlikte, son birkaç yılda daha da boyutlandı. Son birkaç ay içerisinde ise, doruğuna ulaştı. TC, sınır güvenliği sorununu sık sık gündeme getirerek, Suriye'nin "bölücü ve yıkıcı" faaliyetlere kendi toprağında müsaade etmemesini" istemektedir. Bu konuda da çeşitli girişimler içerisine girerek, kendi çıkarlarını Suriye'ye de kabul ettirmek istemekte.

Aslında sorunun özü şu: TC sınır güvenliği meselesini sık sık öne sürerek, Suriye rejimine boyun eğdirmek istemekte. Tabii bu konuda da son derece gülünç iddialara sarılmaktadır. 15 Ağustos 1984'ten bu yana Kuzey Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğinin egemenliğine karşı bir mücadele yürütülmekte. TC, bilindiği gibi mücadelemizi dıştan kaynaklanan 3-5 kişinin bir hareketi gibi göstermek için çeşitli iddiaları zaman zaman ortaya atmakta. Bir yandan bununla kendisinin çıkmazını örtmeye çalışırken, diğer yandan ise, bunu komşularına karşı bir baskı aracı olarak kullanmaya çalışmaktadır.

1987 bahar ve yaz atılımları ile ulusal kurtuluş mücadelemiz önemli gelişmeler içerisine girdi. Türk sömürgeci ordu birliklerine, özel timlere ve köy korucularına indirilen darbelerle bütün bu güçler işlemez kılındı. TC, ulusal kurtuluş savaşımız karşısındaki çıkmazını açıktan kabul etti. İşte, böylesi gelişmelerin olduğu bir ortamda, faşist Türk sömürgecileri çıkmazlarını gizlemek için, yine mücadelemizi dış destekli ve dış kaynaklı olarak göstermeye çalıştılar. Tabii, bütün bunlar TC'nin nasıl bir acizliği yaşadığının gözler önüne sermektedir.

Faşist Başbakan Turgut Özal'ın Suriye gezisi açıklandıktan sonra, Türk basınında bir furya koptu. Hemen hepsi de istisnasız aynı konulara dikkat çekiyordu. Ulusal kurtuluş mücadelemizin Suriye tarafından subjektif anlamda da desteklendiğini ileri sürerek, çeşitli açıklamalarda bulunuldu. Hatta, bazı gazete ve yazarları daha da ileri giderek sırf bu nedenden dolayı Turgut Özal'ın Suriye gezisini iptal etmesi gerektiğini açıkladılar. Oluşturulmak istenen kanı açık: Ulusal kurtuluş mücadelemizi sadece dış desteğe dayanan bir güç olarak gösterme ve bu destek kesildiğinde ise, her şeyin TC'nin lehine döneceğidir. Tabii bununla, TC ancak kendisini avutmayı başarır. Bunun dışında başka herhangi bir sonuç alamayacağını hemen belirtelim. Geziden birkaç hafta önce, sömürgeci basında bir haber çıktı. Habere göre, Pınarcık eylemine katılan ve Suriye'den geldiğini söyleyen bir kişi sömürgeci kolluk kuvvetlerine teslim olmuş. İşte, böylesi bir çıkarma haber, başka bir ülkede görülmemiştir. Yine, Hürriyet gazetesinde yer alan bir haberde ise, Başbakan Özal'ın Suriye yetkililerine vereceği dosyaya ek bir dosyanın daha eklendiği açıklanıyordu. "Mermi dosyası" başlığı altında verilen haberde; Pınarcık eyleminde kullanılan mermilerin arkasında Arapça yazıların olduğu ve bunların Suriye'deki kamplardan getirildiği söylenmekteydi. Bunların yanısıra daha başka örnekler de var. Görüldüğü gibi, görüşmeden

birkaç hafta önceden başlayan propaganda çeşitli iddialarla da desteklenerek, Suriye üzerinde baskı arttırılmak istenmiştir. Aynı şekilde, benzer iddialar görüşme masasına da götürülmüştür.

Kalabalık bir heyet ile Suriye'ye giden, faşist Başbakan Özal, aynı zamanda sınır güvenliği konusundaki çeşitli belgelerin içinde bulunduğu iddia edilen bir dosyayı da Suriye yetkililerine vermiştir. İçişleri, Dışişleri, ekonomik işlerden sorumlu en üst düzey yetkilileri ile MİT, emniyet ve ordu teşkilatlarından da çeşitli temsilcilerin katıldığı gezide, birçok konuda görüşmeler yapılmıştır. Bu konuların içerisinde en önemli hususu ise sınır güvenliği sorunu oluşturmaktadır.

Suriye, Türkiye ile olan ve Kürdistan'ı ikiye ayıran sınırda asker bulundurmamakta. Dolayısıyla 700 km'yi aşan Kürdistan'ı ikiye ayıran bu sınırda sadece Türk askerleri bulunmakta. Son birkaç yıl içinde ise, Türk devleti çeşitli önlemler alarak sınırdaki denetimini arttırmaya çalışmıştır. Yine tellerin gerilmesinin yanısıra, bazı alanlara mayın döşenmiş ve sınırın önemli bir kesimi ışıklandırılmıştır. Ayrıca son günlerde çıkan bir habere göre de, sınıra boydan boya çelik duvar çekilmesi düşünülüyormuş. Bütün bu önlemler, TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemizin bu sınırlarda hareketini önlemeye yöneliktir. Fakat, oldukça abartılarak basına konu olan bu önlemlere göre, yine TC'nin kendisinin yaptığı açıklamalara göre 20'şer, 30'ar ve hatta 100'er kişilik gruplar halinde sınır üzerindeki hareketlilik devam etmekte. Aldığı bütün önlemlere rağmen, önleyemediği ulusal kurtuluş savaşımızı, sınır ötesi bir hareketmiş gibi göstermek için, benzer önlemlere Suriye'nin de başvurmasını dayatmakta. Bunu ise, bir yandan tehdit ve şantaja başvurarak, diğer yandan ise sahte dostluk elini uzatarak yapmaktadır. Fakat, her iki yaklaşımın kendisi de bir komediye dönüştü. Faşist Türk rejiminin acizliğini ortaya koymaktan başka bir sonuç ortaya çıkarmadı. Bazı örneklerle bu durumu açmak istiyoruz.

Türk başbakanı Özal, gerek Başbakan Abdul Rauf El Kassem'le, gerekse de Devlet Başkanı Hafız Esat ile yaptığı ikili görüşmelerinde, PKK sorununu gündeme getirdi. Hatta her iki yetkili ile yaptığı görüşmelerinde gündeme getirdiği ilk konu bu oldu.

Turgut Özal, Suriye Başbakanı ile yaptığı görüşmede şu konulara değindi: *"Türkiye'ye yönelik bazı faaliyetlerin buradan kaynaklandığını biliyoruz. Hatta bunu size ismen söyleyeyim. Adı Abdullah Öcalan'dır. Bizde, bunlara Apocular denir, üçüncü kongrelerini Lazkiye'de yaptıklarını da biliyoruz ve bunu belgelendirebiliriz. Biz bu tip olaylardan fazla endişelenmiyoruz. Rahatlıkla üstesinden geliriz. Bunların faaliyetlerinin devam etmesi, sorun olarak kalmaya devam eder."* Aynı konuyu Hafız Esat ile yaptığı görüşmeye de getiren Özal şunları belirtti: *"Türkiye bu konunun üstesinden gelir, ancak ilişkilerin pürüzsüz hale gelmesi için PKK gibi güvenlik sorunları halledilmeli. Bu çıban başı ilişkilerimizin içinden çıkarılmalı."* İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut ise, esas amaçlarını ortaya koyarak, açıklamalarında daha da ileri gitti. Türk İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Suriye İçişleri Bakanı Muhammed Abbas'la yaptığı görüşmede açıktan talepte bulundu. İçişleri Bakanı meslektaşına, *"Abdullah Öcalan'ı ya bize iade edin ya da Suriye dışına çıkarın"* dedi. Bütün bunlar bir gerçeği çok açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Faşist rejimin ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesinden duyduğu büyük korkuyu çok açık bir şekilde gözönüne sermektedir. Öyle ki, Turgut Özal'ın bu tavrı kendi uşakları tarafından bile eleştiri konusu haline getirildi.M. Ali Birand, Milliyet gazetesindeki Köşe'sinde, *"Suriye ile Elense"* başlığı altında şunları yazdı: *"Koskoca Türkiye'nin Başbakanı, mahallede camına taş atan öğrencileri okul müdürüne şikayet eder gibi, Apo'yu (hem de adını vererek) Suriye Başkanına şikayet etti.*

"Resmi konuşmasında PKK olayına o kadar geniş yer verdi ki, biz bile şaşırdık. Hani kolayca üstesinden gelebilecektik? Nitekim Suriye Başbakanı'nın yanıtının satır araları çok açık. Başka kelimelerle şunu söyledi:

"Bizim PKK'yi desteklediğimizi söylüyorsunuz. Siz de bize karşı terör yapan Müslüman Kardeşleri desteklediniz, hala da destekliyorsunuz."

Suriye Başbakanı, bu karşılıklı tutumların hemen değişmeyeceğini biliyor olmalı ki, Türkiye'ye önerisi şu oldu:

"Bizim gibi yapın. Bizi suçlayacağınıza, bu adamları topraklarınıza sokmayın. Biz Müslüman Kardeşler konusunda öyle yaptık, daha iyi sonuç alınıyor."

Özal'ın ilk günkü görüşmelerde söylediği bir söz çok ilginçti:

"İran ve Irak, Kürtleri birbirlerine karşı kullanıyorlar. Kısa vadeli ve ters tepen bir politikadır. Sonunda bölgedeki dört ülke (Irak, İran, Suriye, Türkiye) zarar görecek," Görüldüğü gibi, TC'nin en yetkili ağızlarından gerçekler bir bir ortaya dökülmektedir.

Faşist rejim, her ne kadar, *"Bu sorunu kendi gücümüzle de ezeriz"* dese de aslında durumun hiç de böyle olmadığı en canlı örneği ile bu görüşmede açığa çıktı. Özal, kaldı ki sadece Suriye ile bir işbirliğini önermemekte, aynı zamanda İran ve Irak'ın da katıldığı bir ittifaktan yana görünmektedir. Hatta, Suriye görüşmelerine giden heyet, diğer bütün konuları bir yana bırakarak, hep PKK üzerinde durdu. Bu konuyu M. Ali Birand aynı yazısında şöyle açıklıyor: *"110 kişilik Türk heyetinin tamamı sadece PKK den söz ediyor. Neredeyse herkes sokaklarda PKK mensubu arayacak."* Evet, faşist Türk devletinin gelişmelerden ne denli ürktüğü, bizzat kendi tavırlarında ve açıklamalarından anlaşılmaktadır.

FAŞİST DEVLET TEHDİTLERİNİ YİNELEDİ

Türk faşist devleti, Suriye'ye karşı yaptığı askeri tehditlerin yanısıra, Fırat suyunu da görüşme konusu haline getirerek, Suriye'ye dayatmalarda bulundu. Fırat nehri üzerinde Atatürk barajının su toplamaya başlaması ile birlikte, Suriye'ye akıtılan suyun ardından epey düşüş meydana gelecek. Bir diğer nokta ise, Harran ovası sulandıktan sonra Suriye'ye akıtılacak suyun tuz oranı da artacağından tarımda kullanımı fazla verim getirmeyecek. İşte, bu nedenle suya ihtiyacı olan Suriye'ye karşı, Fırat suyu bir silah olarak kullanılmaktadır. Öteden beri TC'nin sürekli bir biçimde bu tehditini yinelediğini bilmekteyiz. Suya karşı, Suriye'den sınır güvenliği konusunda kendi taleplerini kabul etmesini isteyen TC, bu konuda baskılarını arttırmaktadır.

Bu görüşmede de, TC yine elde tuttuğu bu silahına başvurarak, sonuç almak istemiştir. Sürekli bir biçimde gündemin ana konusu olarak tutulan mücadelemize karşı Fırat suyu da gündeme getirilmiştir. Nitekim Turgut Özal, Şam dönüşü, Suriye'ye karşı kullandıkları su tehditi hakkında şunları belirtmiştir: *"Bir kere şu noktayı söyleyeyim. Şu yol yanlıştır: Su karşılığında güvenlik... Bu yolla gittiğiniz zaman o silahınız çalışmaz. Siz şunu söylerseniz daha doğru olur. Bu ayrıdır. Ben sana su veririm, ama şu şartlarla anlaşalım... O, onu hisseder kafidir."* Sanıyoruz, Suriye yetkilileri de ne demek istendiğini anlamışlardır. Açık bir tehdit ve baskı ile hareket eden, büründüğü sahte dostluk maskesi altında ise, her an azgın dişlerini halkların kanına batırmaya hazır bir vampirin ne peşinde olduğunu anlamayan yoktur. Faşist Türk yetkilileri, Fırat suyunu açık bir pazarlık konusu haline getirerek, emellerine bu yolla erişmeye çalışmaktadır.

Baştan beri Suriye'ye karşı güttüğü baskı politikası ile bir sonuca varamayan TC, birden dostluk politikasına sarıldı. Ama bu politikanın altında bile hangi gerçeklerin bulunduğu çok kısa bir süre içerisinde açığa çıktı.

Türk gazetelerine de yansıyan bu politikanın özü artık gizlenememektedir. Türkiye sadece Fırat suyunu bir tehdit aracı olarak kullanmamış, bunun yanısıra başka tehditlere de başvurmuştur. Şimdiye kadar, komşularına karşı hiçbir şekilde dostça davranmamış olan Türk sömürgecilerinden başka bir şey de beklenemez. TC'nin kuruluşunun temelinde var olan halklara karşı düşmanlık, onun değişmez bir gerçekliği olarak sürekli var olmuştur. En sahte bir şekilde dost elini uzattığı bir anda bile, halklara karşı en vahşi bir düşmanlıkla hareket etmektedir. Nitekim, Suriye'ye karşı da aynı tavrı takınmıştır. Her ne kadar, Başbakan Turgut Özal'ın *"Paylaştığımız ortak sınır Türkiye ile Suriye'yi ayıran değil, birbirine yaklaştıran bir dostluk ve huzur sınırı olmalıdır"* biçiminde bir sahtekarlığa bürünmüşse de, esas niyetinin bu olmadığı açıktır.

Sömürgeci basında yer alan çeşitli değerlendirmeler, bu konuda TC'nin sahtekarlığını da ortaya koymaktadır. Bunlardan birkaç tane örneği buraya da almak istiyoruz. M. Ali Birand bu konuda yayınladığı yazılarının satır aralarında şu görüşlere yer verdi: *"Türkiye, bu işin önü hiç bir şekilde alınmadığı takdirde, Fırat nehrinin suları ile oynayabileceğini hatta daha ileri gidilirse, Suriye rejiminin baş düşmanı sayılan 'Müslüman Kardeşler' örgütüne göz yumabileceğini, bununla da olmazsa, Suriye ve Lübnan'daki etnik gruplarla oynayabileceğini biliyor. Hissettirmek dahi istemiyor. Ancak kafaların arkasında bu var...*

Suriye ilk defa, Başbakan'ından İçişleri Bakanı'na, Polis Genel Müdürü'nden MİT'in en üst düzey yetkililerine kadar Türkiye'nin duyarlılığını, ilk defa böylesine açık ve net şekilde duymuştur. İlişkilerini iyi götürmesinin tamamen kendi çıkarına olduğunu bilen Suriye, Türkiye'yi nelerin rahatsız ettiğini en yetkili ağızlardan öğrendiği gibi, ilişkileri rayına oturtmak niyetini de 'ilk defa' bu kadar yetkili düzeyde duymuş oldu.

"Artık 'biz bilmiyorduk' diyemeyeceklerdir.

"Aynı Suriye, ister su konusunda olsun, ister diğer konularda olsun, Türkiye'nin 'her şeyin farkında olduğunu' ve gerektiğinde de 'ısırabileceğini' de, yine ilk defa duydu." Aynı konuda Hürriyet gazetesinde yazar Hikmet Bil ise, şunları söylüyor:*"Tek çıkar yol, Suriye'nin Türkiye ile iyi geçinmesinden geçer... Ama aksi halde anlaşmazlıkta ısrar, 'Hatay'ı almak hayali, eşkıyaya yataklık gibi anlamsız davranışları sonucunda da Suriye su ve elektrik sıkıntısıyla şayet daha ağır bir biçimde karşı karşıya kalırsa, bu, elbetteki bizim suçumuz olmayacaktır."* Tercüman gazetesi yazarı Nazlı Ilıcak ise şunları belirtiyor: *"Türkiye-Suriye ilişkilerinde bizim için en önemli problem PKK'ye verilmiş bulunan Hafız Esad desteğinin kaldırılmasıdır... Suriye'nin PKK'ya gizli desteğinin yanında politik desteğini çekmesi lazım... Kaldı ki, Türkiye'nin güvenemeyeceği bir Suriye'ye karşı milletlerarası hukuka uygun olarak kullanabileceği müeyyideler de mevcuttur ki, bunların başında susuzluktan kavrulan Suriye'yi büsbütün susuz bırakmak gelmektedir."* Yapılan bu açıklamalardan da açıkça görüldüğü gibi, faşist Türk devleti, dişlerini göstermek biçimindeki huyundan vazgeçmemiş. Aynı şekilde diğer komşularına karşı da tehditlerini devam ettiren faşist yönetimin, bütün gayesi Kürdistan'da yürüttüğü katliamlara onay verilmesi ve ulusal kurtuluş savaşına karşı hepsiyle birleşmektir. Benzer tehdit ve şantajları daha önceleri diğer halklara karşı da kullanmış olan TC, en son Suriye'ye karşı daha açık bir şekilde ortaya atmıştır.

İMZALANAN PROTOKOL NE GİBİ DEĞİŞİKLİKLER YARATACAK?

Görüşmelerin bitiminde Suriye ile Türkiye arasında bir protokol imzalandı. Sınır güvenliği, Fırat suyu vb. gibi konularda imzalanan protokolün sonuçları, Türkiye-Suriye ilişkilerinde ne gibi sonuçlar ortaya çıkaracaktır?

Aslında her iki taraf da yapılan protokolden fazla umutlu görünmemekte. Herhangi bir değişikliği getirmesi de beklenmemekte. Ancak, faşist devlet yetkilileri, kendi lehlerine birçok sonuçla Suriye'den ayrıldıklarını söylemektedirler. Protokolde, bu konuda yapılan anlaşmaya ilişkin olarak şu maddeler yer almakta: Her iki ülke de birbirlerinin aleyhine olan faaliyetlere topraklarında yer vermeyecekler, suçluların karşılıklı iadesi gerçekleştirilecek ve Türkiye Fırat nehrinden saniyede 500 metre küp suyu Suriye'ye aktaracaktır.

İmzalanan bu protokole rağmen, faşist rejim Suriye'den beklediği türden bir karşılığı almamıştır. Çünkü; ABD ve İsrail ile sıkı bir işbirliği içerisinde bulunan ve bölge ilerici ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir saldırı üsü durumunda bulunan Türkiye'nin dostluğu fazla bir yarar getirmeyecek. Taktik düzeyde bazı ilişkiler, kısa süreli çıkarlar açısından olumlu sonuçlar verebilir. Tabii, stratejik düzeyde bir dost olarak Türkiye'nin asla kabul edilmemesi gerekir.

Aynı şekilde, Türk yetkilileri de ziyaretten fazla bir sonuç beklememektedirler. Hürriyet gazetesinde yazan Ertuğrul Özkök şunları belirtiyor: *"Bu sorunun açık bir cevabını şu aşamada almak mümkün değil. Ancak Suriye'nin sonunda güvenlik anlaşmasına yanaşması önemli bir adımdı. Türkiye de buna karşılık komşusuna saniyede 500 metre küp su vermeyi kabul ediyordu. Karşılıklı çıkarların dengelenmesi bir kere daha galip gelmiştir. Ancak Suriye'nin bu sözüne ne kadar uyacağı şimdiden bilinmiyordu."* Aynı gazetede yazan Haluk Ülman ise, şu görüşlere yer veriyor: *"Ama kağıt üzerinde varılan kararlar başka, bunların uygulanması daha başka bir şeydir. Ancak görülen o ki Suriye biraz da koşulların zorlamasıyla, Türkiye ile ilişkilerini düzeltmek istiyor. Bu isteğinde ne kadar içten olduğunu ise zaman gösterecek."* Cumhuriyet gazetesi yazarı Hasan Cemal ise şunları söylüyor: *"Yinelersek, Başbakan Özal'ın Şam ziyareti, ihtiyatlı bir iyimserliği gerektiren iyi bir başlangıçtır. Bakleyip görelim..."* Tercüman gazetesinde ise Nazlı Ilıcak şunları belirtiyor: *"Biz, İran gibi, Suriye gibi ideolojik saplantılar arkasında ülke menfaatlerini bile unutan memleketlerden aynı anlayışı göremeyiz. Ve bu ülkelere düzenlenen geziler, turistik amaç dışında hiçbir kalıcı netice getiremez."* Türkiye gazetesinde, Kenan Akın ise şu görüşlere yer veriyor: *"... Turgut Özal'ın seferden umutlu olup olmadığını bilemiyoruz ama, 'umduğunu' bulamayacağını öne sürmek için 'uzman' olmaya gerek yok."*

Kendi çözümsüzlüklerini ve çıkmazını çok iyi bir şekilde ortaya koyan burjuva yazarlarına ek olarak başka bir şey yazmak istemiyoruz. Çünkü, her şey o kadar apaçık ortada ki, yorum yapmayı bile gereksiz kılmaktadır.

BUNDAN SONRA NE OLACAK?

Aslında, bir anlamda ne olacağı belli. Fakat, yine de bazı konular öyle bir duruma gelmiş ki, üzerinde hassasiyetle durmayı gerekli kılmaktadır. Şimdi, Türkiye-Suriye görüşmeleri de aslında böyle bir noktada.

TC "sınır ötesi bir harekat" olarak nitelediği ulusal kurtuluş savaşına karşı Suriye'nin de ortak hareket etmesini bekleyecektir. Bölgede emperyalizmin bir numaralı saldırı üssü olan faşist Türk sömürgeciliği ile stratejik bir birliğe Suriye'nin evet demesi tahmin edilmemektedir. Bu nedenle, faşist rejim suyu kullanarak bazı ödünler elde etmeye çalışsa da fazla bir ilerleme kaydedemeyeceği açıktır. Şimdi, esas sorun olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı ve bunun öncü gücü PKK'ye karşı amaçlarında başarıya ulaşması ise hemen hiç mümkün değildir. O halde, TC'nin sınır güvenliği diye ortaya attığı sorunun kendisi bile bugün var olmayan bir mesele. Çünkü, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, bugün Kürdistan'ın dört bir alanına yayılmış durumda. Mesele, işte bu nedenle "sınır ötesi bir harekat" olmaktan çıkmış, bizzat sınır içi" bir savaş boyutuna erişmiştir.

Basında geniş bir şekilde yer aldığı ve TC yetkililerinin ağzından da itiraf edildiği gibi, bütün bu girişimler ulusal kurtuluş savaşına karşı bir amacı taşımaktadır. Ancak, bu tür çabalar da, faşist Türk devletini içine düştüğü bataktan kurtaramaz. TC'nin bu bataktan kurtulması için en başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını engellemesi gerekmektedir. Ama bu da, bugünkü koşullarda imkansız olan bir durumdur. O halde ortaya çıkan sonuçtan da görülebileceği gibi, TC komşuları üzerinde baskılarını arttırsa da, hatta onlarla belli bazı konularda anlaşma sağlasa da, bütün bunlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı karşısında içine düştüğü bataktan onu çekip çıkarmaya yetmeyecektir. Şimdi, bu sorumuza cevap verebiliriz. Bundan sonra olacak bir tek gelişme var: Faşist Türk sömürgecilerinin batağa daha fazla saplanması, ulusal kurtuluş mücadelemizin PKK önderliğinde zafere daha da yakınlaşması ve zaferi kazanması.

"Proletarya devrimciliği ve Parti ölçüleri dahilinde gerçekleşmeyen her çaba, şu ya da bu yabancı sınıfın ve sömürgeciliğin ölçülerini konuşturmak, onun anlayış ve eğilimlerini hayata geçirmek anlamına gelir"

Fatma

MİLİTANLARIN DİLİNDEN



PKK III. KONGRESİ

Haklı bir dava, doğru bir ideoloji ve siyaset, ülke gerçeğinin doğru bir tahlili ile devrimci bir çıkış yapmaya cesaret eden PKK'nin yarattığı tüm gelişmeler, temelde, öngörülen devrimci sınıf kimliğini özümsemiş, devrimci militan kişiliğin özelliklerini layıkı ile temsil eden önder ve kadroların eseridir. PKK'nin bugün dost ve düşman tüm güçlerce teslim edilen kanıtlanmış pratiği, yarattığı bu kişiliğin de kanıtlanmasıdır. Sözkonusu kişilik Parti Önderliği, Kemal, Hayri, Mazlum, Mehmet ve Mahsum yoldaşlar başta olmak üzere tüm şehitlerin ve direnişçi kadro kitlesinin şahsında temsil edilmektedir. Ancak böylesi bir kişiliğin yaratılması hiç de kolay olmamıştır. Büyük oranda objektif olumsuzluklardan kaynaklanan engellemeler, devrimci kişilik dönüşümünü son derece sancılı ve zorlu kılmıştır. Temelde devrimci amaç, istem ve inancın belirginliğine, derinliğine ve tutarlılığına bağlı olan böyle bir kişiliğe ulaşma, Parti ve mücadele açısından sözü edilen kazanımların temeli olurken; bunda içine düşülen zaaflar, yetmezlikler ve ayak diremeler de tersinden, Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizin karşı karşıya kaldığı tüm sorunlar, kayıplar ve zararların esas kaynağı ve sorumlusu durumundadır. Parti saflarında bulunup, onun öngördüğü militan kişiliğe ulaşmak için çaba sarfetmeyen, içinden geldiği toplumsal yapıların özelliklerini konuşturmaya ve temsil etmeye devam eden, o yapıların Parti içindeki sözcüleri konumunu sergileyerek Partinin irade, örgüt ve eylem birliğini tehdit eden yapı ve ögelerin, başından beri Parti ve mücadelenin gelişimi açısından yol açtıkları olumsuz durumlar ve verdikleri zararları, Parti Önderliği 1986 Temmuz'unda yayınladığı bir talimatında, özetle şöyle belirlemektedir: "... *Partimiz içinde gelişmemenin teorisini yapanlar, Partimizin üslubuna ulaşmamanın teorisini ve pratiğini derinleştirenler; hele özellikle bunu sözsüz, sessiz yapanlar, kendine has yöntemlerle derinleştirenler, Parti içinde durgunluğun, çözümsüzlüğün ve gelişmemenin temsilcisidirler. Merkezimizin gelişmeyişinin esas nedeni ve sahipleridirler. Partimizde ilerlememenin, gelişememenin, kollektifleşememenin, pratikte güçlü eylem planları geliştirememenin ve kitleselleşememenin en önemli nedenleridirler. Bunlar, Partiyi genelde kabul etmiş olup, onun içinde tam eriyemeyenler, Partinin üslubu olamayanlardı. Bunlar, çeşitli düzeylerde ve bilerek ya da bilmeyerek de olsa, geçmiş toplumun özelliklerini teori ve siyaset durumuna getirmenin uğraşısı içinde olanlardır. Bunlar, kendilerini eğitmeyenler; Partileşmeyi eğitimle, tecrübeyle, eksikliklerine amansız yüklenerek sağlamayanlardır, bunun üzerine çok kötü oturanlardır. Bunlar, gelişmeye inananlar; felsefi düzeyde idealizmi, subjektivizmi, ahlaki düzeyde yozluğu, çürümeyi ve dağılmayı, militanlık düzeyinde ise yenilmeyi esas alanlardır. Örgütsel düzeyde bunlar, dağıtanlar, örgütlenmeyenler, ondan rahatsız olan, bir öcü gibi görenler; bir Parti dişlisi olmayı beceremeyenler ve hatta buna tepki duyanlardır. Siyasette ise bunlar, darlığı esas alanlar, aşmak için çaba harcamayanlar, ona tapınanlardır. Kısaca bunlar tüm yönleri ile hareketimizin en tehlikeli baş belalarıdırlar...*"

PKK'nin tarihi, bu belirlemelerin doğruluğunu kanıtlamaktadır. O, devrimci gelişimini, başından beri, bu olumsuzluklara karşı sürdürdüğü inatçı ve sistemli bir savaşımla yaratmıştır. Ruhlara, duygu ve davranışlara sinen ve fakat çağdaş mücadele biçimlerine ulaşamayan; kolay kolay ideolojik-politik bir eğilim haline gelemeyen, şu ya da bu bireysel tutum ve özellik gibi ortaya çıkan sözkonusu olumsuzluklar, aslında, Kürdistan koşullarına özgü sınıf savaşımının tipik bir yansıması ve özelliğidir. Sömürgeciliğin biçimlendirdiği anlayış ve kişiliklerin, devrimci anlayış ve kişilikle çatışmasıdır. Güdük ve çarpıtılmış sınıfların kendini dışa vuruş tarzı, ifade ediş biçimidir. Bu durum Kürdistan'daki bağımlı, çarpık ve zayıf sosyal şekillenmenin bir ürünüdür. Eğer durum böyle olmasa, hiç de küçümsenmemesi gereken gerici bir direnme ile dayatılan, proletaryaya yabancı yaşam ve mücadele üslubu (ya da üslupsuzluğu), gerçekte belli bir programsal ve eylemsel içeriğe sahip olduğu halde, bu kadar anlamsız ve tanınması zor biçimlere bürünmez ve kendini adeta politika dışı bir olay gibi yansıtmaz. Ancak, böylesine anlaşılması zor bir olgu haline de gelmiş olsa, PKK, bu gerçeği erkenden yakalayarak, böylesi bir platformda bile sınıf savaşımını başarı ile sürdürmesini bilmiştir.

Bu savaşın dışa yönelik olanı, çoğunlukla bilinen biçimler dahilinde, açık ideolojik, politik ve askeri bir mücadele olarak verilmiştir ve halen de bu bütün şiddetiyle devam etmektedir. Parti içi mücadele, duruma göre devrimci şiddet ve tedbirleri gündeme getirse de, esas olarak, ilkeli bir biçimde, ülke, halk ve Parti gerçekliğine uygun devrimci dönüşümün, Partiyle kaynaşmanın dayatılması, bunun da temelde devrimci aydınlatma, ikna ve eğitimle sağlanması gibi bir yöntemle, fakat liberalizme düşmeden sistemli ve kararlıca yürütülmüştür, yürütülmektedir. Parti kuruluş kongresi bazı belirsiz biçimleri orada da yaşamış olmasına rağmen, grup döneminden henüz çıkıldığı için, Parti içi mücadelenin bariz bir görüntüsüne fazla sahne olmamıştır. Bu büyük olaya hazırlanırken ve Kongre sürecinde, katılımı gerekli yeterlilik ve coşkuyla gerçekleştirmeyenlerin esasta atılan adıma inanç duymadıkları; orta sınıfların, arada, "tarafsız" kalma anlayışını ve ruh halini taşıdıkları açıktır. Bunlar, Kongre karar ve görüşlerine katıldıklarını ifade etmiş, çeşitli görevler de almışlardır. Ama daha sonraki gelişmeler ve mücadelenin sertleşmesi ile örgüt ve mücadele görevlerine karşı sürekli bir duyarsızlık, bocalama, ikirciklik, verimsizlik, uyumsuzluk ve hatta kaçış ve teslimiyet tutumunu takınanların büyük çoğunluğu da bunlar arasından çıkmıştır. Bu gerekler, sözkonusu kesimin Partiye ve mücadeleye katılımlarının, esasta, sahte ve yüzeysel olduğunu kanıtlamıştır. Bu durumdaki ögelerin çoğunlukla, subjektif anlamda artniyet, bilinçli bir karşıtlık içinde olmadıkları bilinmektedir. Daha da ötesi bunlar, yaptıklarının devrimcilik olduğu inancını taşımışlardır. Bu durumun özellikleri, Parti yazılarında, III. Kongre belgelerinde ve Önderliğin çeşitli değerlendirmeleri ve talimatlarında işlenmiştir. Ancak sorun, elbette ki niyetler değil, devrimin yasaları; halk, Parti ve mücadele gerçekliği ile uyumlu ve tutarlı bir yürüyüşün sağlanıp sağlanmamasıdır. Ve bu sağlanmadığında niyet ve yanılgılar ne olursa olsun bu, devrimci gelişmeyi köstekleyen, tahrip eden, başka sınıf ve güçlerin etkilerini, olumsuz özelliklerini, proletarya partisi ve ulusal kurtuluş hareketlerine egemen kılmak için savaşım vermek anlamına gelir. Parti ve mücadele saflarında bulunup, onun içinde erimemenin inandırıcı başka bir izahı olamaz. Proletarya devrimciliği ve Parti ölçüleri dahilinde gerçekleşmeyen her çaba, şu ya da bu yabancı sınıfın ve sömürgeciliğin ölçülerini konuşturma, onun anlayış ve eğilimlerini hayata geçirme anlamına gelirki bu da devrimci hareketin faaliyetleri ile kaçınılmaz olarak çelişir, çatışır ve giderek onu tahrip eder. Partinin, bu duruma ilişkin olarak yaptığı uyarı ve dayatmaları anlamamak, eski durumda ısrar ve hele bunu giderek bir zıtlaşmaya dönüştürmek, niyet bu olsun ya da olmasın, Parti ve mücadele ile, cepheden savaşa tutuşmak demektir.

Böylesi ağır durumları ve eğilimleri içinde taşıyan durgunluk, verimsizlik, ilgisizlik ve yüzeysellik türünden olumsuzluklar, daha kuruluş kongresinde uç vermiş ve etkisini hissettirmiştir. Nitekim bu durum sonuçlarını, hemen 1979-80 pratiğinde ortaya koymuş, kaçış ve teslimiyet, açık ihanet yanında her türlü örgütlenmeme, dağıtıcılık, kendiliğindencilik, sekterlik, maceracılık ve yüzeyselliğin kaynağının, sözü edilen ara sınıf ya da egemen sınıf özelliklerinin ağır etkisi altındaki ögeler olduğu açığa çıkmıştır. Cezaevinde ve yurt dışındaki hazırlık pratiğinde açık teslimiyet ve ihanete dönüşen bu durum, Parti I. Konferansı ve II. Kongresine de daha belirgin bir biçimde yansımıştır. Önceleri ağır bir kendiliğindencilik, amatörlük ve ilkellik hastalığı biçiminde yaşanan olumsuzlukların anlamı, yarattığı tehlikeler Parti tarafından aydınlatılıp, bunların derhal terkedilmesi ve devrimci eğitimle dönüşümü derinleştirilmesi dayatılmıştır. 1980-82 dönemi esas olarak bu olumsuzlukları giderme ve yeni dönem direnişine hazırlık olarak değerlendirilmiştir. Ancak Parti bu yönlü dayatmaları ve devrimci denetimini artırdıkça, eğitilip, saflara kazanılan önemli bir çoğunluk yanında belli bir kesim, sözkonusu olumsuzlukların bilinçli sözcülüğüne, temsilciliğine soyunmuş, mülteci "devrimciliği" maceracılık, komploculuk ve tasfiyeci-provokasyon biçiminde kendisini bu platformlara dayatıp, sonuç almaya çalışmıştır. Yabancı sınıf eğilimlerinin, sömürgeci yapılanmaların Parti içinde en bilinçli ve gözü-kara savunuculuğu, o zamana kadar ilk kez Parti II. Kongresinde yapılmış, daha sonra bu Semir'in başını çektiği provokatif bir tasfiyecilik biçiminde Parti ve mücadeleye en tehlikeli bir biçimde dayatılmıştır. Cezaevindeki hain grup, sömürgeci-faşist rejim, çeşitli kılıflar altındaki işbirlikçilik ve reformculuğu açık ve gizli desteğine sahip olan sözkonusu tasfiyeci-provokasyon eğilimi, en kritik bir anında Partiye egemen kılınmaya çalışılmıştır, Fakat Parti Önderliğinin yoğun çabaları ve kadroların direnişi yükseltme kararı ile bu dayatmalar boşa çıkarılmış; sözkonusu eğilimin kendisi büyük oranda tasfiye edilmiştir. Parti III. Kongresi, bundan daha az bir tehlike yaratmayan ve yine ayrı biçimlerde olmasa da dayatmaları daha az olmayan gizli tasfiyeciliği; belli bir programa ve örgütlenmeye ulaşamasa da Partiye yürümeyi, birliği imkansız kılan örgüte ve mücadeleye karşıt eğilimleri, ruh hallerini ve kişilikleri, devrimci pratiği esas alarak açığa çıkardı. 1982-86 pratiğinde Parti ve mücadeleyi yenilginin eşiğine kadar getiren, birçok kayıp ve olumsuzluğun kaynağı olan organ ve ögelerden, bu temelde, hesap sordu. Parti içi aydınlanma ve eğitimi doruğa çıkarıp, devrimci eleştiri ve özeleştiri silahını sonuna dek konuşturarak, safların arınmasını önemli oranda sağladı.

III. Parti Kongresi sürecinde açığa çıkan ve yaşanan gerçekler, özellikle 1983-86 pratiğinde Parti ve mücadelenin gelişiminde yaşanan tehlikeli tıkanmaların, örgütsel ve eylemsel tutukluğun, yüzyüze kalınan kayıplar ve olumsuzlukların sorumlusunun ve kaynağının Partiye yabancı, ona düşman anlayış, yapı ve ögeler olduğunu ortaya koymuştur. Kürdistan'da sömürgeciliğin, özellikle de faşist Türk sömürgeciliğinin yüzyıllardan beridir özenle biçimlendirdiği objektif ve subjektif olumsuzlukların Parti ve mücadele ortamına en ağır ve örtülü biçimde yansıtılması, mevcut gelişme düzeyinde sömürgecilerin her türlü güç ve olanaklarına rağmen başaramadığı, mücadeleyi ve Partiyi tıkama, işlemez hale getirme istem ve çabasının içten, fiili ve en tehlikeli bir yolla gerçekleştirilmesi anlamına gelir. Parti ve mücadelenin gelişim olanaklarının bu kadar artma olduğu, tarihimizin ender çıkış dönemlerinden birinde ve bir anlamda da sonuncusunda, bu olumsuzlukların sıradan bir belirtisinin bile tahribatını birkaç misline çıkardığı bir durumda ısrarla sürdürülmesi, açık düşman faaliyetlerinden çok daha fazla olarak ulus ve sınıf düşmanlarına hizmet etmiş, kayıplar ve zararlara neden olmuştur. Parti III. Kongresi bu gerçekten hareketle örgüt bünyesinde yaşama gayreti içinde olan ve uzun zamandan beridir kendisini koruma ve dayatmayı sürdüren, sömürgeciliğin biçimlendirdiği son derece incelmiş şoven, sosyal-şoven, inkarcı, özümsenmiş, yozlaşmış yapıları, özellikleri ve çeşitli yabancı sınıf etkilerini sorumluluk durumlarına bağlı olarak merkezden, kadrolara kadar birçok kişinin şahsında açığa çıkarmış ve mahkum etmiştir. Bu, bir anlamda da ulusal ve toplumsal bünye için yapılan sınıf tahlillerinin örgüt bünyesinde yeniden ele alınıp Parti içi aydınlanmanın, saflaşma ve giderek arınmanın yaşanmasıdır. Partileşmede ilerleme, mücadelede atılım, irade ve örgütsel birliğin bu temelde güçlendirilmesine doğrudan bağlıdır. Bu nedenle III. Kongre, mücadelenin ve Partileşmenin geldiği düzeyi gözönünde bulundurarak, Partiye katılım ve üyelik olayını yeniden ele almış, merkez üyeliği ve önderlik gerçekliğini kendi özgünlüğü içinde derinliğine işleyerek, devrimci kendini yeniden üretimini sağlıklı biçimde gerçekleştirmiştir.

III. Kongre sürecinde örgüt ve mücadele yaşamı temel alınarak, işgal ettiği konum ve sorumluluklarıyla bağlantılı biçimde durumu derinliğine ele alınan ve hesap verme durumunda bulunanlardan biri de benim. Örgüt ve mücadele içinde önemli sorumluluklar üstlenmeme rağmen bu rol ve sorumlulukların gerektirdiği devrimciliği sergilemedim. Bundan da öteye uyumsuzluğa ve giderek çeşitli sorunlara yol açan bir üslubu temsil ettim. Parti ve mücadelenin arzulanan gelişmeyi yerinde ve zamanında yaratamamasında, ciddi tehlikelerle yüzyüze gelmesinde, çeşitli tasfiyeci güçlerin Parti üzerinde oynamalarında, tahribatlar yapmalarında, Partinin irade ve eylem birliğini dikkate almamaya ve tehlikeye uğratmaya kadar çeşitli olumsuzluklarda önemli pay sahibi oldum. PKK'nin üslubuyla ve ölçüleriyle uyuşmayan bireysel üslup ve ölçülerle, militan kadrolaşmayı, Parti Önderliği ve Parti Merkeziyle kollektif yaşam ve çalışmayı olumsuz yönde etkiledim ve engelleyici bir rol oynadım. Teorik-siyasal düzeyde belirli bir kavrayışa ulaşmama rağmen, devrimci çalışma ve üretkenlikte az bir emek ve çabayla yetindim. Bu ve benzeri olumsuzluklarla Parti davasına ve mücadeleye önemli zararlar verdim. Kürdistan halkına, onun seçkin önder gücü olan PKK'nin bana saflarında yer vermesine, gösterdiği güvene, şehitlerine, Önderliğine, kadrolarına ve mücadelesine özgün bir devrimci yetkinlikle karşılık vermedim, beklenen yoldaşlığı yapmadım ve layık olamadım.

Harekete katılırken, böylesi bir mücadelede karşılaşılabilecek bilinen zorluklara ve bireysel maddi yaşam anlamına gelebilecek herşeyi dıştalamayı çok rahat ve gönüllüce benimsedim. Davaya ve girdiğim mücadelenin doğruluğuna olan inancımı hiçbir biçimde tartışmadım. Kısaca bilincim dahilinde, bu davada yol alırken çok çeşitli zorluklarla ve ölüm dahil, düşmanın her türlü uygulaması ile karşılaşabileceğimi biliyordum ve davanın büyüklüğü, soyluluğu karşısında bunları tereddütsüz göze aldım. Amacım, mazlum Kürdistan ülkesi ve halkının bağımsızlığına ve özgürlüğüne, Marksizm-Leninizm adlı yüce ideolojinin Kürdistan koşullarındaki zaferine hizmet etmek, onun bir savaşçısı olmaktı. Davaya katılırken aklımda olanlar bunlardı. Asla olmayan ve olmayacak gibi görünen ise Partimle ve yoldaşlarımla karşı karşıya gelmek, çelişmek, çatışmak ve karşıt konumlara düşmekti. Bunu niyet ve duygu anlamında hiçbir zaman düşünmedim ve arzu etmedim. Yine niyet ve duygularımla da tüm Parti ve mücadele yaşamım boyunca yaptığım her şeyi Parti ve halkın davasına hizmet ettiği düşüncesi ve inancı ile yaptım. Uygulama, söz, davranış ve eğilimlerimin Parti yaklaşımlarıyla çelişkiye düştüğü durumlarda bile devrimci olduğuna inanarak dayatıcı oldum. Tartışmacı, çekişmeci, iddiacı ve inatçı tutumumu tüzük hükümlerine, Parti ve mücadele yaşamının özgünlüğünü, içinden geçilen dönemlerin özelliklerini hesaba katmadan sürdür-

düm. Bunu ise tavizsiz ve katıksız devrimcilik adına yaptığımı sandım. Devrimci ikna ve eğitime açık olmadım, tutucu ve kapalı davrandım. Birincisini tutarlık olarak algıladım, duruma göre "bukalemun" gibi renk değiştirmeyi kabul etmediğim, ilkeli hareket ettiğim kanısı ile dik kafalılığa yöneldim. İkincisi de genelde devrimci eğitimi çok arzu ettiğimi her zaman savundum ve bu konuda daima kendimi şu ya da bu olay ve gelişme yüzünden bu konuda mağdur kalmış hissettim ve bunu ileri sürüp şikayetlerde bulundum. Ama buna devrimci bir yaklaşım göstermediğim için, ne böylesi bir eğitimin temeli olan kendine yönelme, köklü özeleştiri yapma ve ne de devrimci yaşam ve pratikten öğrenme tavrına girdim. Durum bu olunca devrimci eğitimden anladığım şeyin, başkası tarafından bana aktarılması gereken bir bilgilenme işlemi olduğu; yaşam ve mücadeleden öğrenmem gerekeni ise dayatıcılık olarak gördüğüm açıktır.

Bütün bunlar ve aşağıda daha ayrıntılı koyacağım başka birçok olumsuzluk, harekete katılırken ve daha sonraki on yılı aşkın sürede niyet ve amacımın tam aksi olan ve onu imkansız kılan yanılgılar, önyargılar, yanlış ve zararlı özellikler ve eğilimlerle yüklü olduğumu; PKK saflarında bulunmama rağmen bana egemen olan üslup ve ölçülerin bunlar olduğunu ortaya koymaktadır. Bu, bugünkü aydınlanma düzeyimle baktığımda, bana bile imkansız ve inanılmaz gibi gelen, dehşet verici bir durumdur. Marksizm-Leninizm ve PKK devrimciliği açısından bakıldığında durum gerçekten de böyledir. Sözkonusu olumsuz gerçeği izah eden tek şey yine Kürdistan toplumunun içine düşürüldüğü tanınmaz durumdur. Toplumumuzun mevcut yapısıyla yaşadığı objektif olumsuzluklar, devrimci bir tarzda alt edilmediğinde, bu ve benzeri vahim durumlarla karşılaşılması kaçınılmazdır. Kürdistan'da değil egemen ve ara sınıflardan, proletarya ve yoksul köylü kökeninden bile gelse, kişi eğer bünyesinde, hareketin gelişimini sağlayacak veya bunu karşılayabilecek bir devrimi her gün yaşamazsa, sonuç daha farklı olmayacaktır. Ama açık ki, sınıf kökeni ya da daha ağır etkilenmeleri egemen sınıflara uzananlar ve ara sınıflardan gelenlerin böylesi bir durumda yaratacakları tahribat çok daha fazla olacaktır.

Lenin, Parti içinde erimeyenlerin durumunu, özellikle de katılım sorununu işleyerek şöyle değerlendirmektedir: *"... Devrimcilerin çoğunluğunun eğitimden yoksun oluşu, bu tümüyle doğal olgu, herhangi bir özel korku yaratmazdı. Bir kez görevler doğru bir biçimde belirlenince, bir kez bu görevleri gerçekleştirmek yolunda yinelenen girişimler için enerji olunca geçici başarısızlıklar sadece küçük talihsizlikleri temsil ediyordu. Devrimci deneyim ve örgütsel yetenek elde edilebilecek şeylerdir. Yeterki bunları elde etme isteği olsun, yeterki eksiklikler kabul edilsin. Devrimci eylemde bu eksikliklerin kabul edilmesi, yarı yarıya giderilmesi demektir. Ama bu bilinç... sönmeye başladığında, eksiklikler erdemler olarak bakmaya hazır, hatta kendiliğindencilik önünde kölece boyun eğilmesine teorik temel bulmaya hazır kimseler ve hatta Sosyal Demokrat organlar boy göstermeye başladığında sadece ufak tefek talihsizlikler olan şeyler, başlıbaşına talihsizlikler haline geldi..."*

Yukarıda ifade edilen görüşler, bizim durumumuza da önemli oranda ışık tutmaktadır. Yalnızca eksikliklere değil, olumsuzluklara bile erdem gözü ile bakıp, kendiliğindencilik önünde binbir bahane ile boyun eğme —sadece bu iki yaklaşım bile— bugünkü olumsuz konumun hazırlanması ve ortaya çıkmasına yeterlidir. Kendiliğindencilik, Kürdistan'da, özgün olmayan sosyal şekillenme yüzünden hemen tüm sınıflar açısından en az direnmenin de ötesinde, sömürgeci egemenliğin kazandırdığı tüm olumsuz özellikleri ve eğilimleri konuşturmak anlamına gelir. Durum bu olunca devrimci eğitime yapılarda köklü bir dönüşümün sağlanması, bunun için de her şeyden önce devrimci eleştiri ve özeleştiri silahı ile kendini ciddi bir gözden geçirmeye, eski yapıyı tümden yıkıp, yenisini inşa ettirmeye açık ve azimli olmak gerekir. Benim en temel yanılgım, Türkiye "sol" ortamından edindiğim bir hastalık olan yüzeysellikle, kendisine bir ad takmakla o olunabilecekmiş gibi, yapısal anlamda kendisini yıkıp yeniden inşa etme köklü yönelimine girmemem; devrimci olarak adlandırmakla ve sınırlı bir faaliyetle yetinmemdir. Oysa Lenin diyor ki: *"Bugüne dek bütün devrimci partiler* (biz buna devrimciler de diyebiliriz) *kendilerini beğenmişlikleri, güçlerinin nerede olduğunu göremeyişleri ve eksikliklerini ortaya koymaktan korkmaları yüzünden yıkılıp gitmişlerdir..."* Derin yanılgılar ve sınıf önyargılarıyla bu gerçekleri görmek ve kabul etmekte uzun süre zorlandım. Yine böylesi bir yapılanma yüzünden ortaya çıkan sonuçlarda çoğu kez idealistçe, nedenleri hep dışarda aradım ve kendime yönelmedim. Yaşadığım bunca sarsıcı gelişmeler ve gördüğüm gerçekler karşısında insan yaşamında ve hele devrimci bir süreçte onbeş yıla yakın bir zaman ve hem de en verimli olabilecek yıllar sonrasında bunları dile getirmek çok acıdır ve önemli kayıpları dile getirir. Ama bütün bunlarla birlikte geçmişte olduğu gibi geleceğe yönelirken de, harekete katılırken verdiğim karar ve belirlediğim amaçlara bağlı yaşamayı vazgeçilmez tek yaşam olarak görüyorum. O nedenle geç de olsa yanılgılarımı yıkıp, arzulanan devrimci yapıyı inşaya yönelmeye cesaret ediyor, bu konuda kendime güveniyorum. Yeniden çıkış yaparken, Partimizin zengin devrimci birikimleri ve devrimci gelişmede sınır tanımayan yaklaşımlarından; Marksizm-Leninizmin devrimci yaşama sürekli çağıran ilerletici özelliğinden güç alıyorum. Lenin; *"Bir hatayı içtenlikle kabul etmek, onun nedenlerini araştırmak, ona yol açan koşulları çözümlemek ve onu gidermenin yollarını dikkatle incelemek, —ciddi bir partinin* (özgül durumda devrimcilerin diyebiliriz) *özelliği budur; görevlerini yerine getirmenin yolu budur; sınıfı ve giderek yığınları eğitmenin ve yetiştirmenin yolu budur...."* diyor ve eksikliklerini ortaya koyup, bunun üzerine gitme, devrimci temelde giderme kararlılığında olanların yıkılmaz olacağını; çünkü bu eksiklik ve olumsuzlukları yenmeyi mutlaka öğreneceklerini ekliyor.

Uzun bir zamandan beridir devam eden bu temeldeki çözümleme çabalarım da esas olarak Partinin aydınlatmaları ve yardımları sayesinde önemli birçok sonuçlara ulaştım. Çıkardığım bu sonuçlar ve derslerin sadece bir kişinin durumu ve pratiğinin anlaşılması ve çözümlenmesi anlamında değil, Kürdistan'da mevcut olumsuz yapılanmaların özelliklerinin, bunların Parti ve mücadeleye yansıma biçimlerinin, böylece yarattıkları sorunlar ve tahribatların daha derinliğine görülüp, anlaşılması eğer gerçekten istenir, bu yolda azim ve kararlılık gösterilirse en olumsuz koşullarda bile devrimci bir çıkışın mümkün olduğu, ancak bunun için temel alınması gereken esasların, yaşam ve mücadele biçiminin, özgür bir yaşam ve pratikte irdelenerek çarpıcı biçimde ortaya konulmasını Parti ve halka karşı yerine getirilmesi gereken bir görev ve ödemem gereken bir borç olarak görüyorum.

Parti hareketimizi 1975 yılında henüz grup aşamasının başlarındayken tanıdım. Başlangıçta ilişkilerim zaman zaman görüşüp, konuşma; grubun görüşlerini dinleme düzeyinde idi. Görüşlerinin doğruluğu ve Marksizmi ülke gerçekliğimize tutarlılıkla uygulama çabalarından, yine grup üyelerinin devrimci kişiliklerine duyduğum saygı ve güvenden ötürü, gruba sempati duymaya başladım. Aynı yılın sonlarında grubun resmi istemi ile kendilerine katıldım. Ancak, durumum, grubun diğer üylerine göre daha özgün yanlara ve özelliklere sahipti. Ortak yanımız aynı dönemde metropole taşınmış Kürdistanlı öğrenci gençlik kategorisine mensup olmamız, buralardaki devrimci gençlik hareketi içinde aktif konumlarda bulunmamız, "sol" hareketlerin yoğun olarak bulunduğu üniversitelerde aynı platformlarda çeşitli ideolojik-politik gruplaşmaların tartışma ve mücadelelerine yakından tanık olmamız, bunların olumlu ve olumsuz etkilerini duymamız ve fakat buna rağmen marksist-leninist devrimciliğin mevcutlardan daha farklı ve daha fazla bir şey olduğuna, bunun için de bağımsız araştırmayı sürdürmeye inanmamızdı. Bu sonuncusu da, elbetteki aramızda kavrayış, yaklaşım ve çabada önemli düzey farklılıkları vardı. Parti Önderliği, grubun önderliği olarak o zaman oluşmuştu. Bugünkü Parti çizgisinin esaslarını içeren tahliller, ideolojik-politik belirlemeler o zaman önemli oranda belirlenmiş, çizgi belirginlik kazanmıştı. Benim gruba katılmam bütün bunlardan sonra ve belirlenmiş bu esasların, çizginin teorik-siyasal anlamda kavranması ve benimsenmesi temelinde oldu. Belli aydın özelliklere sahip olmam nedeniyle ileri bir kavrayışa sahiptim. Sistemsiz ve kendiliğinden gelişmeler içinde de olsa Marksizm-Leninizmin temel konulara ilişkin tezlerini belli bir düzeyde öğrenmiştim. Bununla, kaba ideolojik-politik çarpıtmaları ve o günün koşullarında Türkiye solu ile reformist-milliyetçi yerel eğilimlerin çözümsüzlükleri ve tutarsızlıklarını seçebiliyor ve bunlara karşı, militan devrimci eğilimler yanında tavır koyabiliyordum. Bu konuda teorik-siyasal bir derinliğe sahip değildim. Daha çok tartışmalardan çıkardığım sonuçlara ve sezgilerime dayanarak, yine pratik yaşam ve mücadeledeki tutarlılıklarına bakarak, pratikte ortak tavır takınma biçiminde bir yönelimim sözkonusu idi. Marksizmde ulusal sorunun tartışmalarının gündeme geldiği platformlarda Kürdistan sorunu ve bunun çeşitli biçimlerdeki konuluşlarına tanık oldum. O zamana kadar Kürtlük ve Kürdistan bilincim Kemalizm ve sosyal-şoven eğilimlerin çarpıtmalarının etkisi altında idi. Yine tarih bilgim ve bilincim özde resmi tarih anlayışının çerçevesi dahilindeydi. Devrimciliğe adım atmamla karşılaştığım yenilikler içinde bana en sarsıcı geleni Kürdistan sorununa ilişkin olarak öğrendiklerim ve buna ait yeni yaklaşımlardı. O döneme kadar bu soruna ilişkin olarak olumlu bir imaj anlamında edindiğim şeyler: 1971 dönemi devrimcilerinin modern bir ideolojik-politik yaklaşımla ele aldıklarını görmem ve özellikle Deniz Gezmiş'in idam edilirken "Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği" sloganını atması idi. Bunun dışında kemalist ideolojinin inkarcı yaklaşımını savunuyor, ilericilik adına bu sorunu gericilik olarak görüyor ve karşıt bir tutum içinde bulunuyordum. Bu durum, 1940 sonrasındaki kuşaklara, sömürgeci-kemalist ideoloji ve politikaların okullar başta olmak üzere zorla şırınga edilmesinin bir ürünüdür ve Kürdistan genelinde (Kuzey-Batı parçası) özellikle de okumuş kesimlere egemendir. Ancak benim durumumda bu daha da katmerlidir. Böyle olmasının nedeni öncelikle içinden geldiğim sosyal zeminin, aile yapısının özellikleri ve konumu ile bölgenin durumudur.

Beni çevreleyen sosyal ve siyasal koşullar, Dersim isyanının doğrudan etkileri ve olumsuz sonuçları içinde şekillenmiştir. Kemalizmin vahşi sömürgeci amaçlarla Dersim üzerine yürüdüğü 1936-38 döneminde, feodal-aşiret reisleri önderliğinde ve onların dar amaçlarına tabi olarak da olsa Kuzey-Batı Kürdistan en son ve fakat en zorlu kalelerinden birinde direniyordu. Ancak bu direnişi de diğerleri gibi tarihe önemli kazanımlar bırakarak yenilgiyle sonuçlandı. Bunun belli başlı nedenleri Türk sömürgeciliğinin kendisini burjuva bir temelde üretmeyi başarmasına karşın, Kürdistan toplumsal güçlerinin henüz aşiretçi-feodal geri bir yaşama mahkum bulunması, dolayısı ile kendisine göre modern sayılan merkezi ve örgütlü bir gücün saldırılarına karşı, parça parça ve geleneksel direnişlerle ayakta kalamaması; önemli bir başka neden ise özümsenmiş veya işbirlikçi yapıların ve güçlerin iç ihanetidir.

İçinden geldiğim toplumsal yapı ve aile bir dönemde Kemalizme alet olmuş, kendi ulusal ve toplumsal varlığına karşı kemalist egemenliğe hizmet etmiştir. Feodal aristokrasinin çeşitli etkilerini yoğun biçimde yaşayan, sözkonusu yarı-aydın, küçük-burjuva sınıfsal yapı, mevcut statü içinde ilerici ve özgür bir temelde burjuvalaşma güç ve olanağına sahip olamayınca, bunu, en gerici bir temelde, Kemalizmin Kürdistan için ileri sürdüğü gerici safsataları; uygarlık, ilericilik, halkçılık vb. maskelerin ardına gizlenip işbirlikçiliğe yönelerek gerçekleştirmeye çalışmıştır. Bu amaçla isyana karşı çıkmış; Kemalizmin ideolojik, politik savunuculuğunu yapmıştır. İsyanın sömürgecilik tarafından ezilmesinden sonra, imhacı ve inkarcı kemalist ideoloji ve politikalar temelinde gerçekleştirilen "beyaz katliam" sürecinde onunla bütünleşmeyi daha da ilerletmiştir. Bu kez de Kemalizmin toplum içindeki siyasal konumlanmasına hizmet etmiş, onun bir uzantısı olarak hareket etmiştir. CHP bünyesinde aktif biçimde yer almış, Kemalizm zehrini toplumun bünyesine akıtılmasına alet olmuş, olumsuz roller oynamıştır.

Ailemizin büyükleri, kendilerine yakın belli bir çevre ile birlikte böylesi bir toplumsal dokunun ögeleridirler. İnsanoğlu kendisini yanıltma zaafı ile çok yüklü bir varlıktır. Kendilerine sorulacak olursa dönemin modern, ileri görüş sahibi ve hatta devrimcileri kendileridir. Halkın çıkarlarını da onlar düşünmüş, bu amaçla hareket etmişlerdir. Açık ki tüm bunlar Kemalizmin kaba demagojileridir. Onun, halk ve insanlık; devrimcilik, demokratlık ve ilericilik düşmanı; yine, tüm modern görünme çabasına rağmen, gerici ve çağ dışı bir güç olduğu artık silinmemecesine tarihe geçmiş, onlarca kez kanıtlanmış olan bir gerçektir. Böylesi bir güce hizmet etmek, hiçbir bahane ile mazur gösterilemeyecek olan ve asla kabul edilmemesi gereken lanetli bir konumdur.

1960'larda CHP, particilik ve resmi, aktif politik yaşamla bağlar koparılmış, ama Kemalizme ve devlete karşı, hele ulusal bir temelde herhangi bir karşı çıkışa yönelinmemiş, aksine, taraftarlık biçiminde eski konum sürdürülmüştür. Ecevit CHP'sinin halkçılık eğilimini işleyerek etkinliğini artırdığı dönemler genelde politik yaşamın bir canlanma, mücadelenin gelişim kaydettiği ortamda belli bir aktifleşme görülmüş, ama Kürdistan sorununa kemalist gözlüklerle bakmaktan vazgeçilmemiştir. Bu durum fazla sürmemiş, benim metropolde devrimciliğe atılmam ve hareketimize katılmamla yeniden adeta bir kabuğuna çekilme, ürküntüye kapılma; yaptığım tercihte gösterdiğim kararlılık karşısında, çaresizlikle ve inançsızlıkla da olsa bu durum kabullenilmek zorunda kalınmış; "tarafsızlık" iddiası ile arada sıkışmış bir konum yaşanmaya başlanmıştır. Özet olarak feodal-aristokrat, küçük-burjuva, yarı-aydın özellikler ve ruh hali ile halk hareketinin gösterdiği atılım karşısında seçkin ve ileri bir konum elde etmek umuduyla bir atağa kalkılmak istenmiş, fakat gelişmelerin yeni niteliğini görünce bundan ürküntüye kapılıp, elindekini bile yitirme endişesi ile sızlanmaya; geleceğin neler getireceğinden emin olmadığı için de bekle-gör politikası ile elde olana tutuculukla sarılma gibi dar, faydacı bir eğilim gösterilmiştir. Elbette ki bunun, kendi benliğine bu kölece düşkünlüğün, eskiyi yaşatmaya bu kör bağlılığın, özellikle de yaşanan bunca gelişmeden sonra ısrarla sürdürülmeye çalışılmasının, değil yurtseverlik, ilericilik ve demokratlık, çağdaş insanlık ölçüleriyle bile bağdaşır ve kabul edilebilir bir yanı yoktur.

İşte böylesi bir yapı, sözü edilen özellikler ve ölçülerin egemen olduğu bir aile ortamında yetiştim. Çok küçük yaşlardan başlayarak, CHP'cilik biçiminde de icra edilse politik yaşam ve faaliyete yakından tanık oldum ve böyle bir yaşama karşı (politik yaşam ve mücadele) politik bir kişilik olmaya derin bir ilgi duydum. Bütün bunlar ulus, toplum ve halk gerçekliğimizi tanıma, onunla kaynaşmama olanak vermedi. Kürdistan'a egemen kılınan politika dışı yaşam ve bu faaliyetin bir avuç seçkinin işi olması gerçekliği ortamında, hem de çok küçük yaştan başlayarak ilgi ve yönelimimin bu alana kayması beni arkadaş çevreme karşı dahi belli bir konum, üslup ve iddia ile hareket etmeye yöneltti. Kürdistan'daki mevcut kadın gerçekliğine rağmen okullarda, çalışma hayatında, sosyal ilişkilerde politik bir doğrultuda daima ileri ve aktif roller üslendim. Görünürde oturmuş, kendine güvenen, atılgan bir yapıyla çevremde etkileyici ve sürükleyici oldum. Konumum, tüm ilericilik ve devrimcilik iddialarına ve yine tüm iddialı halkçılığa rağmen, halktan ayrı ve ondan üstte oldum. Kemalist inkarcilik ve yabancılaştırmanın bu vb. ince biçimleri bir ruh hali ve üslup olarak objektif tarzda yaşadım. Aile çevresi, yaşamak istediği ve fakat yaşayamadığı seçkin politik bir konumu, benim kişiliğimde yaşama özlemi ve eğilimi gösterdi. Aile sorumluluklarını yerine getirmek

ve evladını en iyi biçimde yetiştirmek görüntüsü altında, aile çıkarları ve bastırılmış, hayal kırıklığına uğramış kalıntı niteliğindeki kişiliklerin, özlemlerini tatmin duygusu ile geleceğin seçkin politik bir kişiliği olarak yetiştirilmeye çalışıldım. Topluma egemen değer yargıları temelinde halkın ve çeşitli sınıfların görünürde ortak beğenisine sahip dürüstlük, ahlaklılık, fedakarlık, cesaret vb. birçok özelliği edinmem, yönetici bir kişilik olarak yetişmem amacıyla aile içinde özel bir ilgi ile üzerimde duruldu. Bunlar, bütünüyle ayrıcalıklarını kaybetmek istemeyen hanedanların, çocuklarını özel bir eğitimle buna hazırlamalarına benzer bir durumla, sınıf iç güdülerinin ortaya çıkardığı sonuçlardır. Bu etkiler altında edindiğim yönetici ruh ve sorumluluk duygusuyla, halkın eğilimlerine karşı son derece duyarlı oldum, gözlem ve değerlendirme gücüm gelişti. Geleneksel ölçülerle biçimlenmiş ilişki ve üslup içinde gösterdiğim girişkenlik, ilişkilerde etkinlik, her düzeye hitap edebilme özellikleri, bende, yaşıtlarım ve benzerlerime oranla belirginleşti. Başarılı bir öğrencilik, daha sonra öğretmenlik ve bununla birlikte süren TÖB-DER faaliyetleri çerçevesindeki solculukla yörede de giderek öne çıktım. Böylesi bir şekillenmenin sonucu olarak, halkın açılım gösterdiği her alana açılma ve fakat tam bir sınıf içgüdüsü ile, ulaştığı her gelişme düzeyinde ona hep yönetici bir konumla yaklaşma; gelişmeler karşısında kendi yönelimini hep böylesi bir konumda ve incelmiş bir tarzda ilişkilere yansıtma objektif durumunu yaşadım.

Sözkonusu bu konum ve özellikler nedeni ile aile ve çevreyle ilişkilerimde fazla bir zorlukla ve engelleme ile karşılaşmadım. Yaşamıma ve geleceğe yön verirken karar alma ve uygulama olanağına sahip oldum. Yine genelde beklentilere uygun hareket ettiğim, çevrenin gözünde değer ifade eden karar ve tutumlara yöneldiğim için herhangi bir zıtlık ve uyumsuzluğa düşmedim. Geleneksel yaşam biçimi ve ilişkilere, topluma mal edilen küçük bir ev, aile kurma, güvenli bir mesleğe sahip olup bir köşe tutma gibi düşlere, çabalara hiç rağbet etmedim. Ruh haline, yaşama bakış açısı ve ideallere yerleşmiş duygu ve yargılarla hep ileri, tutarlı, başarılı bir politik yaşam ve kişiliğe ulaşma yönünde arayışlar içinde oldum. Öğretmenlik yaptım, TÖB-DER faaliyetlerinde aktif yer aldım, ancak bunlarla yetinmedim. Üniversiteye ve orada yaşanan yeni devrimci politik ortama ulaşmaya çalıştım. Belli bir çabayla bunu gerçekleştirdim. Okul tercihim bile nasıl bir yaşam ve mücadele aradığımı çok iyi ortaya koymaktadır. Bilindiği gibi nisbeten güvenceli bir maddi yaşam arayışı içinde olanlar yüksek memuriyetlere dört elle sarılırlar; örneğin hakimlik, avukatlık gibi meslekler onların idealidir. Ama ben böyle bir olanağı elde ettiğim halde, bunun yerine gazetecilik yüksek okulunu tercih ettim.

Gelişme grafiğim, ruh hali ve yönelimlerim; hepsinden de ötesi bunlara zemin teşkil eden ekonomik, politik ve sosyal etkenler, sözde ne kadar devrimci ve ilerici görüntüler sergilerse sergilesin, özde burjuva bir politikacılık yolunda hızla seyrettiğimi açıkça ortaya koymaktadır. 1971'in devrimci gençlik "liderlerinin" küçümsenemeyecek bir kesiminin 80'lerin önde gelen burjuva politikacıları haline gelmeleri, tesadüfi değildir ve çok şeyi izah etmektedir. Yine 1970-80 yılları arasında ve hatta sonrasında, konumları, sömürgeci faşist burjuvazinin sadece ruhlarına hitap ederek devrimci gelişme üzerine saldırttığı yedek kuvveti olmayı aşmayan çoğu "eski solcunun" eğer yaşam gerçeklerini ortaya koysalar, gelişmeleri ve politikaya yürüyüşlerinin özgül durumumla epey benzerlikler taşıdığı hemen görülecektir. Özetle, çağ tarafından çoktan aşılmış gerici bir sınıf temelinden yola çıkıp; sömürgeci burjuvazinin şekillendirdiği gerici bir ideolojik, siyasal ortamdan geçerek devrimci militan bir proletarya hareketine ve hele Kürdistan devrimci hareketine varılamayacağı çok açıktır. Devrimci edebiyat ve sözcüklerin ardına gizlenerek, bu, belli bir süre için şeklen mümkün olabilir; yine bu, bizim durumlarımızda görüldüğü gibi özgül bazı nedenlerle uzun süreli de olabilir. Ama özde bir katılım sağlanmadıkça, iddia edilen devrimcilik güçlü bir pratikte ifadesini bulmadıkça, bunun gerçekleşmesi ve inandırıcı olması mümkün değildir. Bu, ancak bir tek şeyle mümkün olabilir, o da gerçek bir sınıf intiharının yaşanması, proleter devrimci kişiliğin gerçekten yaratılmasıyla. Burada bir noktayı vurgulamakta yarar vardır. Gelinen aşamada, Kürdistan'da sömürgeci, feodal-komprador egemenliği, karakollarda, okullarda, çeşitli kültür kurumlarında, konuşulan dilde, işletmelerde, devlet dairelerinde görmeye; mücadeleyi de sadece bunlara yönelik olarak anlamaya ve vermeye çalışmak, kesinlikle gerçekçi değildir. Sözkonusu kurumlar artık, ancak bir kabuk ve görüntü olarak vardır. TC'nin ve işbirlikçiliğin günümüzde, Kürdistan'daki dayanakları bunların ötesindedir. Mevcut sosyal güçlerin hemen hepsi —değişik boyutlarda da olsa— sömürgeciliğin etkilerini, artık, daha yoğun ve somut olarak, bir kişilik yapılanması; ruhlara sinmiş söz ve davranışlara nüfuz etmiş bir olay olarak duymakta ve yaşamaktadırlar. Yani o, esas olarak; artık, halkı bu düzene mahkum gören anlayış ve ruhta, devrimci yaşam ve mücadeleye zarar veren üsluplarda, devrimci üretimi ve gelişimi yaratmayan kısır pratiklerdedir. Kısaca devrimci bir proletarya ve ulusal kurtuluş mücadelesi içinde, onunla uyuşmayan her şeydedir. Bu durum karşısında, öncelikle, kişilik yapılanma güçlü bir biçimde yönelme ve gerçek bir devrimci dönüşümü esas almak zorunlu olmaktadır. Elbette ki kabuk kırılmak, bir kasnak da olsa, egemen kölelik düzenin maddi bütün görüntüleri yıkılmak zorundadır. Ama bununla yetinen bir devrimcilik, boşa kürek sallamanın da ötesinde er geç hareketin ve kişinin başına bela olacaktır. Esas olan, devrimci görüntüler altına gizlenmiş, incelmiş, sinsi, devrimci gelişimi, devrimin zaferini kendi verimsizliği, olumsuzluğu ve yetmezliklerinde tıkayan, engelleyen, boğazlayan ruhu ve özellikleri yıkmak, sömürgecilik ve işbirlikçiliği, büründüğü bu en son biçimde yakalamak ve bir daha dirilmemecesine mezara gömmektir.

Günümüzün bu en canalıcı devrimci görevi kendi kendisi ile yoğun bir savaşı gerektirir. Proletarya devrimciliğine ulaşmakta inançlı ve kararlı, uyanık ve usta bir sınıf savaşçısı olmayı zorunlu kılar. Bu konuda gösterilecek muğlaklık, kararsızlık ve tutarsızlık ise, tersinden, buna kaynak teşkil eden sınıflar adına proletaryanın kalesinde onun devrimciliği ile savaşa tutuşmak anlamına gelir.

Devrimci hareketle tanışmadan önce sosyal ve siyasal yaşamı idare eden bu yasalardan habersiz, sınıf mücadelesini anlamaktan uzak, Kürdistan ulusal gerçekliğine ve mücadelesine ise tümden yabancı ve inkarcılıkla çarpıklaşmış, derin bir kendiliğindenciliği yaşadım. Bunun anlamı, süreçlere, aristokrat özelliklerin yakın etkisi altında biçimlenmiş küçük-burjuva, yarıaydın bir sınıfsal konumdan, onun dünyaya bakış açısı ve ölçüleriyle katılmak; politikayı, gelişmeleri böylesi bir yapı, özellik ve ölçülerle algılamak, yaşamak ve yapmaktır.

Sözkonusu kendiliğindenlik içinde politik yönelimlerimi, anlayışlarımı ve hareket tarzımı belirleyen şey niyetlerin çok ötesinde ve objektif olarak, içinden geldiğim toplumsal yapı ve buradan edindiğim anlayış ve özelliklerin, halkın büyük çoğunlukla ilgi ve sempati duyduğu, etkindeği, geleceği yaratabilecek tek sınıf olan proletarya hareketi saflarında ve hem de en ileri konumlarda yaşatılması çabası ve bu anlamda da sınıf içgüdüsüdür.

Eğer böyle olmasa daha üniversiteye başladığım ilk aylardan itibaren aktif biçimde içinde yer aldığım devrimci siyasal mücadeleye bu denli yüzeysel yaklaşmaz ve yine grubumuza da, başlattığı ulusal kurtuluş hareketine de bu kadar az ilgi ve çabayla katılmazdım. O dönemden başlayarak Parti Önderliği ve kendisini kanıtlamış önder kadrolar ile aramızdaki temel fark, kendisini esas olarak harekete ve mücadeleye katılım durumunda göstermektedir. Ulusun ve halkın çıkarlarını, kurtuluş mücadelesini temel alarak, bunun bilinci ile donanmış olarak yola çıkanlar devrimci yaşam ve faaliyetin her alanda büyük bir emek ve çabayla sürekli diniyor ve üretiyorlardı. Devrimci sorumluluk duyguları yüksek, yaratıcılıkları gelişkindi. Kazanmakta azimli, sebatkar ve iş bitirici, eylemde atak ve coşkuluydular. Devrimci çalışmanın üç ana ögesi olan inceleme-araştırma, propaganda ve örgütlenmede büyük bir atılım içindeydiler.

Benim durumum bu dönemde çok daha değişik özellikler göstermekteydi. O döneme kadar olduğu gibi 1974-75 yıllarında da öğrenci gençlik arasındaki devrimci-demokratik faaliyetlerde coşkulu, aktif, çaba sarfeden, sürekli uğraşan biri durumundaydım. Türkiye'nin gündeminde biriken çeşitli sosyal ve siyasal sorunların gençlik arasında sürekli arayışlara ve patlamalara yol açtığı bir dönemdi. 1971'de devlete karşı silahlı mücadeleye dek yükselen devrimci atılım ruhu, karşı-devrimci terör ve uygulamaların her türüne rağmen halen canlıydı. CHP Ecevitçilikle, TİP,TSİP ve TKP gibi oportünist, reformist güçler çeşitli demeç ve kılıflarla bu potansiyeli emmeye ve yozlaştırmaya çalışıyorlardı. Bu hareket bünyesinde oluşan gruplar ortak bir özellik olarak küçükburjuva niteliğini aşamıyor, kimi çıkışlara ve çabalara rağmen, esas olarak Kemalizmin etkileri altında sosyal-şoven eğilimleri baskın geliyor; doğru bir önderlikten yoksun olduğu, yine doğru bir marksist-leninist perspektif, program ve örgütlenmeye dayanmadığı için, hızla küçük gruplara bölünüyorlardı. Bu durum Türk solunun yarım yüzyıldır yaşadığı çıkmazların ve kaosun devrimci gençlik saflarına daha gelişmiş bir biçimde yansımasıydı. Bu saflarda, devrim sorunları adına ne varsa hepsi üzerinde şu veya bu düzeyde bir tartışmaya rastlamak mümkündü. Bir dernek seçimi ya da alalede bir toplantısında devrimin ağır birçok sorunu, sıradan bir üslup ve değerlendirme, birkaç marksist belirlemenin tekrarı ile gündeme getirilip, üzerinde fırtınalar koparılabiliyordu. Bu hareket doğru bir önderlikten yoksun olmak yanında, rolünü ve konumunu doğru belirlemekten de uzaktı. Proletarya hareketinin bünyesinde, ona bağlı bir öge olması gerekirken, sözde bunu hepsi bilip savunmasına rağmen, özde, hepsi küçük gruplarıyla kendilerini devrimin önder gücü, proletarya hareketi ve öncüsünün ta kendisi ilan ediyordu. Özetle, 1971 devrimci çıkışının tüm olumlu mirasına ve mevcut birikimlere rağmen, tutarlı, güçlü yönelimlere sahip bir devrimciliğe ve devrimci gelişmeye rastlamak olanağı yoktu. Bu durum elbette ki, devrimci olmak isteyen geniş bir kitle üzerinde çok çeşitli yönlerden olumsuz ve zararlı etkilerde bulunuyordu. Bu ortamdan marksist-leninist öğreti, proleter devrimcilik, ülkenin somut koşulları, devrim sorunları adına edinilenler sadece bazı evrensel doğrular, soyut belirlemeler ve çarpıtmalardı. Bu sol için, devrimin temel sorunlarını ortaya koyup, örgüt ve mücadele alanında bir çıkış, çözüme ulaşmamak için ne lazımsa yapıyordu demek bir abartma olmaz kanısındayım. Bu olgu, onun, orta sınıf temelinin özünde devrime karşı kaypak özelliğinden, ezilen sınıf ve halk hareketlerine düşman kemalist inkarcılığın derin izlerini, doğum lekelerini taşımasındandır. Ayrıca sol ortamın böylesine boz-bulanık edilmesi, devrimci gelişmeye hizmet eden değil, devrimi engelleyen, boğazlayan bir niteliğe büründürülmesinde CIA ve MİT'in ortak saptırma, yozlaştırma, çürütme, birbirine ezdirme çabalarının da önemli rol oynadığı daha sonra birçok delilleriyle açığa çıkmış bir gerçektir. Geniş bir kitlenin büyük sempatisi ve desteğine rağmen bu solun 12 Eylül faşist darbesi ön günü ve özellikle de sonrasında içine düştüğü durum, onun, bütün sol lafazanlığına rağmen faşizmin değirmenine su taşımış olduğunu, halkın devrimci direnişi adına ise olumlu çok az şey yapmış olduğunu ortaya koymaktadır. Bu sol içinde devrimci amaçlar ve dürüst çabaların sahibi olanlar, bu uğurda direnip, şehit düşenler de vardır. Ancak bu olumlu gerçekler, Türkiye solunun sözü edilen genel durumunu, görünümünü aşabilme gücünü göstermemiştir.

1980'lere gelindiğinde 60 yılı aşkın bir pratiğe sahip olan bu solun, Kemalizmin Türkiye halkına dayattığı tüketici kişiliğin yetişme ocağı olduğu artık iyice açığa çıkmış bir olgudur. Hangi örgüt içinde olursa olsun, yine hangi ulus ve halkın bünyesinde faaliyet yürütürse yürütsün, devrimci faaliyete katılım biçimi, çalışma tarzı, ideolojik, politik yaklaşımları ve ruhsal özellikleri, yine bütün bunlarla yol açtıkları sorunlar, Türkiye sol ortamının ağır etkisi altında kalmış, gıdasını buradan almış olanlar bir tip olarak adlandırmaya yol açmaktadır. Parti içinde çeşitli düzeylerde birçok ögenin de izlerini derin bir biçimde taşıdığı bu tipi, Parti Önderliği "Türk Solunun Tarihi, Bol Demagoji ile Yüklü Derin Bir Örgütsüzlük, Eylemsizlik ve Tasfiyecilik Tarihidir" başlıklı yazısında dile getirmektedir. (Serxwebûn sayı 65'e bakınız)

Bu dönemde, genelde devrimci gençlik hareketini, özelde ise Kürdistan kökenli devrimci geçinen ögeleri belirli oranda etkileyen faktörlerden biri de Kürdistan adına hareket ettiğini söyleyen güçlerdi. Kürdistan sorunu konusundaki koyu inkarcılık, dar amaçlarla, hatalı konum ve iddialar ile de ortaya çıksalar, bunların, tüm olumsuzlukları ile birlikte, ayrı bir öge olarak hareket etmeleri yüzünden dikkatleri üzerlerine çekmelerine, dolayısı ile sorunu şu ya da bu düzeyde canlı tutmaları nedeniyle sınırlı da olsa bazı olumlu roller oynadıklarından da söz edilebilir. Ama açık ki esas yönleri bu değildir. Çeşitli dergi ve dernekler çevresinde kümelenmiş bu gruplar, hemen hemen ortak sınıf temelleri yüzünden aynı sloganları atıyor, aynı ideolojik politik-örgütsel ve eylemsel eğilim ve özellikleri sergiliyorlardı. Her biri, biri Türkiye sol gruplarından, yani sosyal-şovenizmden; diğeri Doğu ya da Güney Kürdistan'daki hareketlerden, yani yerel uzlaşıcı, ilkel-reformist milliyetçilikten olmak üzere iki babaya sahiplerdi. Türk devlet kurumlarına ve en "yüksek erek" olarak da parlamentosuna işbirlikçi, sahte milliyetçiler sokmayı, böylece aşiret, kabile, aile veya bireysel çıkarlarını güvenceye almayı hedefleyen sözkonusu güçlerin legal dergi ve dernekçilikle, esasta bu amaçlarını gerçekleştirmeye yönelik bir kadrolaşmayı yürütüyordu. Bu gerçek, daha o dönemlerde de gün gibi açıktı. Büyük çoğunluğu ağa ve aşiret reisi çocukları olan bu grupların üyeleri, kişilik yozlaşmasının da en uç temsilcileriydi. Siyasal ve sosyal planda görebildiğim bu gerçekler, sözkonusu gruplara yaklaşmamı engelledi. Ancak onlara karşı takındığım tavırda Kürdistan gerçekliği ve sorununa karşı, içinden geldiğim yapıdan taşıdığım kemalist inkarcılığın da önemli bir rol oynadığı açıktır. Geçmiş, aşiretçi-dinsel, milliyetçi görüntüsü altındaki direnişlerin mirasçılığına soyunma olan bu eğilimlere karşı tavrım, marksist-leninist temellerdeki bir eleştiri ile ulaştığım bir tavrın ötesinde, "gerici vb." yönündeki şartlandırmaları yüzünden daha çok Kemalizmden etkilenmenin bir ürünü olarak değerlendirilebilir. Daha sonra Parti değerlendirmeleri ile aynı doğrultuda bilimsel doğru izah ve tavra da ulaştım. Ama başlangıçtaki yönelimlerimin anlamı daha çok böyle ortaya konulabilir.

Kendilerinden bu kadar uzak kaçmama ve sert yönelimlere sahip olmama rağmen, bu yapılarla hiçbir ortak özelliğim olmadığını düşünmek yanıltıcı olur. Aksine sosyal köken olarak benzerliklerimden söz edilebilir. Ortaya çıkan fark, onların sınıf konumlarını ve çıkarlarını geleneksel biçimleri içinde sürdürmeye çalışmaları, benim içinden geldiğim yapının ise bunu günün gelişmelerine uydurmaya, Kemalizmin belirlediği çerçevede inceltmiş olarak sürdürmeye çalışmasıydı. Lafta devrimcilikte daha keskin, Marksizme-Leninizme sarılma daha fazlaydı, ama bu gerçekte bu öğretinin gereklerinin yerine getirmediğinde mevcut olumsuz yapının daha çok gizlenmesi, savunulması ve dayatılması anlamına geliyordu.

İşte, hareketimizle tanıştığım ve gruba katıldığım dönemde objektif planda tüm bu olumsuz gerçeklerin etkilerini taşıyor, oradan edindiğim özelliklerle yol alıyordum. Bunlar içinde Türk solunun etkileri, bu solun kaynakta CHP'ye dayanması, bizim de onunla uzun süren bir tartışmışlığımızdan ötürü belirgindir ve önde gelmektedir. Bu durum benim istem ve iradem dışında, gözümü açtığım zaman kendimi içinde bulduğum sosyal ve siyasal koşullardır. F. Castro'nun kendisine sorulan bir soruya ver-

Devamı 30. sayfada

"Kürdistan Vietnamlaşıyor Duyuyor musunuz Çığlık...

Baştarafı 7. sayfada

destansı direnişlere ve ulusal kahramanlıklara da sahne oldu. Başka bir anlatımla Diyarbakır zindanı, korkunç hesaplaşmalarla derin sevgilerin koyun koyuna yattığı, doruğa ulaşan zulüm, sefalet ve vahşetin, insani erdemlerle donattığı, devrim ve karşı-devrim güçlerinin kıyasıya çatıştığı politik bir labaratuvardı. Ve bu politik labaratuvarda, tarihin de tanıklık ettiği gibi savaşın galipleri, kendi hayatlarını katık eyledikleri görkemli direnişleriyle ihanetin ve teslimiyetin bağrına hançer olup saplanarak karanlığı delen ulusal direniş şehitlerimizden başkası değildi...

14 Temmuz Direnişi Kürdistan Tarihinde Açılan Yeni Bir Sayfa ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Bir Kilometre Taşıdır

Evet, böyle demek tarihe aykırı düşmeyecektir. Bir bütün olarak zindan direnişlerinin, bu bütüne bağlı olarak 14 Temmuz Direnişinin ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri ve önemi bilinmektedir. 14 Temmuz eylemini tarihi kılan öz; mevcut denge ve siyasal ortamın devrim güçlerinin aleyhinde, karşı-devrim güçlerinin lehinde olduğu bir durumda sömürgeciliğe geri adım attırması ve onları taviz vermeye zorlayıp anlaşma masasına oturtmasıdır. Hiç kuşkusuz, **halkların tarihi, direniş ve kurtuluş yolunu kendi hayatlarıyla çizenlerce anılır.** Çünkü bu tarih, dökülen kanlarla adım adım kazanılan zaferle yazılan bir tarihtir. İşte, Diyarbakır zindanı da, tarihi kararın verildiği 14 Temmuz'a ulaşana değin destansı direnişlere ve o direnişlerde şehit düşen ulusal kahramanlara tanık olmuştur. 14 Temmuz tarihi eyleminde 1981 Direnişini, Mazlum'u ve Ferhat'ları görmek, yaşamak mümkündür.

1981 Direnişi, sonunda yenilginin yarasını almış olsa da; Kürdistan halkının direnme geleneğine yeni bir ögeyi, ölüm orucu geleneğini katmıştır. Öte yandan, faşist cuntanın zirveye yürüyen vahşetine gelecekte dayatılacak olan teslimiyet ve ihanete inen ilk tokat olması nedeniyle de tarihteki yerini almıştır. Bu direnişin yenilgi almasının bir nedeni de düşmanın uyguladığı tecrit politikasında yatmaktadır. Hatırlanacağı üzere, aynı dönemde, İngiliz hapishanelerinde Boby SANDS'ın önderliğinde İrlandalı direnişçiler de ölüm orucundaydılar ve hepsi arka arkaya şehit düşmüşlerdi. İrlandalı direnişçilerin eylemi yankısını bulmuş ve hemen tüm dünya bunu konuşur olmuştu. Ama öte yandan Diyarbakır Direnişinin sözü bile edilmemişti. Bunun başlıca nedeni, pervasızca uyguladığı vahşetini gizlemek için cuntanın, tüm kapıları dünyaya kapatmış olmasıdır. Bu nedenle, '81 Direnişinin yenilgi alması direniş ruhunun küllendiği anlamına gelmez. Zaten bunun böyle olmadığını **"Direnmek Yaşamaktır! Ölüm Yaşatır!"** şiarıyla; kutsal isyanın mabedi hücresinde yaktığı üç kibrit çöpünün alevinde yankılanan gür sesiyle düşmanı titreten **yüce komünist Mazlum DOĞAN yoldaşın** anlamlı direnişi açıkça göstermektedir. Ve Mazlum'un, Newroz'da kan gölüne ektiği direniş tohumları, canlı hayatın anası Mayıs'ta meyvelerini vermeye başlamış ve **Ferhat'ların** destansı direnişleriyle kıvılcım yangına dönüşmüştür.

Mazlum'un ve hemen arkasından **Ferhat'ların** şehit düşmesi, ihanet ve teslimiyetin doruktaki vahşetle balayı günlerini yaşaması ve sayısız devrimci, yurtseverin katledilmesi karşısında **M. Hayri DURMUŞ yoldaş** duygularını, *"Kürdistan Vietnamlaşıyor. Duyuyor musunuz çığlık seslerini?"* biçiminde dile getirerek seslenecekti yoldaşlarına. Hiç kuşkusuz, esirler ta yüreklerinde duyuyorlardı o çığlık sesini. Ama yine de üzerlerine serpilmiş olan ölü toprağını silkeleyip ölüm uykusundan nasıl ve ne şekilde uyanacaklarının yolunu bilememenin derin acısını yaşıyorlardı. Zulmün kandan fırtınasında büyüyor, derinleşiyordu kan gölü... Gün karar verme günüydü. Tarihi boğmak isteyen Orta-Asya bozkırlarının eli kanlı cellatları, onlarca şehit kanları üzerinde kazandıkları o küçük zaferlerinin sarhoşluğuna kaptırmışlardı kendilerini. Bu nedenle de **M. Hayri DURMUŞ yoldaş;** *"BAŞARDIK!... BAŞARDIK!.. EVET BAŞARDIK!.."* haykırışlarında ifadesini bularak Diyarbakır zindanlarının mahzenlerinde yankılanan o tarihi kararın anlamını bilememişler, görememişlerdi. Çünkü onlar tarihi tekerrürden ibaret sanıyorlardı. Ama bilmiyorlardı ki gün 14 Temmuz'du... Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşların şahsında fedakarlığın, kararlılığın, ölüme ölesiye sevdalanmanın yüreklere, beyinlere ve tarihe silinmez harflerle kazınacağı bir tarihi anın başlangıcıydı... İşte düşmanın görmediği buydu. 1981 Direnişi gibi yenileceğini düşünmenin gafleti içindeydi. Ve bu gafletle, ama ihtiyatı da elden bırakmayarak, direnişin kitlesel bir yangına dönüşmesini önlemek, direnişi yalnızlıkta boğmak için, eylemci yoldaşları kitleden tecrit edip, direnişlerini kırmak için denenmedik yol ve uygulanmadık işkence bırakmadılar. Ama direnişçiler bir kere ölüme sevdalanmışlardı. İşkencenin acısını duymaz olmuşlardı tenlerinde ve, *"Kemal, boşuna öleceksin, bu kavga senin kavgan değil. Bırak, Kürt olanlar sürdürsün. Gel vazgeç. Yazık edeceksin kendine"* diyen düşmana; *"Evet ben öleceğim. Bu doğru. Benden sonra gelecekler de ölecek. Onlardan sonra gelecekler de. Ve bu böyle sürüp gidecek... Ama ben biliyorum ve eminim ki; Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesi haklıdır. meşrudur ve sonunda zafer kazanacaktır. İşte ben bunun için ölüyorum"* diyerek o gür sesiyle yanıt veren **Kemal PİR yoldaş, 7 Eylül 1982 sabahı Mazlum'a** ulaşacaktı. Ve O'nu, beton bir sedirin üzerinde adeta direnişin dervişliğini yapan; ölmek için sanki inat etmişçesine **12 Eylül'ü bekleyen M. Hayri DURMUŞ yoldaş** izleyecekti. Hayri'nin yoldaşlarına bıraktığı son mesajı; *"Yoldaşlar! Ne olursa olsun, ama savunma hakkınızdan vaz geçmeyin"* olmuştu. *"En fazla bir saat yaşarım"* diyen **Akif YILMAZ yoldaş,** bu sözünden yarım saat sonra **15 Eylül'de,** ve düşmanın direnişi bırakması çağrısına **"ASLA"** diyen **Ali ÇİÇEK** yoldaş, **17 Eylül'de** arka arkaya şehit düşerek Kemal'e ve Hayri'ye kavuşmuşlardı. Ve tarih, ve ölüm, kendilerine bu denli sevdalı birilerine daha tanık olmamıştı. Ve Kürdistan tarihi ateş, kan ve barut üzerinde yükselerek yoluna devam ediyordu...

Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, 14 Temmuz Direnişi yalnızca zindan yaşamında değil, ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde de belirleyici özelliğe sahiptir. Direnişin hayat bulduğu dönemin koşulları ve düşmanın durumu ile Partimizin içinde bulunduğu koşullar değerlendirildiğinde bu özellik ve direnişin tarihsel önemi kendini açıkça hissettirir.

Bugün ARGK gerillalarının sıktığı her kurşunda, kazanılan her mevzide ve şehit düşen her yoldaşın akan kanında 14 Temmuz Direnişini ve o direnişin sancağı olan Hayri, Kemal, Akif ve Ali yoldaşların direnişçi ruhunu yaşattığını açıkça görmemiz mümkün. Bize düşen görev, yaşamın her alanında, her saniyesinde o ruhla yaşamak ve o ruhu mücadeleye katık etmektir. Başka türlüsü bizim için ölüm demektir, ki o kara ölümü ulusal direniş şehitlerimiz binlerce kere lanetleyerek onurlu bir yaşamın yolunu, yaşamları pahasına bize göstererek Kürdistan ulusal kavgasında bayraklaşmışlardır. Onlara layık olmanın yolu, onların aydınlattığı yolu izlemekle mümkündür.

Bir yıldönümünde daha ulusal direniş şehitlerimizi saygıyla anarken, onların ruhuyla hayat bulan ulusal kurtuluş mücadelesini coşkuyla selamlarız.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Karşısında Çözülen Türk Politik...

Baştarafı 9. sayfada

ninin bu güçlerin sınıfsal konumlarıyla özdeşlik arzetmesi otonomist ve işbirlikçi çevrelerin PKK'nin "köy koruculuğu"na yönelik bitirici eylemlerine şiddetli tepki duymalarına yol açmaktadır. Öyle ki feodallerin, feodal-kompradorların ve aşiret reislerinin bir araya getirilerek devrimci gelişmeye karşı çıkarılmasından ibaret olan bu sisteme karşı, bu güçler hiçbir tepki göstermemişlerdir. Toplumun en hain ve en tortu kesimlerinin sivil halk statüsüne sokularak, bu güçlere yönelttiğimiz silahlı mücadelenin "terörizm" olarak lanse edilmesi, devrimci gelişmenin etkisi dışında kalan bazı çevrelere hoş gelebilir. Bu tür bir çaba faşist Türk sömürgecilerinin ve yerli uşaklarının bu güçlere müteşekkir kalmalarını sağlayabilir. Ancak böyle bir çaba Kürdistan halkında sadece derin bir öfke ve nefretin doğmasına yol açmaktadır. Bizim için önemli olan şey de budur. Çünkü mücadelede sonucu tayin edecek olan şey karşı-devrim değil, halk kitlelerinin bilinçli ve örgütlü eylemidir.

TC'nin otonomi veya kültürel özerklik adı verilen çözüm biçimine doğru yöneliminin gerisinde emperyalist çevrelerin dayatmalarını görmemek olanaksızdır. Kassemlo'nun kendisi de bu çevrelerin istemlerini dile getirmekte, gelinen noktada TC'nin inkarcı tutumunda ısrarının Avrupa Topluluğu içinde yer alan ülkeleri zorladığı belirtmektedir. Özellikle Batı Avrupa emperyalist çevrelerinin eskiden beri böyle bir çözüm biçiminden yana olduğu, devrimci temellerde gelişecek bir ulusal kurtuluş hareketini engellemek için bunu alternatif bir çözüm yöntemi olarak elde tuttuğu ve bu amaçla bazı işbirlikçi-uşak güçleri yedeğine alarak hazırladığı bilinmektedir. Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde zafer kazanacak bir ulusal demokratik halk devriminin derin sakıncalarını çok iyi bilen emperyalist çevreler, Kürdistan Devriminin Ortadoğu'da kendileri açısından sonun başlangıcı olmaması için ciddi bir duyarlılık içindedirler. Bu yüzden yeni yönelimin emperyalist çevreler ve faşist-sömürgeci Türk rejimi ile otonomist ve işbirlikçi Kürt milliyetçiliği arasında geliştirilen ilişkilerle planladığı ve uygulamaya çalışıldığı görülmektedir. Kürdistan zemininde bu denli muazzam bir gelişmeye yol açan devrimci direniş mücadelesinin altına imzasını atan PKK hareketine karşı, bütün bu güçlerin ortak bir cepheden saldırıya geçmelerinin ve aynı ağzı kullanmalarının nedeni budur.

Emperyalistlerin ve Türk faşist rejiminin elbirliği içinde hazırladıkları ve otonomist ve işbirlikçi Kürt milliyetçiliğinin figüranı olmayı benimsediği "yeni çözüm" senaryosu tutacak mıdır? Böyle bir senaryo hayata geçirilme olanağına kavuşabilecek midir? Türk faşist rejimi böyle bir çözümü kaldırabilecek denli güçlü müdür? Hayır, sanmıyoruz. Denilebilir ki, kitleleri örgütleyebildiği ve doğru devrimci çizgisini yetkin bir uygulama ile hayata geçirebildiği ölçüde, böyle bir yönelim PKK hareketinin yararına olacaktır. Sömürgeci Türk devleti de bunun bilincindedir. Sözkonusu güçlerin ortaklaşa PKK hareketine karşı kullanmaya çalıştıkları bu silahın da ters teperek sahiplerini vurması en büyük olasılıktır.

PKK'ye karşı saldırı hazırlıkları içinde bulunan güçler faşist Türk sömürgecilerinin oyununa gelmemeli, PKK'ye düşmanlık yapmaktan vazgeçmelidir. Bu güçler yıllardan beri kendi aralarında sürdürdükleri iç çatışmalara PKK'yi de çekmeye çalışmamalı, iç çatışmaların sadece halkımıza zarar verdiğini bilerek bundan uzak durmalıdır. PKK'nin Kürdistan halkının öz çıkarlarını temsil ettiği ve Kürdistan'ın her parçasında halkın büyük desteğine sahip olduğu, bu nedenle PKK'ye karşı saldırıya geçmenin Kürdistan halkına savaş açmak anlamına geldiği iyi bilinerek hareket edilmelidir. PKK Kürdistanlı güçler arasındaki iç çatışmalardan yana değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Gelinen noktada halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin en güçlü bir tarzda geliştirilmesi için muazzam olanaklar yaratılmıştır. Bu elverişli olanaklar ve fırsatları maddi bir güce dönüştürerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin hizmetine sokmak bir yurtseverlik ve insanlık görevidir. PKK böyle bir tarihsel görevi en iyi bir şekilde yerine getirmenin soylu uğraşı içerisindedir.

PKK'ye karşı faşist Türk sömürgeciliği ile aynı cephede hareket etmek ulusallık, demokratlık ve sosyalistlik yaptıklarını iddia eden hiçbir gücün yararına değildir. Böylesi bir tutum hiç kimseyi iflah etmeyecektir. PKK'ye ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesine karşı saldırı ve komplo hazırlıkları içinde bulunan güçleri, yeniden bu tür çabalardan vazgeçmeye, TC ile bütün ilişkilerini koparmaya, TC'nin oyunlarına düşmemeye ve hesaplarının konusu olmamaya, eğer varsa ulusal ve insani sorumluluklarına sahip çıkarak Türk sömürgecilerinin çirkin oyunlarına karşı koymaya çağırıyoruz.

Olağanüstü Hal Bölge Valisi mi...

Baştarafı 23. sayfada

birlikler, lümpenlerden oluşturulan vahşet ve soykırım birlikleridir. Bunlar 1925'te köyleri yakan, köylerde hiçbir canlı bırakmayan M. Kemal'in birlikleridir. Bunlarla ekonomik kurumların da korunması hedefleniyor. "Teröre karşı" terör birlikleri olarak uygulamaya sokulan bu birliklerin hedefi Kürdistan halkıdır. Şimdiden bu faşist terör grupları yıkıma başlamıştır. Diyarbakır Lice'de "PKK'cı aile" diye basında teşhir edilen yurtsever bir ailenin evleri bu soykırım timleri tarafınan roketlenerek yıkım haline getirilmiştir. 1984'le Siirt genel yönetim ve harekat merkezi haline getirilmiştir. Muharebelerde bozguna uğratılan ve ana hedefleri savunmasız halk olan bu timlerin eğitimi hızlandırılmış, sayısı arttırılmıştır. H. Kozakçıoğlu, *"Vurucu güç olarak kullanmayı düşündüğümüz takdirde 5000 sayısı yeterli olacaktır. Özel harekat timlerinde görev yapan 500 elemanı altı ayda yetiştirebiliyoruz"* diyerek, *"Bunların ordu güçlerinin yanında kullanılacağını"* (Uğur Dündar, Hürriyet, Temmuz '87) belirtmektedir. Son olarak, *"Ankara-Gölbaşı'nda eğitim gören 317 kontr-gerilla Urfa'ya yollanmış, bunların şimdiki sayısının 1800 olduğu belirtilmektedir."* (Tercüman, 15 Temmuz '87) Köy koruculuğu paralı askerlik değilmiş gibi, 1983'te ortaya atılan bölge karakollarında paralı askerlik yapmak tekrar gündemleştirilmiştir. 23 Temmuz '87 günü faşizmin İçişleri Bakanı Y. Akbulut'un başkanlığında yapılan, H. Kozakçıoğlu, Mardin Valisi Aleaddin Turhan, Bingöl Valisi Güner Orbay, Siirt Valisi Selami Peker, Elazığ Valisi Muammer Göktayoğlu, Van Valisi Özdemir Hanoğlu, Hakkari Valisi Arif Akbulut, Tunceli Valisi Cengiz Bulut, 7. Kolordu Komutan Yardımcısı Muzaffer Sever ve MİT mensuplarının katıldığı toplantıda, **milislik ve hedef alanlar temel** konu olmuş; *"Paralı askerlik uygulaması konusunda ilke kararı alınmıştır."* (Cumhuriyet, 24 Temmuz '87)

Türk faşizmi, "sömürge valiliği" uygulamasıyla Kürdistan'daki çıkmazının sorumluluğunu rejim ve ordudan soyutlayarak, valiliklere yükleme, bu yolla rejimini de korumayı hedeflemektedir. Ancak derin bir yanılgı içindedir. Her şey gözönündedir. Kürdistan'da Türk ordusu ve devleti bütün kurumlarıyla savaşmaktadır. 19 Temmuz '87'de valilik uygulamasıyla saptanan çareler, yedi yıldır özel olarak son üç yıldır denenen ve iflas eden özel savaş yöntemleridir. Valilik uygulaması, sonunda Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki mutlak yıkım sürecini kısaltmaktan başka bir sonuç doğurmayacaktır. Halkımız ve öncüsü; valiliği, Diyarbakır sokaklarına yazılan intikam sloganları, Silvan'da sömürgecilerin yüzüne haykırdığı ulusal kurtuluş sloganlarıyla, Dersim, Bingöl, Erzurum, Kars, Mardin, Siirt, Hakkari'de yükselttiği gerilla eylemleriyle karşılamıştır.

Türk faşist sömürgeciliği, valilik uygulamasıyla Kürdistan gerçeğini kabul etmiştir. Tabii çözümü kabullenmeyecek ve kendi faşist mantığında ilerleyecektir. Onun yıkılışını getirecek olan da budur. PKK, ERNK ve ARGK ile halkımız, sömürge valiliği ile estirilecek terör ve katliamlara hazırdır. Sadece valiliği değil, yüzyılların intikamını alarak Türk faşist sömürgeciliğinin bütün kurum ve özel savaş yöntemlerini boşa çıkaracak ve mutlaka ulusal kurtuluş zaferine varma güç ve kararlılığındadır.

Bugün Kürdistan'da Gerilla Ekonomik...

Baştarafı 11. sayfada

Partinin hazırlık düzeyini uygulamada isteksiz, inançsız davranmalarından tutalım, taktiği bazen bilinçli çarpıtmaya, bazen ona karşı direnmeye kadar götüren birçok biçimlenişine tanık olduk. Zaten resmi bir tasfiyecilik hareketi TC ile birleşerek bu işi çığırından çıkardı. Bizim bütün faaliyetimiz ise Parti taktiğini boşa çıkarmama biçiminde özetlenebilir. Özellikle son iki yılımızı Parti taktiğinin zaferine adadık. Ve bu önemliydi, nitekim eğer bugün bir başarıdan bahsedilecekse veya bir toparlanmayı mümkün kılacaksa bu, bu gelişmenin ürünü olmuştur. Bugün halen ülkede Parti taktiğinin sınırlı bir uygulanması bile gelişmeleri canlı ve sağlıklı tutmakta ve Partimizin güçlü toparlanmasını mümkün kılmaktadır. Daha iyi savaşım, daha iyi kadro demektir, daha iyi kadro daha inançlı kadro demektir. Ve bu da daha güçlü Parti demektir. Bu ortaya çıkmıştır.

"Taktik konusunda en büyük savaşımımız Partiye böyle eksik yaklaşım ve uygulamalara karşı ortaya çıkmıştır. Taktik karşısında tutum gösterenler, ideoloji ve politikada da hemen bir boyun eğmeye gitmektedirler, şu veya bu güce bel bağlamaya doğru yönelmektedirler. Bunlar da uzun uzun işlendiği için üzerinde fazla durmaya gerek yoktur. Unutulmaması gereken şu ki, Parti taktiğine bağlı kalıp devrimcilik yürütmek hayati bir meseledir. Geçmişten çıkarılması gereken dersler hayli yüklüdür. Önümüzdeki döneme yüklenirken bu geçmişin muhasebesi büyük bir destektir. Mevcut koşulların elverişli durumları vardır, ülkenin her zeminine gidilmiştir, silahlar elden bırakılmamıştır. Sosyal ve niteliksel olarak bir gelişme ve perspektifler vardır. Deneyden geçmiş, bu işi bilen insanlar vardır. Ve kitlelerin üzerinde siyasal etkinliğimiz güçlüdür. Karar ve planlama daha güçlü yapılabilir. Ülkemizin içinde bulunduğu siyasal ortam bizi buraya daha da yaklaştırmıştır. Dış çerçeve, özellikle Ortadoğu'da olup bitenler, bizi daha hızlı bir siyasal gelişme ve dolayısıyla ordu kurmamıza doğru götürmektedir. O zaman, işler, bütün bunlardan kalkarak görevleri yapmaya, yani Parti taktiğinden sorumlu militanlar olmasını bilmeye kalmaktadır."

Parti Önderliğinin bu özlü değerlendirmeleri ışığında çalışmalarını sürdüren Parti III. Kongresi, ulusal kurtuluş devriminin temel mücadele biçimi olan Partimiz ve Cephenin örgütlenmesinin yolunu açan, düşmanı darbeleyip dağıtan ve kitleleri harekete ve mücadeleye çeken silahlı savaşımın, devrimci savaşın geliştirilmesi ve halk ordulaşmasının yaratılması önünde en önemli engeli oluşturan, savaş çizgisini saptırarak, uygulamayarak, dar sınırlar içinde tutarak mücadelenin gelişimi açısından en ciddi tehlike durumunda olan tasfiyeci, oportünist, tutucu, pasifist, disiplinsiz, bireyci, dar pratikçi, savunmacı, atılım ve saldırı ruhundan yoksun anlayış ve yaklaşımları mahkum etti. Tüm Partili militanları, bu tür anlayış ve yaklaşımların her türlü belirtilerinin Parti saflarından silinmesi için mücadeleye, Partinin devrimci çizgisinin tam özümsenmesi için kendilerini eğitip yenilemeye, **"Kürdistan'da Zorun Rolü"** kitabında izah edilen Partinin silahlı mücadele çizgisini pratiğe doğru ve tam uygulamaya çağırdı.

Ayrıca III. Kongremiz, gerilla savaşı temelinde silahlı mücadelenin geliştirilerek yürütülmesini, Kürdistan'ın özelliklerine uygun bir planlama dahilinde ve her alanın koşullarına uyan mücadele ve örgüt biçimleriyle yapmak gerektiğini, buna göre, ülkemizin stratejik dağlık bölgelerini birinci derecede gerilla bölgeleri olarak ele alıp bu bölgelerde en yaygın ve gelişmiş bir gerilla savaşının yürütülmesini ve silahlı halk ayaklanmalarının düzenlenmesini, bu temelde bölgesel gerilla birlikleri, yerel gerilla (halk milisi) ve ayaklanma birlikleri biçiminde halkın silahlı ordulaşmasını yaratan bir devrimci çalışmanın yapılmasını, buna bağlı olarak ovalık bölgelerde ve şehirlerde de çeşitli biçimlerde gerilla savaşı ve gerilla eylemlerinin yürütülmesini karar altına aldı.

Kongre, önümüzdeki dönemde yürütülecek silahlı mücadele ile elverişli stratejik alanlarda sömürgeci egemenliği kırma ve yerel otoriteleri yıkma, ve halkın siyasal ve silahlı ordulaşmasını yaratma temelinde gerilla üslerine ve kurtarılmış bölgelere ulaşmayı, gerçekleşmesi gereken devrimci hedefler olarak gördü. Atılımlı ve parça parça koparılan bir gelişme seyrini devrimci çalışma için esas olarak aldığını vurguladı. Geçmiş pratiği dikkate alan III. Kongremiz, devrimci savaşın programlı, planlı, örgütlü ve saldırgan bir faaliyet olduğuna ve bu tarzda yürütülmesine; savaşın eğitim, haberleşme, lojistik gibi çeşitli sorunlarına kendi gücüne dayanarak etkin çözümler getirilmesine, halkın ekonomik yaşamının savaş koşullarına göre düzenlemesi gerektiğine dikkat çekti.

Tarihi bir karar olarak da, Parti III. Kongresi, Kürdistan halkının devrimci silahlı kuvvetleri olarak, önümüzdeki dönemde bir gerilla ordusu biçiminde örgütlenen ve giderek daha büyük birlikler halinde gelişerek, ordulaşmasını sağlayacak olan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu -ARGK-'nin kurulmasını, mevcut silahlı birliklerin hızla bu düzeyde geliştirilmesini, HRK adının Halk Kurtuluş Ordusu olarak değiştirilmesini, ordu kuruluşunu hazırlanmış olan yönetmelik esaslarına göre yapılmasını ve savaşçı alımında Askerlik Kanunu'nun uygulanmasını karar altına aldı.

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Raporu'nda, silahlı birliklerin yönetim sorununa, komutanlık görevinin bizde nasıl anlaşılması gerektiğine, yani Parti taktiğinin hayata geçirilmesinde sahip olunması gereken militan ruhun ne olduğu konularında da şu belirlemeleri yaptı:

"Genelde Parti için söylenenler her militan için de söyleniyor demektir. Genel politik durum için söylenenler militanın hangi siyasal bir biçime dayanarak orduyu örgütleyebileceğine ışık tutmaktadır. Elbette ki militan kafa yoracaktır. Askerlik mesleği ve bunda ilerlemek isteyenler, özel yaşantılarından tutalım her türlü Partisel yaşamına kadar büyük ve örnek bir disiplinle çalışmasını bilirler. Bunu büyük bir planlamayla konuşturmak ve ardından büyük bir cesaretle uygulamasını bilmekle komutan olunabilir. Yoksa bütün bu sıfatlar yerle bir edilen sıfatlar haline getirilirse, böyle komutanı darağacına çekmek gerekir. Bunun için bazı sıfatlarla oynamamak gerekiyor. Kürdistan halkının komutanı mı oluyorsunuz? Onun bütün yüzyıllık onurunun temsilcisi, tarihi görevlerin yaratıcısı olduğunuzu ve bütün bunların önemli bir düşünce, zeka gücü gerektirdiğini unutmamak durumundasınız. Taktik, son tahlilde kurnazca davranıp sonuç alabilme sanatıdır. Günlük ilişkilerde hakimiyet kurma, günlük ilişkileri düşmanın bozguna uğratılmasıyla sonuçlandırmaktır. Kısacası taktik, günlük olarak kitleleri mücadeleye çekmenin plan ve uygulamalarını başarmaktır...

"Devrim gibi ciddi bir işe yaklaşan, devrimin başında yürümekle mükellef olan bir adam kendiliğinden bu işlerin duygusuna kapılıp kokusunu alır. Sezgisi, dehası ve tabii giderek pratik mantığına ulaştı mı bu sıfata da ulaşır. Cesaret, fedakarlık hep işe koşturacağı diğer ögelerdir. Bütün bunlar yapıldığında ordu kurulur, genişler ve önemli savaşımlar da kazanılır ve böylelikle de karşıdaki faşist ordunun bütün uygulamaları boşa çıkartılabilir. Bu kadar gerici, bu kadar anlamsız bir zoru dizginsiz ve kuralsız yürüten bir güce karşı, halkın, köylülüğün özellikle öfkesinin örgütlenmesi olan ve tabii Partinin bilinci ve yönetimiyle birleşmiş bir güç olan gerilla, gerçekten böylesine bir halk ortamında çok şey başarabilir. Objektif koşulların olgunluğu dokunursan düşecek bir meyveyi andırır. Bunun için savaşmak bir zevktir, yani onurdur. Gerilla bugün Kürdistan'da temel bir yaşama biçimi haline gelmiştir; ekonomik, sosyal, siyasal olarak yaşamanın en özgür biçimidir. Ekmek kapısıdır, onur kapısıdır, özgürlük kapısıdır. Başarmak istediğin her soylu görevi, her soylu yaşam belirtisini bununla sağlarsın. Yani son tahlilde gerilla, bugün Kürdistan'da bir yaşam, bir üretim, bir siyasallaşma, bir sosyalleşme biçimidir. Anlamı bu denli büyük olan, bizim için yaşamsal olmazsa-olmaz biçiminde bir varlık-yokluk sorunu olan temel mücadelenin örgütlenmesini, bundan sorumlu durumundaki kadrolar basite alamazlar. Elbette ki, her şeylerini bunun için ortaya koyarlar ve elbette ki bunu başarırlar.

"Bizde olduğu gibi her devrimci hareketin ortaya çıkışında gözüken bir durum vardır. İslamiyetin çıkışından, benzer birçok yeni sınıflarla yeni düzenlerin çıkışından söz ettik; onlar çok coşkulu bir ruhla ve çoğunlukla da önünde durulmaz bir sel halinde yola çıkış hareketleridir. İlkel Arap kabilelerinden islamlığın çıkışı korkunç kılıç şakırtısı altında olurken, bir yandan da savunulması herhalde onların ileri bilinçliliklerinden kaynaklanmıyordu. Ama savaştılar ve ordulaştılar, hem de çok kısa bir süre içinde. Bazı arkadaşlar şimdi 'halk çok gerilikler içinde yaşıyor, çok gerilikleri vardır' vb. çok saçma iddialarda bulunabiliyorlar. Ufak bir tarihsel bakış bile bunun ne kadar kof bir yaklaşım olduğunu göstermeye yetmektedir. İnsanların eyleme kalkışını, onların bilinç düzeyleri belirlemiyor, onların ihtiyaçları belirliyor. Kaldı ki, bilinci bu ihtiyaçlar yaratmaktadır. Eğer biz halkın ihtiyaçlarını doğru tespit etmişsek ve bu ihtiyaçların nasıl örgütlenmesi gerektiğini koymuşsak, gerçekten bu halkın bir sel gibi hareket etmemesinin hiçbir nedeni yoktur. Böyle bir sel haline gelişin bütün belirtileri ortadadır. Ama biz kendimiz sel olmanın önüne bir engel olarak dikilirsek işte ancak yaşanan örnekleriyle görüldüğü gibi tutuculuk ve gericilik yapılır. Zaten bizim tasfiyecilik hareketinin Parti taktiğinin başına getirdiği veya bir bütün olarak örgütlenmemizin önüne getirdiği engellerin anlamı budur.

"O halde, her tarihsel güçlü akımın ortaya çıkışı, yayılışında görüldüğü gibi sosyalizmde de bu böyledir. Onun ilk öncüleri Komünist Ligasından tutalım, Komünist Manifesto'yu coşkuyla kaleme almalarına, Enternasyonallerin kurulmasındaki ruhsal ve düşünsel büyüklüğe; Paris Komününde ve daha sonra Rus Devrimindeki büyük isyana ve daha sonra ise halk savaşlarının gelişim gücü ve büyüklüğüne kadar zengin örnekler vardır. Onların askerleri, komutanları nasıl ortaya çıkıyor? Sosyalizmin devrimcisi, ihtilalcisi bunları yarattıklarını söylerken; oportünizmin, tasfiyeci türlerinin sözünü etmiyoruz. Oysa bunların da geldikleri bir nokta vardır. Yani Enternasyonal vb. bunların bozulmuş tiplerinin vardığı sonuçlardır. Eğer biz de bugün ihtilalci bir yaklaşımla hızından kaybetmeyen bir gelişmeyi yaşıyorsak, Marksizm-Leninizmin özüne bağlı kalmamızdandır.

"Kürdistan halkı bugün o islamiyetin doğuşundaki kabilelerin oluşumundan daha kötü bir oluşumu yaşamaktadır. Yine, PKK'de somutlaşan ihtilalci teori, gerçekten her anı bir hamle biçiminde değerlendirilmesi gereken tüm özelliklere sahiptir. Bunlarla halk kitlesinin birleşmesinin savaşımı, kendi üzerindeki dizginsiz zoru durdurmak için gerçekten bütünüyle kendini bir şiddet toplumuna dönüştürerek, kurtuluş hareketi haline getireceği kesindir diyoruz. İşte PKK'nin bütün taktiklerine, bütün örgütlerine, stratejik yapısına hakim olan dokusu budur. Doğuşundan günümüze kadar esas ruhu budur. Bunu başka ruhlarla tamamlamak, başka ruhlarla değiştirmek, durgunluk ruhu, durdurma ruhu, nefes alma dönemlerini bir rehavete, tembelliğe kapılma dönemi olarak algılamak suçtur. Bazı arkadaşlar bizim yaşamımıza yabancı olabilir veya militanların, özellikle şehitlerimizin yaşamını iyi yorumlamayabilirler, ama doğru yorum bu hareketin çıkış gerçeklerine yakından bağlıdır. Yani hareketin çıkış tarzı ve bu davranış her saat, her dakika, her gün ve bütün yaşam boyunca karşılaştırırsa doğruya ulaşacaktır. Eğer bütün Parti militanları, Partinin ruhuna bu temelde yaklaşır ve bu temelde faaliyetlerini planlarsa bu savaşımın sürekli kazanacağı ve sürekli gelişeceği kesindir. O halde Parti taktiğini de hayata geçirmede ve bütün çalışmalara hakim olması gereken ruhun bu olduğunu unutmuyoruz. Sanki Avrupa bundan muaf mı tutulacaktır? Hayır! Bu en çok orada gereklidir. Bu ruh yitirilirse Parti yitirilir. Ve orada PKK'nin oportünistçesi ortaya çıkar ve bu da PKK'nin gerçek özüyle savaşımdır. Bu savaşımda tarafların vuruşması ise bir tarafı kaybettirir."

Proletarya Devrimciliği ve Parti Ölçüleri...

Baştarafı 28. sayfada

diği karşılığı örnek alırsam: Ailemi, çevremi ve mensup olduğum sosyal sınıfı ben seçmedim, ama kaba bir bilinçle de olsa mücadele yolumu, içinde yer alıp, birlikte mücadele edeceğim gücü ve yoldaşlarımı kendim seçtim. Elbette ki beni, herhangi bir güce değil de PKK saflarına getiren objektif ve subjektif etkenler vardır. Kendini koruma, en önde tutma sınıfsal güdülerinin varlığından söz ettim. Ama bütün bunlara rağmen ve benim durumum ne olursa olsun; yani ister bilincinde olayım, ister olmayayım, bir kez devrimci siyasal mücadeleye atılıp, gruba katıldıktan sonra benim en başta yapmam gereken şey, sınıf intiharına yönelmek, bütün gücümle bunu başarmaya çalışmaktı. Daha sonraki süreci yönelen bir devrimci direnişçilik ile durgun ve giderek başaşağıya dönen bir oportünizm ve tasfiyecilik biçiminde ayrıştıracak ve belirleyecek olan, temel de bunu doğru ve yeterli bir biçimde başarıp başaramamaktı. Ya bu başarılıp proletarya ve ulusal kurtuluş mücadelesinin işleyen bir dişlisi haline gelinecek, ya da son derece zararlı, Parti ve halk gerçekliğimize karşıt bir sosyal gücün temsilcisi durumuna istenmese de düşülecekti. Yapılması gereken, bu büyük çelişkiyi görüp, tüm ölçüleri ve üslubu tersine çevirmek, yapıyı Marksizm-Leninizmin ve hareketin süzgecinden geçirip bünyesine katmaktı. Ama işte bu canalıcı noktada, içinden geldiğim aile ve toplum yapımdan on yıllar boyunca edindiğim özellik ve anlayışlar, böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu bile anlamama imkan vermedi. Derin önyargılarla yaşadığım süreci, yaşamam gereken ve geçmişin devamı olan doğal bir süreci gibi algıladım. Benim için, yapımda gerçekleştirmem gereken, tam bir devrim olarak anlamam gereken bu yönelimimi, girdiğim yeni yolu, sıradan bir yönelim ve yaşam gibi ele aldım. Kendime devrimci ve PKK'li demekle, olduğumu ve bunun gerçekleştiğini sandım. Oysa Marksizm-Leninizm bunu şiddetle mahkum etmektedir. Lenin'in "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı yapıtı, temelde bu sorunu işlemekte ve çözüme kavuşturmaktadır. Sınıfların şekillenme özellikleri, ülke ve halkın altına alındığı egemenlik sisteminin durumu yüzünden bu sorun bizde çok daha karmaşık ve dolayısı ile çözümü de o ölçüde hayati önemdedir.

Lenin, *"Kendine bir ad vermek başka birşey, olmak başka birşeydir"* diyor ve devam ediyor: *"... Gerçekten bir partinin oluşturulması yolunda ilerlediğimiz sürece, bilinçli işçiler, proleter ordusunun erlerinin ruh halini, anarşik anlatımlarla çalım satan burjuva aydının ruh halinden ayırdetmeyi öğrenmelidirler; ve yalnızca sıradan üyelerden değil, yukarının adamlarından da parti üyesine düşen görevlerin yerine getirilmesini istemeyi öğrenmelidirler..."* (Aktaran Bolşevik Parti Tarihi sy. 67)

Bu ilkeyi hayata geçirmeksizin devrimci bir proletarya hareketi ve partisi olmanın, ciddi bir savaşı yönetmenin imkanı olmadığı halde, bana hakim olan anlayışlar ve ruh halinin sinsi bir direnişe geçtiği nokta da burasıdır. Aristokrat özelliklerin, aydın bireyciliği ile kaynaşması, devrimci lafazanlığın ve dönemin zorlukları, tecrübesizlik vb. gerekçelerin ardına gizlenmiş bir başına buyrukluk ve anarşizmi doğurmuş, bu ise on yılı aşan bir süre boyunca, neredeyse kronik bir hantallık biçiminde örgüt ve mücadele ile kaynaşmamı önleyen bir barikat rolünü oynamıştır. Yıllar sonra, 1986 Temmuz'undaki talimatında Parti Önderliği bu durumun kaynağını ve sınıfsal dürtülerini şöyle ortaya koyacaktır:

"... Türkiye gerçeğini irdelerken Harun Karadeniz 'sermayesiz burjuvalardan' söz eder. Biz de böyle bireyler var mıdır? Elbette ki vardır! Bizdeki ağalık ve aşiret yapısı ne durumdadır? Altı oyulmuştur ama, toplum ağa ve aşiret reisleri ile doludur. Bizde herkes biraz da ağadır. Peki bunun Partiye yansıması nasıl olur? Potansiyel hizipçilik ve kendini kurtarma anlayışlarının altında işte bu gerçek vardır..."

Benim bu dönemde harekete katılırken taşıdığım özellikler ve anlayışlar; hareketin ve mücadelenin tüm gelişim dönemlerinde çeşitli sorunların yaşanmasına yol açan olumsuzluklar olarak öne çıkan önemli zararların görülmesine neden olmuştur.

- DEVAM EDECEK

Baştarafı son sayfada

kuvvetlerimizi korumak ve büyütmek" temel ilkesinden hareketle esas olarak düşmanın insan gücünü yok etmeyi temel bir sorun olarak ele almak ve mutlaka başarmak durumundayız. Gerilla savaşı bir saldırı savaşıdır. Saldırı, düşmanı imha etmenin, gerillanın da yaşama ve büyümesinin başlıca yoludur. Oysa sadece savunma ve çekilme, güçleri korumada yalnızca geçici ve kısmi bir rol oynayabilir, düşmanın imha edilmesinde ise tamamen yararsızdır. Savunma gerillanın ölümü demektir. Gerilla yaşamak ve büyümek istiyorsa saldırı ilkesini temel almak ve uygulamak zorundadır. Bu tarzda geliştirilecek gerilla savaşının yüzlerce güçlük ve fedakarlık pahasına gelişeceği ve giderek her gün çapını arttırarak yaygınlık ve güç kazanacağı bilinmek durumundadır. Tüm güçlerin ve olanakların böylesi bir stratejiye hizmet temelinde kullanılması, savaş ve örgüt biçimlerinin buna göre geliştirilmesi ve tüm harekatların yine buna göre düzenlenmesi zorunludur. Başlangıçta küçük çaplı saldırılarla ve küçük birliklerle geliştirilen gerilla savaşı, giderek büyük çaptaki birliklerin saldırılarını içeren harekatlara vardırmak amacını taşımalıdır. Örneğin, bir takım veya bölük gücündeki harekatlardan başlayarak, daha sonra bir veya birkaç düşman birliğini imha etmek için tabur ve daha da büyük harekatlara ve birliklere ulaşmayı hedef almalı, gerçekleştirebilmeliyiz.

Savaşmak zorunda olduğumuz sömürgeci-faşist Türk ordusu, talancılığıyla tarihte eşine az rastlanan ve vahşetiyle tanınan, modern silahlarla donatılan, sayıca oldukça kalabalık, tüm emperyalist kampın desteğine sahip, birçok halkı sömürgeleştirmiş ve hatta bunlardan bazılarını tarihten silmiş, sömürgeci ve yok edici deneylere sahip, profesyonel olarak örgütlenmiş bir ordudur. Bütün bunlara rağmen, dışarıdan bakıldığında heybetli ama içi boş ve çürümüş bir ağaca benzediği, birçok zayıflıkları ve sorunları olan bir güçtür. Temel zayıflıkları, haksız bir savaş yürüten bir güç olması, karşı-devrimci olması, gerilla savaşına göre örgütlenmiş ve tecrübe edinmiş olmaktan uzak olması, zora dayalı bir disipline yönetilmiş olması vb. noktalarındadır. Buna karşılık olarak bizim durumumuz ise; oldukça zayıf maddi imkanlara sahip olmamız, Halk Kurtuluş Ordumuzun daha yeni kuruluyor olması, araç-gereç bakımından zayıf olması, savaş deneyimlerinin az oluşu, zayıflıklarımızı geçici olarak teşkil etmektedir. Başlangıç aşamasından denilebilir ki güçlü yanımız, soylu ve haklı bir savaş vermiş olmamız ve doğru bir önderlik altında gönüllü olarak savaşıyor olmamızdır. Kısacası iki güç arasında temel özellikler bunlardır. Açıktır ki, bizim zayıflıklarımız, düşman açısından güçlülük, düşmanın zayıflıkları ise bizim açımızdan güçlülük anlamına gelir. Ama süreç içinde bizim zayıflıklarımız güçlülüğe, düşmanın güçlü yanları zayıflığa dönüşecek, kaybeden düşman, kazanan ise Kürdistan halkı olacaktır. İşte bu özelliklerden dolayıdır ki, düşman, hızla savaşı sonuçlandırmak için erken sonuç alma savaş stratejisinden hareket etmektedir. Düşmanın bu stratejisini işlemez kılmak ve tersine çevirmek önem taşımaktadır. Bunun ancak uzun süreli direnme savaşı stratejisini temel alarak gerçekleştirebilir ve istediğimiz sonucu alabiliriz. Uzun süreli savaş stratejisini temel almamızın nedeni de budur.

Geçici olarak üstün durumda olan sömürgeci-faşist Türk devletine karşı halkımız, hızla saldırmak ve kazanmak olanaklarına bugün sahip değildir. Bu açıdan sabırla ama inatla tüm eksikliklerini ve zayıflıklarını gidermek, düşmanın zayıflıklarını ve çıkmazını daha da derinleştirmek için halkımızın belli bir zamana ihtiyacı vardır. Birleştirilebilecek ve direnebilecek tüm güçleri bir araya getirmek, örgütlemek ve harekete geçirmek, adım adım ilerleyerek, kuvvetlerimizi koruyup güçlendirmek, düşman güçlerinin imhasını esas alarak, saldırı düşüncesi ve kazanma azmiyle savaşarak kuvvet dengesini lehimize çevirmek, zayıflıklarımızı kuvvete dönüştürüken, düşmanın çıkmazını daha da derinleştirmek esasları üzerinde güçlerimizi uzun süreli bir savaşa hazırlamak ve böylece düşmanla savaşmayı temel almak durumundayız. Bir iki yıllık savaş deneyimlerimiz bile şimdiden düşmanın zayıflıklarını önemli ölçüde ortaya çıkarmış, ciddi darbeler yemesine ve sendelemesine neden olmuştur. Türk ordusunun bilinen efsanesi yerle bir olmuş, dışa karşı gösterilen heybetliliğin altında çürümüş bir bünyenin olduğu artık herkesçe kabul edilen bir gerçek olmuştur. Bu durum çok eşitsiz koşullarda verilen savaşta ve de kısa sürede ortaya çıkan bir durumdur. Tüm güçlerin, PKK önderliğinde gerçekleştirilen bu durumu hayretle izlemeleri ve saygı duymalarının şaşılacak bir yanı yoktur.

Kurtuluş savaşında doğru bir stratejiye sahip olmak şarttır. Ancak savaşın zaferle taçlandırılması için tek başına yeterli değildir. Bu stratejiyi uygulamak ve başarısını sağlamak için uygun savaş taktikleri ve harekatları gereklidir. Stratejiyle çelişen taktik ve harekatlar, stratejiyi tehlikeye sokarlar. Uzun süreli savaş stratejisine en uygun savaş biçimi herkesçe kabul edilen ve tarihte defalarca çeşitli halklarca başvurulan gerilla savaşıdır. Gerilla savaşının taktik ilkeleri de; modern silahlara karşı halkın gücüne ve kahramanlığına güvenmek, düşman güçlü olduğunda ve kesin başarıdan emin olmadıkça düşmanla savaşmaktan kaçınmak, düşmanın zayıf noktalarını ve anını yakalayıp oradan saldırıya geçmek, her an dağılıp, toparlanmak, geri çekilmek veya saldırmak, her yerde ve her zaman savaşmaya hazır olmak vb.'dir. Bugün Kürdistan halkının da sömürgeci-faşist Türk ordusuna karşı başvurduğu savaş biçimi gerilla savaşı ve bu savaşta kullandığı taktikler de gerilla savaşının taktikleridir.

Bir taktik harekat komutanının strateji biliminin yasalarını bir dereceye kadar bilmesi ve anlaması zorunlu olan bir durumdur. Çünkü, kısmi bir durum bütüne bağlıdır, onun bir parçasıdır. Ancak bütünün anlaşılması durumunda parçanın anlaşılması kolaylaşır. Stratejik zafer için taktik başarılar şarttır. Ama bu tek başına yeterli değildir. Çünkü, stratejik zaferi sağlamaktan uzak kalan taktik başarılar, bir savaşta zafer ya da yenilginin her şeyden önce bütünüyle bir durumun (stratejik zaferin) ve onun çeşitli aşamalarının gereği gibi dikkate alınması sorunu olduğu gerçeğini hesaba katmamaktadır. Durumu bütünüyle ve çeşitli aşamalarıyla dikkate alırken, ciddi eksiklikler ya da yanılgılar yapılmışsa savaş yitirilir. Dikkatsiz bir atılım, bütün savaşın yitirilmesine neden olabilir. Ama durum bir bütün olarak parçalardan ayrılmaz ve onlardan bağımsız olamaz. Çünkü, bütün, parçalardan meydanan gelir. Bazen bazı taktik yenilgiler alınabilir. Bunlar bütünü belirleyici olamazlar, savaşın bütünüyle kötüye gitmesine yol açmayabilirler. Buna karşın, savaş durumunun bütününü tamamlayan harekatların çoğunun ya da kesin sonuç almak amacıyla girişilen veya birkaç harekatın yitirilmesi savaşın kaderini hemen değiştirir. Savaşlar tarihinde, bir yenilginin, bir dizi zaferlerin sağladığı avantajı tersine çevirdiği, yine birçok yenilgiden sonra kazanılan tek bir harekatın da yeni bir duruma neden olduğu çokça görülmüş bir durumdur. Örneğin; bizim mücadele tarihimizde 15 Ağustos Atılımı, beraberinde birçok kazanımı ortaya çıkarırken, yeni bir durumun yaratılmasına yol açmış ama bu yeterince görülemediği ve zamanında değerlendirilemediği için ortaya çıkan kazanımlardan yararlanılamamış, daha geri bir duruma düşülerek kazanımların korunmaması ve kısmen yitirilmesine, düşmanın ise tekrar toparlanıp insiyatifi ele geçirmesine ve kısmi başarılar elde etmesine neden olmuştur. Bunun önüne ancak Parti Önderliğinin müdahalesiyle geçilebilinmiş ve kaybedilenlerin tekrar kazanılması ancak bu sayede mümkün olabilmiştir.

Genel komutayı ele almış bir komutan için (bu ister ülke genelinde, isterse bir bölgede veya yerelde olsun) en önemli nokta, tüm dikkatini bir bütün olarak savaş durumu üzerinde toplamaktır. Koşullara göre komutanın askeri birliklerini ve kollarını gruplandırma sorunu ile çeşitli harekat aşamaları arasındaki ilişkiler üzerinde durması temel husustur. Bütün bu sorunlar komutandan çok büyük bir dikkat ve olağanüstü bir çaba içinde olmasını şart koşar. Eğer o, bunları görmez ve bunları bir yana iter ve daha basit, ikinci derecedeki ve önemsiz sorunlarla uğraşırsa, görevini ihmal etmiş, ihanet etmiş sayılır ve mücadeleyi çok ciddi riskler altına sokmuş olacaktır. Bu da girişeceği harekatlarda başarısız olacağı, kaybedeceği çok açık olan bir husustur.

Geçmiş mücadele pratiğimiz iyi irdelendiğinde bu hususta da çok ciddi hataların yaşandığı ve bu hataların bize çok pahalıya mal olduğu bir gerçektir. Birçok harekat düzenlenmiş olmasına ve yüzlerce eylem gerçekleştirilmiş olmasına rağmen arzulanan amaçlara ulaşılamamış ve çok gerisinde kalınmıştır. Çünkü birçok harekat düzenlenmiş ve yüzlerce eylem gerçekleştirilmiş olmasına rağmen, bunlar arasında gerekli bağ yaratılamamış, arada kopukluk olmuş, birbirlerini tamamlama ve daha sonrakilere güçlü bir temel yaratma ve daha sonrakilerin bir öncekilerin yarattığı temel üzerinde, daha güçlü yükselmesini sağlayamama durumları yaşanmıştır. Bu durum, esasta savaşı örgütlemek ve geliştirmekten sorumlu olan pratik yönetimden kaynaklanan bir durum olmuştur. Pratik yönetim, savaş sorununa ciddi eğilmemiş, Partimizin savaş çizgisini yeterince temsil etmemiş, bu çizginin başarısı için çabalarında eksik kalmış, yer yer taktik dışı bir tutum sergilemiş ve bu da savaşın istenilen düzeye varmasını engellemiş, yersiz kayıplara neden olmuş ve adeta yenilginin eşiğine gelinmiş, ancak Parti Önderliğinin müdahalesi ve III. Parti Kongresi bu durumun önüne geçmiştir. Yine geçmiş mücadele pratiğimizde önemle üzerinde durulması gereken bir nokta da silahlı mücadelenin sınıf temeline dayandırılması konusunda yer yer içine düşülen yanlış anlayış ve pratik tutumlardır. Bu durum, yersiz ve çok sayıda kayıplar vermemize ve savaşın geliştirilememesine neden olan bir durumdur. Silahlı mücadelemizin hedefi durumunda olan feodal, aşiretçi ve hain kesimlerin hedeflenmemesi ve hatta savaşın bu güçlere dayandırılmak istenmesi, taktik dışılığın ötesinde olan bir durum olarak görülmek durumundadır ve bunun sonuçları bize pahalıya mal olmuştur. Siyasal yönden durum böyleyken, örgütsel, eylemsel yönden de durum pek fazla farklı değildir. Birçok örgüt kurulmuş olmasına rağmen, bu örgütler savaş görevlerini yerine getirmek için inşa edilmediklerinden, savaş sorunlarına çözüm getiren örgütler durumuna gelmemiş ve hatta bir çoğu dağılmaktan, düşmana yem olmaktan kurtulamamışlardır. Eylemsel açıdan ise, Partinin silahlı mücadele çizgisinin esas alınmaması, taktiğin ucundan tutulması ve savaşın yeterince geliştirilememesi sözkonusudur. Bu, birçok harekat ve eylem gerçekleştirilmiş olmasına rağmen böyledir, taktiğin çok gerisinde bir eylemlilik sözkonusudur.

Bu açıdan geçmiş mücadele pratiğimizden de gerekli sonuçları -ama mutlaka- çıkararak savaş sorununa çok ciddi yaklaşmalı ve üzerinde yoğunlaşmalıyız. Esasta da savaşı yönetme sanatının esas kuramını teşkil eden temel konularda, yani strateji, taktik ve harekat bilimleri, bunların her birinin görevi, birbirleriyle olan organik bağı ve birbirlerini etkileme durumları üzerinde dikkatimizi toplamalı, incelemeli ve gerekli çözümlere ulaşabilmeliyiz. Silahlı mücadeleyi sınıf temeline oturtmalı, örgütleri savaş görevlerini yerine getirecek tarzda inşa etmeli, savaşı daha üst düzeye vardıracak örgüt ve eylem biçimleri geliştirilmeli, düzenlenecek harekat ve eylemler arasında gerekli bağı yaratmalı, kopukluğa ve plansızlığa yer verilmemeli, daima bir sonraki bir öncekinin üzerinde yükselmeli ve onu tamamlamalıdır. Yazının da başında belirtildiği gibi, savaşı yöneten her gücün savaşın tüm yasalarını incelemesi ve çözmesi zorunludur. Aksi takdirde savaşla oynanmamalıdır.

Bütün ile parça arasındaki ilişki için söylenenler yalnız strateji ile taktik arasındaki ilişki değil, taktik ile harekat arasındaki ilişki için de geçerlidir. Bunu bir örnekle açıklamak gerekirse, bir bölüğün harekatıyla, bu bölüğün takımları ve mangaları arasındaki ilişkide görülebilir. Bir komutanın düzeyi ne olursa olsun, dikkatini, yönelttiği durumun bütünündeki en önemli ve en belirleyici nokta üzerinde toplamalıdır. Bu, başka sorunlarla ilgilenmeyeceği, tamamen ilgisiz kalacağı anlamına gelmemelidir. Neyin önemli olduğu, yüzeysel ve soyut düşüncelerden hareketle değil, somut ve çok yönlü düşünülerek ve somut koşullardan hareket edilerek saptanmalıdır. Askeri bir harekatta saldırının esas yönü ve noktası, düşmanın gerçek durumuna, coğrafyaya, iklime ve bizim o andaki kuvvetlerimizin durumuna göre seçilmelidir. Bu tarzda seçilirse sonuç alınır, aksi takdirde harekat başarısız kalır ve düşman kazanan taraf olur.

Sonuç olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının uzatmalı bir savaş, direniş savaşı olması ve giderek acımasız bir hal alacağı dikkate alındığında, gerilla savaşının birçok olağanüstü görevler yüklenmesini ve bu görevlerin yerine getirilmesini kaçınılmaz hale getirmiştir. Askeri harekatların bütün temel ilkesi, kendini korumak ve kuvvetlendirmek, düşmanı imha etmektir. Bu bizim açımızdan daha çok sarılmamız ve uymamız gereken bir ilkedir. Yürüttüğümüz kurtuluş savaşımızda bu ilke, temel politik ilkemiz olan "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan" yaratma ilkesiyle doğrudan doğruya bağlıdır.

Her savaşın mutlaka bir bedeli vardır. Bu bedel bazen az, bazen de çok olabilir. Bunun hiçbir önemi olamaz. Bu bedel ödenmeden kurtuluşun gerçekleşebileceğini düşünmek ancak hayalperestlere, iflah olmaz küçük-burjuva oportünistlerine mahsus olabilir. Belki de kurtuluşun bedelsiz olabileceğini düşünenler, kendini koruma ile özgürlüğün kazanılması için verilen savaşın mutlaka bedelinin ödenmesinin zorunlu olduğu arasında bir çelişkinin olduğunu söyleyeceklerdir. Onlara göre bir çelişki, bize göre ise değildir. Açıktır ki, fedakarlık ile birbirini koruma ilkesi hem birbirlerine karşıt ve hem de birbirini tamamlar. Çünkü, bu fedakarlık yalnız düşmanı yok etmek için gerekli değil, kendini korumak ve kuvvetlendirmek için de gereklidir. İşte bundan dolayı bize göre bir çelişki değildir.

Bugün Kürdistan halkı, PKK önderliğinde ERNK ve ARGK silahlarıyla donatılmış olarak "Bağımsız, Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan" yaratma mücadelesi için ödenmesi gereken bedeli belki fazlasıyla ödeyerek bir devrimci savaş içindedir. Bu savaş, yüzyıllardır sömürgeci-faşist egemenliğin ve yerli gericiliğin halkımızı zehirlemesi, kendi gerçekliğinden uzaklaştırması ve her türlü gelişme ögesinin önüne geçerek dumura uğratmasının önüne geçmekle kalmamakta, tersine çevirmekte ve ulus olarak, bu ulusun birer bireyi olarak, bizi tüm kirlerimizden, bize yabancı olan ne varsa hepsinden uzaklaştırma ve arındırma rolünü de oynamaktadır. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi ve bu savaşın öncü gücü olan PKK, devrimci anlamda çok şeyi değiştirebilen ya da değişikliklere için olanaklar ve yollar açan çok büyük bir güç taşımaktadır.

STRATEJİ, TAKTİK VE HAREKÂT

Savaş sorunuyla ilgilenen ve savaşı yürüten her gücün, savaşın tüm yasalarını incelemesi ve çözmesi zorunluluk taşır. Devrimci bir savaş örgütleyen ve yürüten her gücün, savaşın genel yasalarını ve hatta devrimci savaşın yasalarını incelemekle ve çözmekle yetinemeyeceği, yetinmemesi gerektiği, ülkesindeki devrimci savaşa özgü yasaları da incelemesi ve doğru çözümlere ulaşması, savaşı zaferle sonuçlandırması için zorunludur. Savaş sorununa bu tarzda yanaşmayan bir gücün, savaşı örgütleyemeyeceği, yönetemeyeceği ve sonuçta da yenilmekten kurtulamayacağı kesindir.

Bugün Kürdistan'da sömürgeci-faşist Türk egemenliğine ve onun her türlü iç ve dış dayanaklarına karşı savaşan bir güç durumundayız. PKK'nin militanları olarak genelde savaş ve devrimci savaş yasalarını ve özelde de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına özgü yasaların üzerinde inceleme yapmak, kavramak ve gerekli doğru sonuçlara ulaşmak, geleceğin kazanılması ve yaratılması için son derece önemli bir durumdur. (Ki bu, "Kürdistan'da Zorun Rolü" adlı yapıtta Parti Önderliği tarafından en geniş bir biçimde incelenmiş ve çözümlenmiştir.)

Savaş denince hemen ilk etapta ordu akla gelir. Savaş yasalarını incelemeden ve çözümsemeden, savaşan bir ulus gerçekliği yaratmadan, ordu kurmadan savaşmak ve savaşı kazanmak düşünülemez. Kürdistan'da bunun ilk adımları atılmış, bu temel üzerinde yeni, daha başka adımların da atılması gerektiği bilinen bir durumdur. PKK'nin yaratılmış olması ve PKK önderliğinde ERNK ve silahlı kolu olan ARGK'nin inşa edilme çabalarının anlamı çok açıktır: **Sömürgeciliğe ve her türlü dayanaklarına karşı savaşmak, savaşı kazanmak ve ülke topraklarını kurtarmak, ülkeyi yeniden birleştirmek, bağımsız ve demokratik bir ülke kurmaktır.** Savaş yasalarını inceleme ve gerekli sonuçlara varma ihtiyacını, böylesi bir savaşı örgütleme ve kazanmada bu yasaları doğru uygulanması gereğinden duymaktayız. Kürdistan'da sömürgeci-faşist Türk ordusuna ve yerli hainlere karşı savaş yürütürken, bu savaşın gerçek koşullarını, doğası ve başka olgularla olan ilişkisini doğru ve yeterince kavramamız son derece önem taşımaktadır. Bunları bilmeyen, kavramayan ve pratikte doğru, yeterli ve zamanında uygulamayanların savaş sorununu kavraması, geliştirmesi, yönetmesi ve başarı kazanması düşünülemeyeceği ve sonuçta da çok ciddi felaketlere neden olacağı peşinen bilinmesi ve belirtilmesi gereken bir durumdur.

Savaşlar, doğaları gereği ve içinde şekillenip geliştikleri koşullar vb. nedenlerden dolayı farklılıklar gösterirler. Bunun içindir ki, değişik yasalar, bu savaşların farklı koşulları tarafından belirlenir. Zaman .. açısından ele alındığında da; savaş ve savaşı yönetme yasaları zamanla gelişir. Her tarihsel aşamanın kendisine has özellikleri olduğu için, bu tarihsel aşamalardaki savaş yasalarının da kendisine has özellikleri vardır. Bir tarihsel döneme ait savaş yasalarını, bir başka dönemde olduğu gibi uygulamaya çalışmak doğru olamaz ve doğru olmadığı gibi sakıncalıdır da. Savaşların doğası gereği, devrimci bir savaşın olduğu gibi, karşı-devrimci bir savaşın da kendisine has özellikleri ve bunlara egemen olan yasaların da yine kendisine has özellikleri vardır. Ayrıca her ulusun kendi özellikleri olduğu gibi, her ulusa has savaş yasaları ve bunların kendine özgü özellikleri de vardır. Bütün bunlardan hangi sonuçları çıkarmak gerekir? Çıkarılması gereken sonuç; birine uygulanan her zaman ötekine olduğu gibi uygulanamayacağıdır. Birçok gücün de anlayamadığı tam da bu husustur. Örneğin; Kürdistan'da ulusal hainlere karşı verdiğimiz mücadelede uygulanan yasaları anlayamadıkları için kıyameti koparan ve bunun kabul edilmez olduğunu söyleyen güçlerin durumu böyledir. Bu güçlerin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının kendisine has özelliklerini anlayamadıkları veya anlamak istemedikleri açıkça görülmektedir. Bu güçler, Kürdistan halkının haklı davasını ve gerçekliğini tanımadıkları için, bu halkın verdiği savaşın kendine özgü yasalarını da kavramakta zorluk çekmektedirler. Fakat tarihsel aşamalarda meydana gelen ve farklı ulusların yaptığı savaşları yöneten yasaları incelerken, onların her birinin özelliklerine ve çelişkilerine özen gösterilmeli, savaş sorununa dar, duygusal ve kalıpçı bir tarzda yaklaşmaktan ısrarla kaçınılmalıdır. Gerek düşman ve gerekse de bizim tarafımızda stratejik, taktik ve teknik gelişmelerden dolayı bir savaşın koşulları, savaşın her bir aşamasında farklılık gösterir. Tarihin ve savaşların gelişmesiyle, savaşın yönetilmesiyle ilgili yasaların da geliştiği, değiştiği bilinen bir durumdur. Bu, savaşı yürüten her gücün dikkate alması ve uygulaması gerekli olan bir durumdur. Bir komutan açısından ele alındığında ise; savaşı başlangıçta daha alt düzeyde ve küçük birliklerle yöneten bir komutan, savaşın daha üst düzeyinde de savaşı yönetebilmeli ve daha büyük birliklere komuta edebilmelidir. Örneğin; geçmiş mücadele pratiğinde bir mangaya komutanlık yapan bir komutanın, yeni dönemde bir takıma ve savaşın büyümesiyle birlikte bir bölüğe ve giderek daha üst birliklere komuta etmesi gerekmektedir. Bunu amaçlayan ve başaran komutanda gelişme olduğunu, aksi durumda gerilemenin olduğunu, başarısız kalındığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Nerede bir savaş varsa ve bu savaşın doğası ve biçimi ne olursa olsun, orada bir savaş durumunun olduğunu söylemek gerekiyor. Savaşın çeşitli yasalarının ve aşamalarının kapsamlı bir incelenmesini gerektiren her savaş durumu, bütün bir savaş durumunun kapsamlı izahını gerekli kılar. Bir savaşı yönetmek için, savaşı yönetme biçiminin esas kısmını teşkil eden askerlik sanatını iyi kavramayı ve pratikte yeterli uygulamayı zorunlu kılar.

Askerlik sanatı; genelde savaş ve devrimci savaşın genel yasalarını ve özelde de her ülkeye has yasaları incelemeyi kapsayan bir sanattır. Askerlik sanatı üç ana kısım olan strateji, taktik ve harekat bilimi, bunlar arasındaki karşılıklı etki ve organik bağı olduğu kadar, bunların her birinin ayrı ayrı rolünü de en doğru tarzda tayin etmekten oluşur. Bu Kürdistan'da, her şeyden önce topyekün savaşan bir ulus gerçekliğini yaratmak, diğer bir deyişle ordulaşmak, sürekli saldırı anlayışıyla hareket etmek, az sayı ile daha büyük sayıyı yenmek, en ilkel olan araçlarla en modern araçlara karşı koymak, zayıflıktan güçlülüğe ulaşmak, düşman kuvvetlerini yok etmek, kendi kuvvetlerimizi sürekli korumak ve büyütmek, savaşı savaşarak öğrenmek ve savaşarak güçlenmeyi esas almak, esas olarak halkımızın özgücüne güvenmek ve bu temelde dış desteği almak ve güvenmek, dinamizm ve insiyatif ruhuyla, kararlılık ve esneklikle, ustalık ve yaratıcı zekayla, cesaret ve atılganlıkla, gizli ve ortaya çıkan fırsatları iyi kullanan ve sürpriz unsurlardan yararlanan bir çarpışma sanatı olarak ele alınmak, geliştirilmek durumundadır.

Strateji biliminin görevi; bütünüyle bir savaş durumunu kapsayan savaşı yönetme, yasalarını incelemektir. Doğru bir strateji, taktik ve harekat, görevlerin yerine getirilmesi için temel şartları yaratır. Sadece taktik ve harekat sorunlarının doğru ve zamanında yeterli çözümü ve savaş görevlerinin iyi bir biçimde yerine getirilmesi, stratejik amaçlara ulaşmaya yardım eder. Stratejinin yanlış olması durumunda, taktik ve harekat sorunlarının doğru çözümü ve görevlerin zamanında yerine getirilmesi diye bir sorundan bahsedilemez veya fazla bir anlam taşımaz.

Taktikler biliminin görevi; kısmi bir durumu kapsayan savaşı yönetme yasalarını incelemektir. Doğru bir taktik; harekat görevlerinin yerine getirilmesini, doğru sonuçlara ulaşmasını ve böylece stratejiye hizmet için temel koşulları yaratır. Aksi durumda harekatın başarısız olmasına, yersiz kayıplara, gelişme ögesinin ve hatta stratejinin dahi tehlikeye girmesine neden olur.

Harekat biliminin görevi ise; taktiği pratik alana uygulamak ve sonuçlarını derlemektir. Harekatımızın doğru ve yeterli bir planlaması ve pratik alana yaratıcı bir tarzda uygulanması, taktik başarıya ve stratejiye hizmet edecektir. Aksi durumda ise zarar vereceği açıktır. Her türlü harekatta planlama ve bu planlamanın somut gerçeklere dayandırılması ve bu planlamanın her türlü olasılığı dikkate alarak esnek tutulması zorunludur. Planlama olmadan savaşta zafer kazanmak olanaksızdır. Planlama tüm savaşlar için geçerlidir. Sözkonusu olan savaş bir gerilla savaşıysa, bu savaşın plansız, gelişigüzel yönetilebileceği düşüncesi ya savaştan kaçmak ya da gerilla savaşından bir şey anlamamak, tam bir bilgisizlik denizi "içinde olmak anlamını taşır. Bir gerilla bölgesindeki harekat ya da bir gerilla birliğinin harekatı, bir bütün olarak ve elden geldiğince ayrıntılı bir planlamadan ve bir harekatın öncesinden hazırlanmasından sonra yapılır. Gerilla mücadelesinin ve koşullarının düzenli bir savaş gibi çok yüksek derecede ve çok ayrıntılı bir planlamaya göre ve o tarzda olamayacağı doğru olan bir husustur. Ayrıca gerilla savaşında aşırı ayrıntılı bir planlamayı geliştirmek de plansızlık kadar yanlış olan bir durumdur. Koşullar elverdiği müddetçe planlamanın -çok aşırı ayrıntılar taşımaması koşuluyla- ayrıntılı olması yararlı ve gereklidir de. Yine gerilla savaşında önemli olan bir husus da komuta ilişkisi ve bunun nasıl çözümlenmesi gerektiği sorunudur. Gerilla savaşında merkezi stratejik komuta zorunlu olmasına rağmen, harekat ve muharebelerde ise merkezileştirilmemiş bir komuta olmalıdır. Sorun bu tarzda çözümlenmediği zaman ciddi sonuçların doğacağı ve bunun mücadeleye ciddi zararlar vereceği kesindir. Geçmiş mücadele pratiğimizde bu çokça yaşanan bir durum olmuş ve ciddi kayıpların verilmesine, güçlerin atıl kalmasına, iş yapamaz duruma düşmelerine ve zamanın çoğunun boş yere geçirilmesine neden olmuştur. Ya zaman zaman plansızlık egemen olmuş, ya da çok aşırı ayrıntılı planlamalara gidilmiş, sonuçta da birimlerin zarar görmelerine, sorunların altında yığılıp kalmalarına yol açmıştır. Aynı durum komuta ilişkilerinde de yaşanmış, ya tamamen ayrı merkezileştirme ya da asi gruplar biçiminde dolaşmaya ve bütün bunların sakatlığı pratik tarafından defalarca gözler önüne serilmesine rağmen görülmemiş veya görülmesi durumunda dahi giderme çabalarında eksik kalınmıştır.

Strateji bilimi; düşmanla aramızdaki ilişkiye, çeşitli harekat aşamaları arasındaki ilişkiye, bir bütün olarak savaş için önemli olan parçalara, genel içinde özel hususlara, cephe ile cephe gerisi arasındaki ilişkiye gerekli önemi vermek, kayıplar ile yeni güçlerin çıkarılması, toplanma ile dağılma, saldırı ile savunma, merkezi komuta ile merkezi olmayan komuta, uzatmalı savaş ile kısa zamanda sonuç alma savaşı, mevzi savaşı ile hareketli savaş vb. sorunlar arasındaki farka olduğu kadar, bağlantıya da gerekli önemi vermeyi ve bu sorunları doğru çözmeyi esas alır.

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşımının zorlukları; sömürgeci-faşist Türk ordusunun ve yerli hain aşiretçi-feodal güçlerin nitelikleri, bizim niteliklerimiz, savaş alanındaki somut koşulları ve birbirine karşıt olan iki kuvvetin dengesi temeli üzerinde, buna uygun düşen strateji ve taktiklerin kullanılmasını gerektirmektedir. Her şeyden önce bu strateji, uzun süreli bir halk savaşı olmak durumundadır. Bunun nedeni, her şeyiyle bizden güçlü olan bir düşmanla karşı karşıya bulunmuş olmamız ve bu düşmanın savaş koşullarına dahi riayet etmeyen, oldukça vahşi olan bir düşman olmasından ötürüdür. Bu, kuvvet dengesinin daha başlangıçtan itibaren belirleyici savaşlar vermek imkanından yoksun olduğunu ve bunun elimizden alınmış olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Açıkça bu, düşmanı kolay ve kısa zamanda yenilgiye uğratmanın, zafer kazanmanın ve vatanı kurtarmanın bizim açımızdan doğru olmadığı anlamına gelir. Ancak uzun ve çok yönlü bir direnmeyle, büyük acılara ve fedakarlıklara katlanarak bir yandan kendi güçlerimizi geliştirip kuvvetlendirirken, öte yandan düşmanın kuvvetlerini yavaş yavaş ve parça parça yok edebilir, giderek kuvvet dengesini kendimizden yana çevirebilir ve sonuçta üstünlüğe ulaşarak zaferi kazanabiliriz.

Bu uzun süreli direnme ve kazanma savaş stratejisinin pratik uygulaması elbette ki, sanıldığı kadar kolay olmayan ve birçok karmaşık sorunu bağrında taşıyan bir sorundur. Tüm savaş taktiklerinin ve harekatların bu stratejinin başarısı için geliştirilmesi, ona hizmet etmesi şarttır. Böylesi bir stratejinin tüm Parti ve Cephe üyelerinden, savaşçılarından ve tüm Kürdistan halkından olağanüstü fedakarlık ve kahramanlıklar beklediği, bundan hangi neden olursa olsun kaçınılmaması gerektiği ve seve seve katlanılmasının yurtseverliğin ve insanlığın bir gereği olduğu açıktır. Bu, muazzam bir eğitimi, örgütlenmeyi ve mücadeleyi zorunlu kılan bir durumdur. Bunlar gerçekleştirilmeden katlanılacak fedakarlıkların ve gösterilecek kahramanlıkların fazla bir anlamı olmayacaktır ve sadece birer fedakarlık ve kahramanlık olarak anılacaktır.

Sözkonusu olan bu strateji, aynı zamanda uygun savaş biçimlerini gerektirir. Savaşın devrimci niteliğine uygun olduğu kadar, maddi ve teknik bakımdan oldukça geri olan ve savaş deneyimi az olan kuvvetlerimizin, düşman ordusunun üstünlüğünü (geçici olarak) gösteren kuvvet dengesine de uygun olan savaş biçimleri ve bu savaş biçimlerini gerçekleştirecek örgüt biçimleri olmak zorundadır. Bu savaş, Partimizin öngördüğü ve geliştirmeye çalıştığı gerilla savaşı biçiminde geliştirilmek zorunluluğunu taşımaktadır. Çünkü, gerilla savaşı, çok iyi donatılmış ve eğitilmiş saldırgan ve barbar bir orduya karşı duran, her şeyi elinden alınmış ve zayıf düşürülmüş ve her şeyi denilebilinir ki sıfır noktasından başlayan sömürge bir halkın en geniş yığınlarının bir savaşıdır. Ancak böylesi bir savaşla düşmana karşı durulur, savaşılır ve zafere ulaşılır. Gerilla savaşı daha çok geri cephesi olmayan bir savaş olarak bilinir. Ama gerilla savaşı, geri cephesi olmadan, ne uzun süre devam edebilir ve ne de gelişip yaygınlaşabilir. Aslında gerilla savaşının geri cephesi, üs bölgeleridir ve bu üsler geri cephe rolünü oynarlar. En büyük ve varılması da çok zor olan üs, halkın kendisi ve kalbidir. Bu üsse sahip olan gerillanın düşman ordularını işlemez kılması, darbe vurması ve giderek üstünlüğü ele geçirmesi kaçınılmazdır. Böylesi bir savaşta düşman, cephesi belli olmayan ve diğer bir deyişle ülkenin her yeri cephe olan bir savaşın içinde bulur kendisini. Bu ise, üstün kuvvetlere rağmen düşmanı boşa yumruk atmaya, enerjisini tüketmeye, modern silahlarının iş yapamaz duruma gelmesine, moralmen çökmesine, zayıflamasına, giderek savunmaya çekilmesine ve dengenin lehimize gelişmesine neden olan bir durum yaratır.

Stratejik kuvvet dengesi aleyhimize olduğu müddetçe, mutlak üstünlük sağlamak için kuvvetlerimizi toplamayı ve böylece düşmana saldırmayı esas almayız. "Düşmanı parça parça yok etmek,

Devamı 31. sayfada